WAR

COMANDO
TERORISM
SABOTAJE

URMĂRIRI
SPIONAJ
RĂZBOI

SUPER COLECȚIA WAR

Tim Sebastian

DANSUL ARMELOR

TIM SEBASTIAN

DANSUL ARMELOR

Redactor : ADRIANA LUP
Tehnoredactare computerizată: IONUȚ LUP

TIM SEBASTIAN

DANSUL ARMELOR

Traducere de
RUXANDRA ATANASIE

EDITURA Z
1997

Copyright© . Toate drepturile asupra versiunii
în limba română aparţin Editurii Z

Tipar:

TIPOGRAFIA FED - Calea Rahovei 147,
sector 5 - Bucureşti; Tel.: 3359318; Fax: 3373377

Ca soldat britanic în Bosnia, colonelul Tom Blake a împărţit propria sa dreptate, neoficială, ucigaşilor pe care i-a văzut în jurul său. Pentru oamenii lui, el a fost un erou, pentru superiori , un rebel periculos.

Numai că Blake nu s-a oprit în Bosnia.

Când preşedintele unei mici republici din Europa Centrală este asasinat, iar Balcanii ameninţă să erupă din nou, el este trimis să ajute la apărarea unei păci fragile. Dar la Whitehall, Washington şi Moscova, jocurile secrete au fost deja făcute, iar hărţile deja redesenate. Şi un singur om cu principii, nu poate fi lăsat să stea în calea eficienţei politice.

Tom Blake este pe cale de a afla câţi oameni îi doresc moartea.

DANSUL ARMELOR este, până în momentul de faţă, cel mai palpitant roman al lui Tim Sebastian, o poveste de acţiune şi trădare, desprinsă din primele pagini ale ziarelor de astăzi şi din coşmarurile de mâine.

Tim Sebastian s-a născut la Londra, în anul 1952. El este autorul a încă şase romane. Timp de zece ani, a fost reporter al BBC, mai ales pentru Europa de Est. În prezent, locuieşte la Londra, unde îşi împarte timpul scris şi emisiuni radio.

Carolinei

„Aleargă ca un dop de plută ce urcă în susul Cascadei Niagara"
(Michael Dobbe, Mail on Sunday)

„Un scriitor puternic şi plin de fantezie"
(New York Times)

Capitolul 1

– *Ai ceva pe conştiinţă, băiete?*

Amesbury auzea încă vocea aceea care îl obseda încă de pe când era elev la o şcoală cu internat, din Londra.

Ştiau întotdeauna, afurisiţii când el avea un secret. Se muta de pe o bucă pe cealaltă şi se făcea roşu ca racul.

Aşa păţea tot timpul, numai că, după atâţia ani în care turnase în el sticle întregi de vin de Xerex, faţa lui căpătase o permanentă tentă roşiatică, aşa că era destul de greu să-ţi dai seama dacă omul se îmbujorase sau nu.

Şi aşa păţea întotdeauna când se simţea vinovat, când era convins că făcuse, cu bună ştiinţă, ceva rău. N-avea importanţă ce şi cum încercai să explici totul în prezenţa celorlalţi doi miniştri tolăniţi la masa din faţa ta, spilcuiţi şi ghiftuiţi. Conştiinţa propriei vinovăţii stătea acolo, în faţa ta, acuzându-te fără pic de milă.

Era pentru prima oară că evadase din Londra, plecând de unul singur în Elveţia, fără să spună nimănui nimic şi fără nici un reprezentant al presei politice pe urmele lui.

Cei aflaţi acum în faţa lui, la masă, înşfăcaseră grăbiţi lesa, le vânduseră mai multe gogoşi decât de obicei celor din departamentul său, mînţiseră în numele Securităţii Naţionale şi sosiseră în grabă la Geneva.

Aici, pe malul lacului, cu munţi în spatele lor.

Aici, cu *vina* lui.

* *

– Deci, ne-am înţeles. Ministrul privi pe deasupra capetelor celor doi însoţitori ai săi, până la pădurea din spatele casei.

Nu era genul de întrevedere la care interlocutorii să se privească în ochi. Doar nu făceau poze pentru albumul de familie. Aici făceai ce aveai de făcut şi plecai. Fără să laşi nici o urmă.

Amesbury ridică din umeri.

– Cam mult spus„Înţelegere". S-o numim mai bine „acceptare".

– Ei na, ce atâtea scrupule, amice? O facem sau n-o facem. Astea sunt

singurele opţiuni.

Amesbury clătină din cap.

– Noi am ales deja. Am hotărât ce avem de făcut. În schimb, domnul Ricaud a optat pentru altceva.

– Ai să aranjezi totul?

– Da, am să aranjez totul. Avem posibilitatea să o facem.

– Te-ai gândit la cineva anume, care să ... ducă treaba la bun sfârşit?

– Nu fi ridicol. În treburi din astea, nu obişnuiesc să mă asociez cu nimeni.

– Dar ştii unde să găseşti o asemenea persoană.

Amesbury îl fixă cu privirea pe american.

– Toţi ştim, nu-i aşa, Drew? Toţi ştim...

– Haideţi să nu ne certăm!

Se întoarseră amândoi spre cel care vorbise. Era Dimitri Kallinin, ministrul rus al Apărării, cu studii la Oxford, crescut de Mafia, cumpărat şi plătit probabil de atâtea ori, îşi spuse Amesbury, căci nici el nu mai ştia pentru cine dracu' lucrează. Ca de altfel mulţi dintre ei.

– Dată fiind poziţia guvernelor noastre, mai există şi un alt aspect. Trebuie să fim absolut siguri că persoana pe care ai s-o alegi n-are să vorbească.

Ministrul de externe american oftă din rărunchi, plictisit şi se uită lung la cei din jurul său.

– *N-o să vorbească*, nu-i aşa?

– Toţi vorbim cu cineva... în cele din urmă, spuse Amesbury.

* *

Ministrul de externe american îşi luă rămas bun de la ceilalţi, poate pentru că voia să plece primul, avea un drum mai lung de făcut sau, pur şi simplu, se considera mai presus de ceilalţi.

– Am făcut o treabă foarte bună astăzi.

– Da, aşa este.

– Bineînţeles.

– Absolut, dragul meu.

Apoi se ridicară încet, îşi strânseră stilourile şi hârtiile şi se îndreptară spre maşina electronică de tăiat hârtii.

– Totul, vă rog, Excelenţă. Chiar şi bileţelele. Este absolut necesar... înţelegeţi, firește...

Limbaj de gentlemani, pentru maeştrii înşelăciunii şi ai intrigii.

– *Ai ceva pe conştiinţă, băiete?*

Dimitri îl luă pe după umeri. Dimitri, cunoscut în Rusia şi sub numele de „ministru al simpatiei", graţie farmecului său dezinvolt şi culturii, de care însă nu prea avea nevoie ca ministru al Apărării.

Se aşezară amândoi pe canapea. Amesbury nu putea să nu-i admire cravata, asortată cu costumul impecabil, fără nici o cută: cât de uşor călătoreşte cineva când nu îşi ia cu el şi conştiinţa....

– Păcat că Ricaud n-a putut înţelege ce am hotărât noi astăzi.

Dimitri zâmbi.

– Cred că a făcut un lucru onorabil.

Amesbury clătină din cap. Omul insuportabil de afectat.

– A făcut un lucru realist. Ştia că aveam să-l ...

Dimitri schimbă brusc vorba.

– Mi-ai promis că atunci când o să mai vin în Anglia, o să-mi dai câteva potârnichi din acelea scoţiene.

– Mda... o să mă duc la vânătoare.

– Până atunci, toate cele bune, prietene, zâmbi rusul.

– Cu bine.

* *

Afară, soarele strălucea reflectându-se în apa lacului pe care vaporaşele şi bărcile cu motor navigau în forţă. Era duminică şi oamenii se distrau.

Bărbaţii plecară fiecare în altă direcţie şi la altă oră. Fără sirene şi fără motociclete ale poliţiei. Fără declaraţii, fără interviuri şi fără strângeri de mână ridicole, imortalizate de aparatele de fotografiat ale reporterilor. Această întâlnire, mai mult decât oricare alta, *nu a avut loc.*

Amesbury s-a întors în casă şi s-a dus în bibliotecă. Se simţea mai uşor, mai liniştit, ca şi cum conştiinţa l-ar fi părăsit, dispărând poate pentru totdeauna din viaţa lui.

Peste puţin timp, aveau să-i treacă graniţa în Franţa. Într-un camion fără număr de înmatriculare, şi să-l ducă până la aeroportul de la Marignan, de lângă Marsillia, cu ochelari fumurii şi cu o pălărie pe care o detesta.

Dar nu îi trebui mult să devină altcineva. Fiecare dintre noi nu este

decât persoana care credea el că este – lucru de care însă trebuie să-i convingă şi pe cei din jurul său.

Vreme de câteva clipe, se întrebă ce ar fi spus unii dintre colegii săi dacă ar fi participat la întâlnire.

„– Ai mers prea departe, omule, ţi-ai sacrificat principiile. Ar fi trebuit să spui nu. Să te ridici şi să pleci."

Zâmbi. *Cât de puţin înţelegeau !* Pentru ei, politica era ceva ce dormea pe băncile verzi ale Camerei Comunelor, erau comitetele, ceaiul luat cu sicofanţii şi deciziile cu privire la cifrele ce puteau fi date publicităţii şi cele care trebuiau ascunse. Dar concepte ca viaţa sau moartea nu intrau în ceea ce ei numeau *politică*.

Şi totuşi, asta era substanţa, esenţa politicii, a politicii adevărate, nu a surogatelor de tot felul. Pe cine păstrăm şi la cine renunţăm. Nici vorbă de principii. Totul nu este decât o chestiune de îndemânare, de abilitate. *De-asta te-au ales. Nu pentru principiile tale. Ricaud a înţeles şi el asta. În felul său.*

Nevoia de a lua decizii de importanţă capitală.

La urma urmelor, ce mare lucru făcuseră? Hotărâseră asasinarea preşedintelui, destul de neînsemnat de altfel, al unei republici de care cei mai mulţi oameni nici n-au auzit vreodată.

În situaţia respectivă, era cel mai bun lucru pe care îl puteau face.

Capitolul 2

Comandantul de brigadă Peter Hensham se duse la Hereford, să definitivez planul.

Pe el îl aleseseră.

Hensham era întotdeauna instrumentul preferat, atunci când era vorba de o treabă ceva mai delicată, ceva ieşită din comun.

Ministrul îl mai folosise şi altădată.

Plecase din Londra la ora cinci dimineaţa, ştiind că avea să-l găsească pe tip acolo unde îl găsea întotdeauna. N-avea să fie prea multă lume pe-acolo, prin birourile celei mai mari firme de contabilitate din oraş, păzită pe timp de noapte de vajnicul Jimmy McIlvane.

Al dracului de cinstit, Jimmy ăsta.

Un ucigaş cinstit.

Puneţi-l lângă o halbă cu bere. Strecuraţi-i în mână un pahar cu scotch, lăsaţi-l să-şi petreacă seara cu cei care au supravieţuit intacţi sau aproape intacţi. Pete Dinţosu', Şoarecele de ciocolată, tipul căruia toţi îi spuneau „Bâldâbâc", pentru că elicopterul său se prăbuşise în mare, în apropierea insulelor Falkland. Puneţi-l alături de oameni ca aceştia şi o să vedeţi ce băiat de gaşcă este. Un tip care te bate pe umăr şi îţi povesteşte despre „băieţii lui". Îţi spune bancuri şi îţi aminteşte de operaţiunile la care a luat parte şi de ziua în care a fost înaintat în grad.

Au ţinut tot timpul legătura cu Jimmy. Ei, armata permanentă, armata în care servise atâţia ani de zile.

Şi chiar dacă Jimmy fusese prins cu mâţa-n sac, el putea fi totuşi folosit. Cu grijă. Îi azvârli tipului câteva sute de lire sterline. Îi dai o adresă, te asiguri că poate s-o citească şi îl laşi să plece.

Loviturile sunt întotdeauna curate şi silenţioase.

Jimmy nu obişnuia să vorbească despre munca lui pentru că nu voia. Şi nimeni altcineva nu voia.

Jimmy era perfect.

Hensham trebui să bată foarte tare la uşă. Ticălosul ăsta bătrân ori trăgea la anghioase, ori era pe closet.

Asta nu însemna că putea să-l subestimeze.

Tipul se ţinea întotdeauna de cuvânt. Nu erau mulţi ca el: şi bun, şi de încredere.

Se salutară scurt. Jimmy nu părea deloc surprins să-l vadă. În viaţa lui, avusese parte de o mulţime de întâlniri-surpriză. Pe Jimmy îl căutau oameni din toate colţurile lumii. Să răstoarne un guvern, să împuşte un terorist, să apere sau să atace, să fie când de partea îngerilor, când de partea diavolilor. Lui nici nu-i păsa.

Puse în faţa lui Hensham şi a lui câte o cană cu ceai şi ascultă.

– De ce trebuie să fie o operaţiune britanică? întrebă el după cinci minute.

– Fără întrebări, Jimmy. Ştii cum e...

– Cine?

– Preşedintele unei ţărişoare de care nici nu ai auzit.

– Înţeleg. E-n regulă. Numai preşedintele.

– Suntem singurii care putem da ochii cu el. Stă toată ziua la reşedinţa lui. Îi e frică să nu fie asasinat. În noi are încredere. Şi-a făcut o parte din studii în Anglia. O să dăm o petrecere în cinstea lui.

– Bravo vouă!

– Nu râde, Jimmy. O să fie o petrecere de... bun-rămas. Cu băutură la discreţie. Pe banii contribuabililor.

– Mda... la dracu'...

– Te bagi sau nu?

– Nu ştiu. Ce-am eu cu nenorocitul ăla de preşedinte?

– Ce contează? E vorba de bani. Asta-i tot. De mulţi bani.

– Cât?

– Douăzeci de mii de dolari. Şi... ca de obicei. Oriunde vrei şi în orice monedă.

– Eu nu asasinez oameni.

– Şi la Belfast?

– Să te ia dracu'. Jimmy întoarse capul. Ăia erau terorişti. Eram în război. Nu e acelaşi lucru.

– Douăzeci de miare, Jimmy.

Hensham îşi bău ceaiul, ieşi din cameră pe uşa din spate şi se îndreptă spre parcare. De-abia se crăpase de ziuă.

Jimmy îl urmări cu privirea. *De ce nu putea spune niciodată nu?* Fiecare „misiune" era mai periculoasă decât cea dinaintea ei. Mai vulnerabilă, mai riscantă. Da... riscul de a fi trădat.

La sfârşitul zilei, al cui stârv ciuruit de gloanţe avea să fie găsit? Al tău sau al lor?

Treaba asta nu-i plăcea. Dar după plecarea lui Hensham, n-avea nici

un rost să o mai lungească.

Jimmy ridică receptorul şi dădu trei telefoane. Sună la aeroport şi rezervă un loc la cursa de Berlin, de la ora douăsprezece, renunţând pentru moment la dialogurile nocturne cu propria-i conştiinţă.

Capitolul 3

E un bar acolo..., i-au spus lui Tomas Blake.

E întotdeauna un bar.

E la capătul unei străzi din cartierul Lichnberg din Berlinul de Est. Un loc mizer plin de gropi, în care îţi frângi gâtul la tot pasul, cu case dărăpănate şi cu câini care lătră. Dar o să-l găseşti.

Întotdeauna îl găsea.

– Când îl vezi, ia-l încet. Nu-l forţa. E în toane rele. Nervos.

– Toţi suntem nervoşi. Spune-mi cum îl recunosc.

– Îl ştii. Îl ştii de mult.

* *

„Blake în permisie", îşi spuse. Blake împreună cu familia – soţia Sarah, fiica Veronica, fiul Chales – într-un week-end în Berlinul de Vest. Totul atât de al dracului de normal, până când sună telefonul şi o veche cunoştinţă te întoarce în trecut; simţi dintr-o dată un gol în stomac şi te cutremuri cum n-ai fi crezut că ai să o mai faci vreodată.

– N-o să dureze mult.

Charles citeşte, Veronica visează, Sarah clatină din cap.

– Ultima oară a durat şase luni.

– Atunci era război. Ai uitat?

– Da. Al vostru.

– Suntem în vacanţă.

– *Eram* în vacanţă.

* *

Îi spuse că avea să fie înapoi până seara şi că or să ia masa în oraş – numai ei doi. Copiii se întâlniseră cu nişte prieteni şi se duseseră Dumnezeu ştie unde.

Şi or să stea de vorbă.

– O.K.

Ea ridică din umeri... şi, în sinea lui, la fel făcu şi el.

Ca şi cum, stând de vorbă, ar fi umplute golurile tuturor acestor ani.

„Într-un fel – îşi spuse el – ar fi poate mai bine să nu stea de vorbă." După atâţia ani de căsnicie, aveai nevoie de o iluzie, de o amăgire. Simţeai nevoia să te simţi că era mai bine decât fusese în realitate, că nu dispăruseşi un an de zile, că nu fuseseră nopţi în care ea plânsese şi te ameninţase că îşi taie venele, iar tu nu făcuseşi nimic să o ajuţi.

Într-o căsnicie, trebuie să afirmi cu convingere că noaptea este zi, iar negrul, alb. Trebuie să ajungeţi amândoi să înţelegeţi necesitatea acestui adevăr.

Numai că ea nu putea. Nu mai putea.

Se ridică de la masă şi, ajuns în stradă, luă imediat un taxi liber.

Berlinul era acum un oraş unit.

Traversară oraşul, îndepărtându-se spre est. Maşinile erau din ce în ce mai puţine, iar clădirile din ce în ce mai dărăpănate. Peste toate, se abătuseră două nenorociri. Mai întâi naziştii, şi apoi comuniştii – mai răi decât toţi ceilalţi pentru că fuseseră convinşi că avea să meargă: crezuseră că societatea *trebuia* să fie aşa cum o voiau ei.

Ani de zile de acum încolo, acesta avea să rămână Berlinul de Est – indiferent cum îi spuneau ei.

Barul se afla ceva mai jos de nivelul străzii. Blake îl zări din maşină – firma luminoasă, ieftină, de afară şi lumina slabă, deprimantă, dinăuntru. Un loc unde să-şi petreacă seara. Dacă putea.

– Vreţi să vă aştept? îl întrebă şoferul, fără a întoarce capul.

– Nu.

– N-o să găsiţi o altă maşină pe aici.

– Am spus nu.

Coborî cele câteva trepte şi intră în bar. Mobila din lemn de mahon, lumina slabă, de lumânări, o chelneriţă la bar – prea bătrână şi prea grasă – care pare a nu avea nici un chef să dea cu ochii de tine. Asta era Germania de mahala, Germania săracă, deprimată. Într-un colţ, câteva perechi între două vârste, dar care mai mult ca sigur că nu-l aşteptau pe el. De fapt, nu-l aştepta nimeni.

Comandă o bere, uitându-se cu atenţie la chipurile din jurul său, sperând ca bărbaţii beţi să înceapă să cânte şi întrebându-se când anume avea să vină *celălalt*.

Blake ştia foarte bine cum se procedează în asemenea situaţii. Te lăsa să intri, să te aşezi şi apoi se asigura că ai venit singur.

Vreme de o clipă, îşi dori să fi venit înarmat. Auzise de neonazişti,

de cartelurile drogurilor, de crima organizată, de ruşi, de columbieni, de lumea interlopă, aproape aceiaşi în toate ţările europene.

Un oraş cu adevărat prietenos şi ospitalier.

* *

Se ivi din spatele tejghelei, unde, la prima vedere, nu se afla nici o uşă. Blake îl recunoscu aproape imediat. Nu se deghizase. Aceleaşi trăsături, acelaşi mers săltat, aceeaşi mână – lată şi rece – o mână de ucigaş, niciodată o mână de îndrăgostit.

Jimmy McIlvane.

Născut undeva în Scoţia, cu aproape cincizeci de ani în urmă. Exportat, război după război, şi gata oricând de altul, de următorul.

Jimmy era ceea ce se cheamă un mercenar.

– Arătaţi altfel fără uniformă. Îl măsură pe Blake din cap până-n picioare.

– Şi tu la fel.

Era pentru prima oară când îl vedea pe Jimmy în afara câmpului de luptă, a „orelor de program". Era îmbrăcat cu un costum ieftin, gri, care nu se încheia decât în talie. Era făcut pentru cineva care nu avea toracele lui Jimmy, bicepşii lui şi picioarele scurte şi groase, ca doi butuci, costumul fusese făcut pentru unul normal, ceea ce Jimmy nu fusese niciodată.

Blake mai comandă o bere şi privi în jur.

Jimmy nu venea niciodată singur.

Chiar şi în spatele frontului, în Bosnia, fusese întotdeauna însoţit de un prieten.

Asigurare... sau poate reasigurare, când lucrezi pentru cineva care nu are nici o loialitate, nici aliaţi şi care mergea până acolo încât să-şi împuşte un prieten, pentru ca apoi să-şi învinovăţească duşmanii de toate atrocităţile din lume. Era prea multă nesiguranţă pentru un singur om.

Blake îl cunoscuse în timpul unui rond, în apropiere de Tuzla. Apăruse de nicăieri şi coborâse un munte, ca să-i prevină pe soldaţii englezi că zona era minată.

Salvase zeci de vieţi omeneşti.

– De ce ai făcut asta...? îl întrebase Blake la câtva timp după aceea. Nu erai obligat s-o faci. Nu era treaba ta. Acum or să înceapă să caute

un informator.

Jimmy ridicase din umeri.

– Aveam eu o datorie față de oamenii dumneavoastră.

– Ce datorie?

– O să vă spun într-o zi.

Dar nu i-o spusese niciodată. În schimb apărea, când era Blake de serviciu, cu frânturi de informații, toate corecte.

Jimmy nu mințea niciodată.

„Și când ești un ucigaș – își spuse Blake – nu e nevoie să minți."

Nu contează ceea ce spui, contează ceea ce faci.

– N-am timp de bere...

Acum însă, în fața lui, în barul ăsta sordid din Berlinul de Est, stătea un alt Jimmy.

– Trebuia să vorbesc cu dumneavoastră... aveam nevoie de un sfat... Privi în jurul său, iar lui Blake i se păru că omul schimbase o privire cu chelnerița.

– Vor să ucidă pe cineva...

– Întotdeauna or să vrea asta de la tine, Jimmy. Asta ți-e meseria.

– Lăsați-o baltă, domnule Blake. Întotdeauna îi spunea „domnule". Habar n-avea de gradele militare. De data asta, e vorba de altceva. Mai mare. Ceva ce n-am mai făcut niciodată până acum. Dădu peste cap paharul cu bere. Ori de câte ori am omorât pe cineva, era ca în vreme de război. Știți dumneavoastră... ei trag în tine, iar tu trebuie să fii mai bun și mai iute în mișcări.

– Și acum?

– Acum e vorba de un asasinat.

– Prea târziu, domnule Blake. Odată ce mi-au spus numele „țintei", nu mai pot să dau îndărăt. Asta este. N-ar fi trebuit să-l las să ajungă până acolo...

– Ce-au spus... exact, Jimmy?

– Au zis că eu... Oh, Isuse...

În clipa aceea, chelnerița apare în spatele lui. Îi șoptește ceva la ureche, iar Blake vede cuvintele acelea întipărindu-se pe chipul lui Jimmy. Îi vede teama din priviri și își dă seama că omul vrea să descifreze mesajul primit.

– Trebuie să plec... Trupul uriaș, de oțel al lui Jimmy semăna cu o clădire în mișcare... Face un semn cu mâna și dă să plece.

– Cine sunt *ei* Jimmy? Repede...

– Nu pot, domnule Blake. E... Nu pot.

Se strecoară în spatele barului şi dispare pe uşa din spate. Un om speriat grăbindu-se în noapte.

Când Blake privi în jur, chelneriţa tocmai lua paharul de pe masă, ştergând toate urmele bărbatului care stătuse acolo şi băuse o bere.

– N-ai văzut nimic. N-a fost nimeni pe aici. *Verstanden?*

– Am fost singur toată seara.

Chiar în clipa în care spuse asta, trei poliţişti în uniformă intrară în bar, înarmaţi cu puşti mitralieră şi cu expresia aceea de indiferenţă cu care adevăraţii torţionari îşi privesc victimele.

Capitolul 4

– Numele?

– Blake, colonel.

– Ce făceai acolo?

– Beam.

– De ce?

– Mi-era sete.

– De ce acolo? În Berlin sunt atâtea baruri.

– Amintiri... frumoase.

– Aveţi amintiri frumoase în oraşul-ăsta? Ochii se măriră în spatele ochelarilor cu rame metalice.

– O fată... a murit.

– Deci, aţi venit aici în amintirea ei?

– Mai mult sau mai puţin.

– Sunteţi un om sentimental, *Herr* Blake.

– Colonel Blake. Sunt ofiţer în armata britanică.

– Trebuie să fie o armată foarte... sentimentală. Îl privi cu ochii pe jumătate închişi. Ciudat... dar părerea mea era cu totul alta.

Blake nu se mişcă. Nu erau poliţişti, asta era sigur. Prea spontani, prea neîngrijiţi, cu uniforme noi, neşifonate. Mai curând Serviciile Speciale unitatea aceea mică, dar atât de controversată, pe care o întreţin toate guvernele. Ucigaşi, hoţi, ţinuţi în frâu până când stăpânii le poruncesc să facă sport.

Îi mânaseră pe germanii docili afară din bar şi le puseră câteva întrebări. Dar pe el îl voiau. În fundul dubei. Într-o clădire fără număr. Obiceiuri la care nu renunţau niciodată.

– Vreau să sun la Ambasada Marii Britanii.

– N-o să fie nevoie dacă veţi coopera.

– Este dreptul meu.

– Bineînţeles, *Herr* Blake. Vă veţi bucura de toate drepturile dumneavoastră.

Omul se ridică de pe scaun, afectat, spilcuit, cu chelia strălucindu-i în lumina fluorescentă. Se duse în spatele lui Blake.

– Aţi fost văzut stând de vorbă cu un bărbat. Cine era?

– Nu mi-a spus cum îl cheamă. Bărbaţii mai vorbesc unul cu altul la

un pahar...

– Despre ce aţi vorbit?

– Despre sex.

– Înţeleg. Tipul cumpăra sau vindea?

– Nici una, nici alta. Conversaţia a fost foarte generală...

* *

În camera de alături, o siluetă îmbrăcată cu o haină de lână de culoare gri, se apropie de perete, încercând să asculte interogatoriu.

– N-o să aflăm nimic de la ăsta.

– S-a întâlnit cu McIlvane şi au stat de vorbă. Asta o ştim, fie că recunoaşte, fie că nu, spuse colegul său, mai tânăr.

– Şi cei cu asta?

– Asta înseamnă o fisură serioasă în sistemul de securitate.

– E doar o presupunere. Nu ştim dacă au avut timp să vorbească...

– Şi dacă au vorbit...?

– Fapte. De asta avem nevoie. Nu de presupuneri sau de ipoteze. Pe astea lasă-le în seama politicienilor. Iar noi, înainte de toate, trebuie să-l întrebăm pe Hensham cum de i s-a permis lui Jimmy să scape de urmărire. Eşti de acord cu mine?

– Ştiţi, ruşii au o vorbă... Ai un om, ai o problemă. N-ai nici un om, n-ai nici o problemă. Ar trebui să-l omorâm.

– În nici un caz. Ofiţerul îşi scoase batista din buzunar şi îşi suflă nasul.

* *

Dormea când el intra în cameră, dar se trezi imediat.

– Îmi pare rău, Sarah. M-au dus la poliţie...

– Îţi mulţumesc pentru masă. Se întoarse cu spatele la el. Numai noi doi... şi o să stăm de vorbă. Ştiu. A intervenit ceva.

– Ascultă...

– Ce să ascult?

– Am fost dus la poliţie şi interogat timp de două ore... În legătură cu o acţiune antiteroristă...

Ea nu răspunse.

– Sarah... eu... Dorea să se apropie de ea, să o ia de mână, să o

strângă în braţe... dar nu se putea mişca. Aşa se întâmpla întotdeauna. El vorbea într-o direcţie, iar ea în alta. *Deodată între voi se înalţă un zid... Şi nici unul, nici celălalt nu vă obosiţi să-l urcaţi. Iar dacă totuşi vă hotărâţi să ajungeţi sus, veţi constata că „dincolo" n-a mai rămas nimic.*

– Copiii au fost foarte supăraţi.

– Îmi pare rău.

– Aveau nevoie de tine.

Se dezbrăcă fără să aprindă lumina, ridică pătura şi dădu de cearşaful rece. Picioarele li se atinseră o clipă, dar amândoi se retraseră.

În clipa când nu mai suporţi să te atingi, îşi spuse el, totul s-a terminat.

În fiecare zi, relaţia voastră se defineşte prin ziua dinainte. Dacă nu v-aţi atins ieri, de ce aţi face-o azi... sau mâine? Şi aşa trec lunile... anii...

Eu întotdeauna spun îmi pare rău, îmi pare rău pentru copii, pentru ceea ce am spus sau pentru ceea ce n-am spus.

– Sarah, eu am încercat. Nu ştiu ce altceva aş mai putea face.

– Culcă-te.

– Credeam că vrei să vorbim.

– Am vrut. Acum nu mai vreau.

– De ce?

– Aşa.

Ce s-a întâmplat cu noi?

Nu ni s-a întâmplat nimic. Tocmai asta e problema. Nu ni s-a întâmplat nimic bun şi nimic rău. Căsătoria noastră a fost întotdeauna ca un pacient care a stat tot timpul într-un pat, în camera lor. Ştiuseră că era acolo, dar nu avuseseră niciodată grijă de el. Nu-l hrăniseră, deabia dacă îi adresaseră câteva cuvinte şi nici nu le păsase daca mai trăia sau nu.

Apoi, într-o noapte, uitându-se mai atent la el, descoperiseră că murise.

Neobservat şi fără să facă mare caz de asta. Iar voi nici măcar nu v-aţi dat seama. Dumnezeule! Ce ruşine. Şi niciodată n-o să-l mai puteţi aduce înapoi.

Stăteau amândoi în pat, treji, tăcuţi, aproape unul de celălalt şi totuşi atât de departe...

Capitolul 5

Vineri. Ora trei și un sfert. Ministrul semnase hârtii, pusese rezoluții, găsise țapi ispășitori pe care să-i bestelească și arbitrase rivalitățile dintre departamente. Se ridică de pe scaun și privi spre Wintehall[1].

La Ministerul de Externe se făcea curat. Schelele și prelatele îl înfășurau ca într-un giulgiu. Dar adevărata murdărie nu era afară, ci înăuntru.

– Așa băieți, curățați, șopti el ca pentru sine, curățați.

A doua zi era sâmbătă. Dar n-avea să fie liniște. Totul fusese pus la punct în cele mai mici amănunte. Pentru că *marea hotărâre fusese luată*. Avea să ia legătura, prin radio, cu primul ministru și întreaga panoplie de urgență a unui stat avea să intre în acțiune. Stare de urgență, gărzi pe străzi și la ușile birourilor, trupe, fețe roșii, alarme, accidente, o întreagă mașină de război, gâfâind și asudând... și toate astea pentru că...

Da.

Toate astea pentru că președintele unei mici republici din sudul Europei trebuia să moară. Trebuia să moară. Și toți ceilalți fuseseră de acord.

Când se întoarse din Elveția, discutase despre asta cu primul ministru.

Trebuiau să o facă. Nu aveau încotro. Cu rușii nu era de glumit.

– Perfect, spuse primul ministru.

Asta voia să însemne „foarte bine". Sau „înțeleg perfect"? Sau ceva neangajant, care, în limbajul diplomatic, ambiguu prin excelență, putea să însemne orice, de la „ce drăguț" până la sunetul scos de cineva care își drege glasul.

Dragul nostru prim ministru.

Maestrul echivocului, al ambiguității, al non-deciziilor.

Ministrul se întoarse la biroul său. În peste douăzeci de ani de politică, cunoscuse absolut toți substituții adevărului – punctelor moarte, comisiilor, investigațiilor ce se scufundau sub greutatea propriilor hârtii.

---

[1] Stradă în Londra, unde se află ministerele. (n.tr.)

Pe de altă parte, nu puteai nici să te duci în fața celor care te-au ales și să le spui:

– Ne pare rău, dragi prieteni, dragi alegători. Am făcut rahatu' praf. Ne pare rău.

Nu, nu, nu. Și atunci le spuneai ceva de genul:

– Împrejurările au fost nefavorabile... potrivnice chiar... Din motive obiective... independente de voința noastră... Am moștenit greșelile pe care le-a făcut opoziția când a fost în guvern...

Puteai spune orice, atâta vreme cât nu recunoșteai niciodată adevărul.

Ministrul își luă stilou și începu să scrie.

Era deja prea bătrân ca să mai schimbe sistemul. Și în afară de asta, sistemul era cel care îl modelase pe el, care îl făcuse ceea ce era și îi dăduse posibilitatea să facă ceea ce trebuia să facă.

Cu atenție, cu foarte mare atenție, ministrul scrise o scrisoare de condoleanțe pentru moartea unui om care era încă în viață. Dar care nu mai avea de trăit decât câteva ore.

* *

Ambasadorului Marii Britanii la Skopje nu îi făcuse niciodată plăcere să-și aniverseze ziua de naștere.

I se părea că după vârsta de șaizeci de ani, evenimentul își pierduse strălucirea. Toate glumele făcute pe seama părului care te-a părăsit, a burții și a viitorului care se află undeva în spatele tău... privește peste umăr și ai să-l vezi.

Anul acesta însă, i se pusese în vedere să și-o aniverseze. Ca lumea. Regește. *Închiriezi hotelul* ***Grand, bătrâne.*** *Tot. Îl inviți pe președinte... Glumești, râzi, tot tacâmul.*

Londra îl voia pe președinte.

O să fie acolo și șeful departamentului pentru Europa de Sud. Și adjunctul său. Chiar și o nenorocită de dactilografă, ca și cum s-ar fi așteptat să facă și ceva afaceri.

O chestie de proporții, Mitchell. Asta voia Londra. Aveau să trimită și un fotograf, care o să imortalizeze întregul eveniment în culori spălăcite, de prost gust.

De ce?

În ziua de azi trebuie să jucăm teatru, bătrâne. Doar nu vrei să ne-

o ia franţujii înainte.

A dracului aniversare. Navete întregi cu sticle de Riesling. Nebăubil. Şi nici măcar rece, pentru că frigiderul hotelului era stricat.

La dracu'.

Şi apoi au vrut ca totul să fie pus la punct minut cu minut. *Doar era vorba să împiedice izbucnirea unui război civil, nu-i aşa?*

Ordin de zi: ora 6:03 – diverse; ora 6:20 – se apropie de podium: mulţumiri, urări de bun-venit etc., etc.

Şi după asta... Afară, pe treptele hotelului, încă o fotografie cu preşedintele şi cu şeful departamentului pentru Europa de Sud – ca şi cum n-ar fi murit cu toţii de plictiseală până atunci.

18:55. Ora la care...

* *

Mitchell se felicită. Şi avea de ce. Preşedintele se dăduse peste cap pentru a fi cât mai prietenos cu putinţă, şeful departamentului pentru Europa de Sud făcuse o treabă acceptabilă, învăţase chiar şi câteva fraze pe dinafară, pentru ca ceilalţi să nu ţopăie în jurul său, stânjeniţi, studiindu-şi manşetele şi butonii.

Curseseră valuri de Riesling, cu toate că mulţi dintre cei prezenţi nu băuseră decât apă minerală. Apoi, la ora stabilită, secretarul său îi făcu un semn aproape imperceptibil cu capul, iar el începu să-i conducă pe toţi la maşini. Prin foaier, preşedintele făcea cu mâna.

– Dă-i pălăria, afară e frig şi bate vântul. Unde e fotograful? Slavă Domnului! Iese pe usa mare, de sticlă şi se îndrepta spre Peugeot. Maşina aia bej. Undeva în Europa de Sud? Adu-l aici, nenorocitule, să se fotografieze. Doar n-o să-l laşi pe preşedinte să te aştepte.

Gata? Perfect! Da, domnule preşedinte, întoarceţi-vă. Aşa.

În clipa următoare, explozivul îi încremeneşte pe toţi. Căldura puternică, şocul şi violenţa îi izbeşte în faţă.

Numai Mitchell nu poate accepta ceea ce se întâmpla în jurul său. Preşedintele cu haina roşie de sânge, cu faţa desfigurată, Europa de Sud căzuţi la pământ şi urletele dactilografei apărute nu se ştie de unde. Poliţiştii cu pistoalele în mână.

Nu înţeleg. Nu aşa te porţi la o recepţie... Totul e alandala. Toţi aleargă care încotro ca şi cum ... Nu, Doamne, te rog... nu lăsa să mi

se întâmple asta tocmai mie... aici... de ziua mea, lua-m-ar toţi dracii din lume.

Fă-l să se ridice, Doamne, fă-l să nu mai stea acolo, întins, cu toţi body-guarzii aplecaţi deasupra lui.

Ce-au păzit? De ce nu l-au apărat?

Nimeni nu face nimic... toţi aleargă sau ţipă sau, aşa ca Europa de Sud, stau ghemuiţi la pământ, sub altcineva. Vierme nenorocit. Nimeni nu face nimic, pentru că nu mai este nimic de făcut. Se aude o sirenă, din ce în ce mai tare. Poliţiştii se împrăştie, încep să tragă. Isuse, au văzut ceva.

Apoi nimic, doar mâine. Doar pustiire. Şi vântul, năpustindu-se din munţi, să vadă ce se întâmplase.

Un vânt puternic şi tăios.

Pe stradă, oamenii privesc în jurul lor, înmărmuriţi. Nimeni nu mai scoate nici un sunet.

Mitchell clatină din cap, iar lacrimile i se preling pe obraji, pe costumul călcat anume pentru această zi şi pe floarea de la butonieră, pe care ar fi vrut să o păstreze ca pe o amintire de neuitat...

Stătea acolo, murmurând cuvinte numai de el ştiute, până când poliţiştii i-au spus să plece.

* *

Ministrul Britanic al Apărării îşi face cumpărăturile într-un supermarket, împingând căruciorul încărcat cu biscuiţi traşi în ciocolată şi cu banane, oprindu-se să stea de vorbă cu unul şi cu altul şi salutându-i pe cei din parohia lui.

Se tot uita la ceas. Mai are nevoie şi de unt... poate şi de nişte marmeladă de portocale. *Cârnaţi? Da.* De când a murit Gwen, îşi găteşte singur.

– Peste cinci minute închidem, domnule.

– Da... desigur.

În Europa Centrală şi de Sud este mai târziu cu o oră şi mai frig cu cincisprezece ore de grade...

– Aşa.

Biscuiţii ăştia traşi în ciocolată sunt foarte buni.

– Ah, sărut mâinile, doamnă... da, bineînţeles că îmi amintesc de dumneavoastră. Oh, ce păcat, dar sunt sigur că doctorii vor face tot ce

le stă în putinţă. Poftim? Da, da, ştiu...

– Treisprezece lire şi doisprezece penny, vă rog.

– Da... imediat.

Maşina aşteptă afară. Neagră, lucioasă. La volan, şoferul în uniformă. Seamănă cu un furgon mortuar...

* *

– Sarah, eu ştiu cine l-a omorât.

Stau cu toţii în faţa televizorului. Charles şi Veronica se întreabă ce se petrece, sperând să nu piardă filmul din cauza ştirilor.

– Vino o clipă în bucătărie, te rog.

– De ce?

– Închide uşa. Ţi-am spus că ştiu cine l-a omorât. L-am întâlnit în Berlin acum două seri.

– Ce importanţă are? Acum, omul e mort. Nu contează cine a apăsat pe trăgaci.

– Ascultă-mă. Sute de mii de oameni pot muri din cauza a ceea ce s-a întâmplat astăzi.

– Şi ce vrei să faci? Cui ai de gând să-i spui?

– Tocmai asta este. Nu... pot spune nimic... nimănui. E prea periculos. Şi în afara de asta, nu ştiu în cine pot avea încredere.

* *

– Blake.

–Tocmai se crăpase de ziuă când l-au chemat.

– Plecăm.

– Cum?

– Am spus că plecăm. Tot regimentul. La Skopje. Căştile albastre... Sub comanda ONU. Tu ai să pleci după-masă, cu avionul. Ceilalţi or să vină şi ei.

– Dar v-am spus, mi-a ajuns Bosnia. N-am de gând s-o mai fac o dată.

– Este un ordin, Blake. Ei...

– Ei? Cine dracu' sunt *ei*?

– Oamenii care hotărăsc în care şanţ să-ţi faci nevoile, care parte a feţei tale urâte să se umple de sânge, ce cadavre trebuie să îngropi.

* *

– Trebuie să plec, Sarah.

– Ai plecat deja. Dar de data asta să nu te mai întorci. Vorbesc foarte serios, Tom.

Capitolul 6

La Washington, secretarul de stat american înghiţi şase pastile de culoare roz. Nu se simţea bine de câteva zile. Iar călătoria la Geneva i-a întors şi mai mult stomacul pe dos.

Uneori, ca şi acum, i se părea că simte ghemotocul din abdomen întinzându-se, căpătând viaţă. Dar, bineînţeles că era prea în profunzime pentru asta.

Şi totuşi, simţea durerea ca pe o lovitură de pumnal. Spasme cumplite, necontrolate – uneori îi tăiau răsuflarea – scuturându-l aşa cum animalele de pradă îşi scutură prada – apucându-l cu dinţii şi muşcând în carne vie.

Numai pastilele îl ajutau. De ani de zile. Îi alinau durerea, făcând-o cât mai suportabilă... uneori chiar imperceptibilă.

Harrison Drew nu credea în regrete. Aşa îl învăţase mama lui.

Cancerul care îi înghiţea trupul, îi înfierbântase în schimb mintea.

Muncea enorm. Consuma hârtie. Consuma probleme. Lua hotărâri. Şi toate într-un ritm greu de imaginat, chiar şi pentru un birocrat de la Washington.

Şedinţele erau contramandate chiar dacă participanţii îşi ocupaseră locurile în jurul mesei. Consilierii erau întrerupţi la jumătatea frazei şi daţi afară. Delegaţii străini erau lăsaţi să aştepte şi trimişi acasă fără să fi fost primiţi în audienţă.

Pentru că Drew era un om căruia nu îi păsa de nimeni. Şi cu atât mai puţin de el însuşi.

Era însă perfect conştient de misiunea lui – aceea de a menţine politica externă paşnică, necontroversată şi, mai ales... în altă parte. Ca de exemplu, pacea în Balcani. Preşedintele nu voia să audă de măceluri, de refugiaţi, de grupuri de presiune şi de orice probleme de acest gen.

– Te pricepi la tranzacţii, îi spuse preşedintele. Ocupă-te şi de situaţia din Balcani. Nu vreau să aud că a izbucnit şi acolo vreun război civil.

Iar Drew se conformase. Şi nu-l costase decât o deplasare de o zi la Geneva – chiar dacă durerea fusese atroce.

* *

Telefonul sună la ora convenită. Numai că informaţia îl lăsă perplex.

La Skopje, totul se desfăşura conform planului. Numai că ucigaşul o luase razna. Nu venise la recepţia care o dăduseră în cinstea lui şi acum făcea totul numai după capul lui.

Şi să mai ai încredere în englezi! *Ei* i-l recomandaseră. *Ei* garantaseră pentru el.

Scoase din sertarul biroului o agendă de telefon şi căută un număr. Trebuia să rezolve situaţia, să găsească o soluţie şi să se asigure că totul avea să fie aşa cum trebuie.

Avea datoria să o facă.

Şi-o amintea foarte bine pe femeia aceea. Avea un zâmbet care te învăluia, un zâmbet care te făcea să te simţi dintr-o dată nespus de fericit. Era veselă, râdea aproape tot timpul. Era o femeie pe care, la un semn, orice bărbat ar fi urmat-o cu ochii închişi, lăudându-se apoi faţă de ceilalţi fie şi numai cu faptul că ea l-a primit „mai nu ştiu cum". Şi asta, deşi ştia că femeia e o mincinoasă şi o prefăcută.

Asta îi şi plăcea la ea. Ba chiar admira. Duplicitatea rafinată ce se ascundea sub aparenţa de căldură şi de sinceritate. Femeia putea să scoată oricând pumnalul duplicităţii, şi să-l înfigă în trupul victimei, care ar continua totuşi să o iubească, în ciuda faptului că ea i-ar lua viaţa.

Pentru Drew, femeia făcea parte din familie – era fiica unui fost coleg de şcoală şi apoi de armată. O ţinuse în braţe la botez – şi, de atunci, nimeni nu o mai auzise vreodată plângând.

Mai târziu, femeia îl răsplătise. Îi făcuse multe servicii lui Harrison Drew. Dură, încăpăţânată, neîndurătoare, chiar violentă când era nevoie – dar întotdeauna incredibil de fermecătoare.

Apela la ea în caz de forţă majoră, ca la o ultimă soluţie, ca la singura soluţie care îi mai rămânea.

Puse mâna pe telefon, formă numărul şi îi spuse femeii să se pregătească de drum.

Capitolul 7

Tom Blake aterizã aşa ca întotdeauna. Pe jumătate speriat şi cu broboane de sudoare pe frunte şi pe şira spinării. „Nu era teama de necunoscut", îşi spunea el. Nu aici. În Balcani, era teama de cunoscut. Cruzimea şi barbaria la parametri mult peste cei normali.

Avea cu el o valiză burduşită cu lenjerie de corp şi pulovere şi câteva casete – concerte pentru pian, jazz. Numai că nu avea niciodată timp ca să le asculte. Iar atunci când le asculta, adormea.

Închise ochii.

Numai copiii veniseră să-l conducă. Veronica se agăţase de gâtul lui...

– Ce se întâmplă cu tine şi cu mama?

– Nimic. Ce să se întâmple?

– Las-o încolo, tată. Ce este?

– Nu e nimic, Veronica. Vorbim când mă întorc.

Eşti un laş, Tom.

– Când o să fie asta?

– Curând, draga mea.

– Îmi promiţi?

– Îţi promit.

Îi place să audă cuvintele. Atât. Ştie că e o minciună.

– Charley.

– Da, tată.

– Ai grijă de mama, bine?

Băiatul mă ţine de braţ şi se uită în pământ. Asta nu e viaţă, ce le-am dat eu. Nici unuia dintre ei.

Ridică ochii. Poate era la fereastra dormitorului. Nu, nu de asta nu era. „Vorbesc serios", spuse ea. Şi poate că aşa era.

În avionul care îi ducea la Skopje călători împreună cu o echipă de televiziune americană.

Acolo, în Macedonia o fi război?

Aţipi o vreme, iar când se trezi, zări o femeie în jur de douăzeci şi cinci de ani, stând în picioare şi vorbind cu unul din americani. Probabil că era reporter – cu toate că avea un farmec subtil, deloc agresiv. Avea o voce caldă, plăcută – nu hodorogită ca o sirenă de ceaţă,

ca a multor reporteri femei. Pe Blake îl izbi prospeţimea tenului, fardul discret şi privirea inteligentă a necunoscutei.

Nu părea o femeie obişnuită să îşi piardă nopţile. Poate că n-a fost niciodată reporter de război. Era obişnuită să doarmă în camere de hotel confortabile, în paturi moi, înlănţuită, poate, de două braţe puternice, bronzate, alese cu grijă şi cu un portofel în poşetă.

Nu se poate să nu aibă pe cineva....

Şi totuşi Blake continuă să se uite la faţa albă, fără un rid şi părul blond, ondulat, tuns scurt...

– Scuzaţi-mă, vă rog, îi zâmbi ea lui Blake. Degajată şi prietenoasă. Participaţi şi dumneavoastră la război?

– Nu ştiam că e război.

– Oamenii spun că este într-adevăr ceva foarte serios...

Blake zâmbi.

– Ştiu. Acolo totul este foarte posibil.

– Figura dumneavoastră îmi pare cunoscută. Cred că v-am mai văzut undeva.

– Asta trebuie să o spun eu, nu-i aşa? zâmbi el.

– ... Ar trebui să mă duc înapoi la locul meu. Mi-a făcut plăcere.

Cameramanul se întoarse şi, fără pic de ruşine, privi în urma ei.

– Bună, nu? O spusese de parcă femeia i-ar fi aparţinut.

– Cum o cheamă?

– Geralyn Lang... nici să nu te gândeşti la asta, amice.

– De ce nu îţi vezi de treburile tale? Blake îl privi în ochi, strângând pumnii.

– Vrei să...

– Ia-o încet, prietene. Îşi înfipse degetele în braţele americanului. Acesta se uită la umerii lui Blake, de două ori mai laţi decât ai lui. N-avea nici un rost să rişte, nu-i aşa?

În timp ce avionul zbura pe deasupra Serbiei, Blake privea afară, prin hublou. Nu se vedeau nici lumini, nici oraşe mari. Şi nici locuri de o frumuseţe sau de o valoare ieşite din comun. Şi totuşi luptau pentru ele – aşa cum făceau întotdeauna în Balcani. Erau în stare să ucidă pentru pământul pe care călcau şi pentru aerul pe care îl respirau.

Iar eu? Clătină din cap. Eu mă iau la bătaie cu un necunoscut pentru o femeie pe care de-abia am cunoscut-o.

Zâmbi în sinea lui, dar în momentul în care avionul ateriză în semiîntunericul din Skopje, colonelul Tom Blake se cutremură.

Capitolul 8

În pofida tuturor aşteptărilor, Jimmy McIlvane nu ajunse la maşina venită anume să-l ia de acolo, din simplul motiv că nu venise să o facă.

Bănuitor, Jimmy ăsta.

Dar avea şi de ce.

Doar n-ai cunoscut, vreme de douăzeci şi şase de ani, trădarea instituţionalizată, în armate din toată lumea, din Mozambic până în Malaezya, ca să nu ştii că cei mai periculoşi sunt proprii tăi aliaţi.

Îl aşteptaseră pe o stradă lăturalnică, aflată destul de departe de *Ulica Branca.* Doi bărbaţi amabili, aleşi cu grijă de către patronii săi; goana pe străzi: elicopterul, la vreo sase kilometri depărtare de oraş; spectacolul grăbit al motorului, în timp ce trec munţii, în Serbia, evitând radarul şi orice risc de a fi interceptaţi.

Atât de bine executat.

Da, ăsta era cuvântul.

Şi acolo, într-o pădure, într-un hangar sau într-o baracă, aştepta omul care avea să-l ucidă.

Ai făcut o treabă bună, Jimmy. O să le trimitem nişte bani alor tăi. Ah, n-ai aşa ceva. Atunci o să facem nişte donaţii. Există atâtea societăţi de binefacere. Partidul Naţional Scoţian, Dispensarul Popular pentru Animalele Bolnave, căminul de bătrâni aflat chiar în mahalaua aceea sordidă din Glasgow, în care ai locuit. Ştii doar că noi suntem generoşi.

Dar nu te mai poţi duce acasă.

Da, aşa avea să se întâmple. De aceea nu se urcase în maşina care îl aştepta; de aceea folosise alt exploziv decât cel pe care i-l dăduseră ei; de aceea îl făcuse să detoneze prin radio, din camera lui de la *Grand Hotel,* a cărui fereastră dădea chiar deasupra intrării în clădire.

Mai mult decât atât, avusese grijă ca exact în clipa în care apăsa pe butonul detonatorului, să vorbească la telefon cu funcţionarul de la recepţie.

Ăsta era el. Omul detaliului. Nu al planului, ci al acelor lucruri mici, aparent neînsemnate care însă te pot ajuta să scapi cu viaţa sau să crapi.

Iar el nu era încă pregătit să dea în primire.

După ce s-a terminat totul, a mâncat şi apoi a coborât în holul hotelului, să vadă şi el ce pagube erau. Ferestre sparte, cioburi... şi

înăuntru şi afară, pe stradă. Resturile maşinii, cu roţile şi şasiul smulse de sub ea. Copiii se holbau fără să înţeleagă mare lucru, câţiva ţărani întorceau şi ei capul să vadă ce se întâmplase. *Oare ce-şi spun oamenii ăştia?* O bombă îi face pe toţi să reflecteze, să-şi amintească ce scurt putea fi, uneori, drumul de aici până... dincolo, că asta se poate întâmpla oricând, că nu ştii niciodată dinainte şi că, probabil, nu o să ştii nici după.

Făcuse o treabă bună. Pagubele erau minore, neînsemnate chiar.

Era bun, din ce în ce mai bun. Acum... la bătrâneţe.

Jimmy nu-şi sărbătorise ziua de naştere de la şaisprezece ani, când tatăl său îl bătuse atât de rău că îi spărsese nasul, iar el fugise de acasă şi nu se mai întorsese niciodată. Îşi aduse aminte că peste o săptămână împlinea cincizeci de ani. Cam bătrân pentru munca asta.

Se întoarse în cameră şi îşi verifică actele. Paşaport nou, emis în Noua Zeelandă, hârţi cu antetul unei fabrici de pantofi. Cărţi de vizită pe care era trecută o adresă absolut reală şi poza unei fetiţe îmbrăcată cu rochiţă verde. În servietă avea o colecţie întreagă de monede şi de bancnote – lire egiptene, watcha zambiene, lire turceşti...

Se întinse pe pat şi, în mod cu totul paradoxal, începu să se gândească la femei – nu era singurul care, după ce omora pe cineva, simţea nevoia să fie cu o femeie – să-şi amintească ce plăcut e să mângâi o piele moale, nişte şolduri rotunde, nişte sâni plini şi panta abruptă spre un vis e fericire.

Clătină din cap. Nu, n-avea nici un rost să se gândească la aşa ceva.

Se duse cu gândul în urmă cu douăzeci de ani, tot atât cât avea şi fata de care era îndrăgostit.

Pe o plajă din Oceanul Indian, cu luna strălucind deasupra capetelor lor, ea îi spuse că avea să-l aştepte toată viaţa. Putea pleca să lupte oriunde în lume; ea avea să fie întotdeauna acolo pentru el, să-l mângâie şi să-l iubească atunci când se întorcea.

Deosebirea dintre ei era de vârstă: ea era la vârsta când femeile fac promisiuni, iar el era la vârsta la care un bărbat le crede.

Gândindu-se mai bine, ajunse la concluzia că l-a aşteptat într-adevăr... trei zile.

Când se întoarse, după zece luni, ea mai avea câteva zile şi năştea copiii altuia, un frânar, avea verighetă pe deget, soacră şi un bărbat numit soţ.

– Îmi pare rău, Jimmy...

Asta fusese tot.

Şi aşa îi spuseseră toate „Îmi pare rău, Jimmy. Ne pare rău Jimmy."

Se ridică în capul oaselor şi aşteptă ca amintirile să-i dea pace.

Stai aici, îşi spuse. *Stai liniştit. Odihneşte-te.*

O oră mai târziu, dădu drumul la radio. Muzica solemnă şi marşurile funebre îi spuseră că îşi atinsese ţinta.

Capitolul 9

Ministrul aţipise în fotoliul său. I se întâmpla întotdeauna să aţipească după-masă, indiferent de ce ar fi mâncat la prânz.

Când se trezi, o sună pe secretară, domnişoara Lancing.

– Tocmai voiam să vă sun. Comandantul de brigadă Hensham este aici. Urma să-l primiţi la ora patru şi jumătate.

– Oh, da. Fă-i un vânt înăuntru.

Anthony Amesbury, ministrul Apărării, se ridică anevoie, îşi bagă cămaşa în pantaloni şi verifică dacă fermoarul de la pantaloni era închis. Nu strică să fii prevăzător.

– Peter, ce bine îmi pare că te văd.

– Nu vă simţiţi bine?

– Nu mai rău decât de obicei. Hai, intră. Bei ceva? Nu? Ceaiul o să fie gata... imediat, sper.

Amesbury se întoarse la biroul său.

– Şi ce mai fac băieţii noştri acolo, pe câmpul de luptă?

– În general, bine. Unora dintre ei nu le prea place culoarea albastră a...

– Da' ce vor? Căşti roz bombon? Colţurile gurii i se lăsaseră în jos. Oricum, acum că Blake e acolo, lucrurile par să se aranjeze, nu?

– Mda...

Amesbury îl privi încurcat.

– Ce ai cu el, Peter? Este un om corect, conştiincios, inteligent, civilizat...

– Dar nu-i plac ordinele.

– Cui îi plac? Ce dracu', Peter, omul e aproape un erou naţional. Spune pe faţă ce gândeşte, ştie să-şi ţină în frâu băieţii.

– Şi interpretează regulamentul aşa cum îi convine.

– Ce te face să spui asta?

– Nişte... zvonuri...

– În locul tău, n-aş pleca urechea la aşa ceva. Ascultă-mă bine. Blake este în momentul de faţă omul în stare să menţină pacea. Cu cât trimitem mai multe trupe acolo, cu atât cheltuim mai mulţi bani. Neplăcută misiune, recunosc, neplăcut rol, dar Blake ne conferă credibilitate. E bun la televizor, dă interviuri bune, ştie exact ce trebuie

să spună.

– Aşa că nu mai contează ce face...

– Important e că se descurcă. Nu cade niciodată în cursele pe care i le întind reporterii. În afară de asta, arată şi bine. Zău, Peter, cu şansele noastre actuale în alegeri, Blake e omul cel mai bun pe care îl avem.

– Şi totuşi, o să fiu cu ochii pe el.

– Fii cu ochii pe el, dar lasă-l în pace. Vorbesc foarte serios. Iar prim-ministru e şi el de aceeaşi părere.

Domnişoara Lancing bătu la uşă şi intră, aducând, pe o tavă mare, un ceainic şi un morman de sandvişuri cu carne de curcan.

– Aşa, îşi frecă ministrul mâinile. Am vorbit acum o oră cu Forţa de Protecţie ONU din Skopje. Mi-au spus că, pentru moment, în oraş e linişte. Oameni deplâng... aaa... moartea preşedintelui, oamenii sunt aferaţi şi dezordonaţi... nu ştiu ce să facă.

– Dar noi... trebuie să facem ceva?

– Nu... nimic. Mâncă un sandviş şi se linse pe buze. Nu încă. Timp de câteva zile, nu facem nimic.

– Şi după aceea, un politician maleabil sugerează ca vecinii din Serbia, binevoitori ca întotdeauna, să vină în Macedonia şi să ajute la păstrarea ordinii.

– Am mai trecut noi prin astea, Peter. Trebuia să-i explice din nou. Este vorba de un acord, de o înţelegere menită să împiedice vărsarea de sânge, pierderea de vieţi omeneşti, distrugerile şi, Doamne fereşte, izbucnirea unui război în Balcani. Da, sârbii or să intervină. Da, or să dezmembreze un stătuleţ căruia, într-o lume ideală, ar trebui să i se permită să trăiască independent şi în pace, în loc să fie dezmembrat de către vecini.

– Dar...

– Ascultă-mă până la capăt, Peter. Balcanii nu sunt acea lume ideală despre care vorbeam. N-au fost niciodată. Balcanii sunt un infern plin de ură şi de duşmănii pe care cu greu ni le putem imagina. Cum altfel am fi putut evita o cumplită vărsare de sânge? Sârbii au declarat că erau hotărâţi să ocupe Macedonia. Şi în afară de asta, nu uita că ruşii sunt de partea Belgradului. Nu am avut de ales.

– Asta înseamnă că v-au dat un ultimatum.

– Exact. Ori îi lăsăm să divizeze Macedonia, ori o să izbucnească un război în Balcani, urmat de o criză internaţională care o să zguduie ONU din cap până-n picioare, ani de zile de aici încolo. Cu alte cuvinte,

cea mai nenorocită criză de la cel de-al doilea război mondial încoace.

– Cum rămâne cu celelalte puteri – Bulgaria, Albania, Turcia?

– Astea sunt tare sărace, nu sunt puteri.

Hensham se ridică şi făcu încet câţiva paşi prin cameră.

– La ce te gândeşti, Peter?

– Mă gândesc că eu am fost cel care am aranjat totul. Şi l-am angajat pe McIlvane să...

– Fără nume, Peter. Spune ce ai de spus, dar fără nume.

– Ei bine, a dispărut. Băieţi l-au aşteptat, dar...

– Dar?

– Dar s-a făcut nevăzut. A dispărut. Dumnezeu ştie unde.

– În cazul ăsta, ai face mai bine să te rogi, Peter. Roagă-te să fi dispărut pentru totdeauna.

* *

Luaseră masa de seară la *Reform Club*. Amesbury glumi cu chelneriţele filipineze, apoi cu chelnerii.

– Locul ăsta s-a schimbat de când am venit noi pentru prima oară aici.

– Da, aşa este. S-a schimbat în bine. Mai ales de când printre membrii clubului sunt şi femei.

– Ah, da. Amesbury sorbi din cafea. Chiar voiam să vorbesc cu tine despre asta.

– Da?

– Aa... soţia lui Blake, să zicem. Am văzut-o şi eu o dată sau de două ori.

– Da?

– Aa... ce mai face? Sarah, nu-i aşa?

– E bine.

– Aha... e bine. Ştii că e bine...

– Sigur că ştiu. Eu trebuie să ştiu lucrurile astea. El este unul din oamenii mei. Ar putea să-i afecteze puterea de muncă, randamentul...

– Aiurea!

– Aţi spus ceva?

– Ieşeai cu ea, nu?

Hensham nu se mişcă. Strânse doar cu ceva mai multă putere ceaşca

de cafea din faţa lui.

Amesbury zâmbi.

– Ştiu că aţi fost prieteni. Dar nu crezi că stai prea mult timp cu ochii pe ea?

– Nu-mi place ceea ce spuneţi.

– Multora nu le place ceea ce spun eu. Iar pe mine, asta mă bucură. Înseamnă că am dreptate. Problema este că – ridică sprâncenele – nu vrem ca ceva sau cineva să strice imaginea acestui om. Puţin îmi pasă ce face, dar îmi pasă al dracului de mult *cum pare*. Nu poţi să ştii niciodată cine se învârteşte, cu sau fără rost, prin jurul casei. Ar putea fi... jenant să fi văzut prea des în preajma ei. E clar?

Hensham se ridică.

– Mulţumesc pentru masă, domnule ministru.

– Te-am întrebat dacă ai înţeles ce am vrut să spun.

– Am înţeles perfect.

– Mă bucur. Amesbury zâmbi din nou şi rămase acolo unde era. A fost o mare plăcere pentru mine. De mult nu m-am mai simţit atât de bine.

Capitolul 10

Îl aşteptau pe Blake pe pista de aterizare a aeroportului din Skopje – un locotenent, un căpitan, ofiţerul de legătură, care fusese cât pe-aci să fie ucis de vreo douăsprezece ori, tot trecând dintr-o parte în alta a frontului din Bosnia. Stăteau în semicerc, cu mâinile la spate, cu insignele strălucindu-le pe chipiuri, oamenii pe care dăduse ordin, încă de dimineaţă să-i găsească acolo, pe pista de aterizare, pentru că nu voia să meargă singur. Nu aici.

Cu toate că era întuneric, le putu desluşi trăsăturile şi privirile goale. Când vezi atâta suferinţă şi atâta moarte în jurul tău, ochii ţi se golesc de orice urmă de căldură sau de afecţiune. Viaţa ta se reduce la elementarul instinct de conservare, de supravieţuire. Şi toţi trăiseră în lumea aceea, toţi bărbaţii care stăteau acolo, cu pumnii strânşi, obligaţi să renunţe la normalitate şi să accepte starea de nebunie generală.

Dădură mâna cu el în linişte, îi luară bagajele şi îl conduseră la Landrover-ul alb, cu însemnul ONU. Unii dintre pasageri se întoarseră şi se uitaseră la ei, simţind că bărbatul în hanorac albastru, care zburase în acelaşi avion cu ei, trebuia să fie cineva important.

În depărtare, zări echipa americană de televiziune şi părul blond al Geralynei Lang.

Mi-a făcut plăcere.

Cu un zâmbet care exprima foamea de viaţă, cu ochii larg deschişi şi cu promisiunea atâtor vise...

Avea să o caute. Mai ales dacă o să izbucnească războiul. N-o să se poată stăpâni. Avea nevoie de puţină căldură şi frumuseţe.

La fel fusese şi în Bosnia. Aproape la fel. O asistentă din cadrul uneia dintre organizaţiile de refugiaţi, până în treizeci de ani, frumoasă şi motivată, aşa cum numai oamenii care trăiesc într-o zonă de conflict, pot fi.

Blake îşi repetă în gând – a câta oară – că avea acasă o familie, doi copii şi că nu ţinea de loc să devină unul din clişeele de „mascul venit din străinătate". Bărbatul atent la orice mişcare, bărbatul singur şi nehotărât – şi cu atât mai mult vulnerabil.

Cum spuneau prietenii lui? La douăzeci de ani regulezi fete, la treizeci, femei, la patruzeci... probleme.

De data asta însă, era cu totul altceva. Sarah îi spusese să plece. Pentru totdeauna. Iar el o să aibă nevoie de mângâiere. Fie şi numai în vis. Un vis care să-l încălzească în sacul lui de dormit, pe podeaua rece, într-o ţară ciudată, unde putea fi oricând ucis.

Părul blond dispăruse în aerogară.

Numai că pe domnişoara Geraly Lang avea s-o mai vadă. Era sigur de asta.

* *

Mare lucru nu avea de văzut în drum spre Skopje. Nori ca de cerneală acoperiseră cerul şi aşa întunecat. Coborând geamul, simţi mirosul de umezeală ce venea dinspre râul Vardar, care venea din munţii de la nord de Skopje. Traversa teritoriul Greciei şi se vărsa în Marea Egee.

Numai râului i se permitea să treacă în sud. Graniţa era deschisă Toate graniţele erau închise. Iar micuţa Macedonie era înconjurată de uscat din toate părţile, închisă într-un dulăpior de sub scară, în timp ce toţi vecinii ei stăteau în camera din faţă, gândindu-se cum să mai şterpelească. La nord, Serbia, la vest, Albania şi Kosovo, iar la est, Bulgaria.

Toţi, care mai de care, se întreceau în a face declaraţii de prietenie şi de simpatie, erau gata să sară în ajutor, voiau ca fraţii lor din Macedonia să ştie că puteau conta oricând pe sprijinul lor, al vecinilor.

Numai că ăsta era ultimul lucru pe care şi-l doreau fraţii din Macedonia. Şi primul lucru de care se temeau.

Timeo Danos et dona ferentes...

Mă tem de greci şi de toţi cei care îmi fac daruri[1] .

Mult mai adevărat astăzi decât pe vremea romanilor.

– Ceilalţi au sosit şi ei, domnule, îi spuse căpitanul. Era un bărbat de douăzeci şi şase de ani, cu o expresie încruntată, un bărbat care, în timpul unui masacru, în apropiere de Mostar, plânsese. Plânsese ca un copil, îşi aminti Blake. De atunci, n-a mai plâns niciodată. Şi nici n-are să o mai facă. Viaţa te schimbă, te căleşte, îţi formează caracterul.

---

[1] Dictonul corect este *Timeo Danaos et dona ferentes* (Mă tem de greci chiar şi atunci că îmi fac daruri) (n. tr.)

– Aţi ordonat să nu vă ducem la sediul UNPROFOR[1] , domnule.

Afirmaţie, nu întrebare.

– Noi am rechiziţionat toată tabăra de refugiaţi de la Dare Bombol. Este acolo sus, pe deal. Au mai rămas doar câţiva localnici. Fie prea bătrâni, fie prea mici pentru a lua calea pribegiei. S-au mirat când ne-au văzut. Copiilor însă le-a plăcut.

Străzile din centrul oraşului, erau aproape pustii, mai ales că între timp începuse să şi plouă. Câteva maşini, câţiva pietoni. Dame Grueva, parlamentul, cu steagul său roşu, ud, încolăcit la fereastra preşedintelui. Al preşedintelui mort.

– Locul seamănă cu o parcare. Căpitanul şterge parbrizul cu o cârpă. Mii de oameni se îndreaptă către graniţe, chiar dacă ştiu că sunt închise. Unii dintre ei vor chiar să se ducă în Serbia. Cred, poate, că acolo o să fie în siguranţă. Făcu o pauză, apoi continuă. O să fie la fel ca în Bosnia, nu-i aşa? Voiam doar să ştiu, domnule.

Blake nu îi vedea decât ceafa, dar îi simţea pe ceilalţi uitându-se la el. Pe oamenii aştia nu era cazul să-i mintă, *pentru că ei ştiau adevărul.* Îl văzuseră, îl trăiseră. La hotarul dintre viaţă şi moarte, în nesiguranţă şi în permanentă stare de veghe.

– Nu ştiu dacă o să fie la fel, le spusese el. Nimeni nu ştie sigur. După toate probabilităţile o să fie mult mai rău, mult mai brutal...

– Şi misiunea noastră?

– Menţinerea păcii şi...

– Vreau să spun... misiunea noastră reală, domnule.

Căpitanul se întoarse cu faţa către Blake.

– **Doar pentru asta vă aflaţi aici. La fel ca şi data trecută.**

Închise ochii şi revăzu totul. Cu un an în urmă pe vremea aceea, în mijlocul dealurilor din Bosnia, când i se încredinţase – tocmai lui – „misiunea". Ziua în care renunţase să mai interpreteze regulamentul cum îi convenea lui şi începuse să-*i ignore.*

Ce spuseră... ? Menţinerea păcii, asta e misiunea ta, Tom. Să nu uiţi. Fără vărsare de sânge, fără violenţe, fără morţi. Şi departamentul o să te pună într-o vitrină, iar noi o să te salutăm de fiecare dată când o să trecem pe lângă tine. Altfel...

Comandantul de brigadă Peter Hensham. Rahat!

Numai Hensham nu ştia ce se întâmplase în ziua aceea. Nu îi văzuse

[1] UNPROFOR = Forţa de Protecţie ONU (n. tr.)

pe puşcaşi intrând în sat, în jurul orei trei, în lumina cenuşie a după-amiezei de iarnă; nu auzise împuşcăturile şi ţintele; nu-l văzuse pe tânărul de şaisprezece ani, scos din casă în chiloţi şi ciopârţit cu un cuţit Bowie, cu braţele tăiate deasupra încheieturilor; nu-i văzuse pe ceilalţi stând acolo şi stricându-se de râs. Menţinerea păcii, menţinerea păcii, menţinerea păcii. Peter Hensham...

Da, menţinuse pacea atunci când le ordonase să iasă, să coboare în defileu, numai ei opt, patrula pe care o prinsese, oameni pe care ar fi putut să-i lase să plece...

În zece minute se terminase totul. În numai *zece* minute.

Apoi, se urcă în Landrover şi o porni încet de-a lungul şoselei.

Era ca o comunitate mică, de ţărani, non-religioşi, neamenințători câteva hambare, şase sau şapte case. Cei mai mulţi dintre localnici trăiau acolo de când se născuseră. Probabil că nu trecuseră nici peste râu. Nu făcuseră niciodată nimic care să justifice pedeapsa de care au avut parte.

Se depărtă de şosea, se apropie de cea mai mare dintre case şi... auzi ţipete. Nu semănau cu nimic din ceea ce îi fusese dat să audă până atunci. Erau nişte urlete sălbatice, neomeneşti. Veneau în valuri, pe jumătate înăbuşite, pe jumătate scrâşnite, răsunând pe deasupra micului cătun.

Timp de o clipă, se opri să asculte, neştiind ce se întâmplă.

Apoi începu să alerge, scoţând pistolul şi verificând dacă erau gloanţe în culată...

Nu casa... hambarul din spate.

Mârâitul unui câine... ce bine că era legat. Printr-o curte. Primul corp... un bărbat. Mort, pentru că numai morţii zac astfel. Numai morţii arată de parcă n-ar fi trăit niciodată.

Al doilea cadavru, un bărbat mai în vârstă, prăbuşit peste gard... trup fără de cap....

Rufe spălate, întinse la uscat pe frânghie... culori vii, şosete, cămăşi, ciorapi...

În sfârşit, dădu cu ochii de ea... o mamă cu un copil în braţe. Ba nu, se uită mai bine şi văzu că nu era nici un copil... nici un copil acolo... i se face greaţă... şi singurul ochi al unei fetiţe se întoarce şi se uită ţintă la el...

Vrea să-şi ferească privirea, dar şuvoiul de sânge nu-l lasă.

Şi ochiul îl roagă, îl imploră, iar gura nu scoate decât un urlet animalic.

Vrea să moară şi vrea ca eu s-o omor...

Peste tot numai sânge... şi îi vine să vomite...

Ai de gând să faci ceea ce ţi-a cerut?

Fă-o, pentru numele lui Dumnezeu, fă-o, fă-o, fă-o.

– Domnule colonel...

Sergentul apare lângă el.

– Lăsaţi-mă să trec, domnule. Vă rog. Degetele omului i se înfig în braţ, precum colţii unui Doberman.

Sergentul se aplecă deasupra ei.... Lângă el, trusa de prim ajutor... seringa, pansamentul. Nu uitase instrucţiunile de acordare a primului ajutor... despre răni... este fie îngrozitor de simplu, fie pur şi simplu îngrozitor.

Sergentul se ridică în picioare.

– Doamna cu coasa a trecut şi pe-aici. Se pare că n-a scăpat nimeni cu viaţă. sau... eu ştiu...

Clipa de nebunie trecuse.

* *

Doi soldaţi deschiseră poarta, iar Landroverul intră pe aleea îngustă, pierdută. Case mici, aşezate în terase, şcoala în stânga, valea şi luminile oraşului din apropiere.

Câţiva soldaţi cărau cutii şi casete argintii – echipamentul de comunicaţii, care îi ajută pe ei să se prefacă aş lua decizii pe baza lor. Jumătate din radio-comunicaţii nu-şi aveau rostul, îşi spuse Blake – fleacuri: legate de aprovizionarea cu alimente sau comportamentul trupelor. Dacă nu aveai ceva mai mult de făcut, te apucai să comunici ceva prin radio... Dacă voiai să fii soldat, te duceai afară şi făceai ceva.

În timp ce cobora din maşină, privirea îi fu atrasă de un leagăn aflat chiar în faţa clădirii principale. Apropiindu-se, văzu o siluetă micuţă şi auzi scârţâitul leagănului care se balansa înainte şi înapoi, în ploaie şi întuneric.

– Numele e Sergio, domnule. Băiat rom, ţigan...

Blake se apropie de băiat. Părul negru şi des al copilului era ud de ploaie, la fel şi puloverul şi pantalonii rupţi. Dar avea un zâmbet cald şi nevinovat.

– De ce stai în ploaie?

Sergio clătină din cap.

– Nu vorbeşti englezeşte. Apoi râse. Tu ce nume?

– Tom.

– Noapte bună, Tom.

– Sergio.

Băiatul îi zâmbi din nou, continuând să se dea în leagăn. Nu intră în casă. Nici chiar două ore mai târziu, când se termină prima şedinţă a lui Blake. Colonelul se culca pe salteaua din păr de cal şi încercă să doarmă.

După o oră, se trezi brusc, fără să ştie de ce, se ridică în picioare şi privi pe fereastră. Continua să plouă, dar băiatul era tot în curte. Iar lui Blake i se păru că îl auzise râzând. Ceea ce îşi spuse el, *era imposibil.*

Capitolul 11

Nimeni nu putea spune, cu mâna pe inimă, ce anume făcuse comandantul de brigadă Peter Hensham.

Nu că omul în sine ar fi părut că ascunde ceva. Accentul său te ducea imediat cu gândul la Brompton[1], cămăşile şi le cumpăra de la un magazin de pe strada Jermyn, iar obiceiurile sale purtau amprenta câtorva îngrozitoare şcoli de ţară, din cele care parcă încearcă (şi reuşesc) să-şi dezumanizeze toţi elevii în vârstă de la opt până la treisprezece ani.

Dar nimeni nu putea spune cum îşi petrecea zilele Peter Hensham. Era un bărbat înalt şi mult mai chipeş decât ar fi vrut-o semenii lui de sex masculin. Părul cărunt era prea bogat, vocea prea puternică, iar pielea prea groasă. Secretara lui, Debbi, îi spuse odată unei prietene că aveau să mai treacă câteva mii de ani lumină până ca Hensham să devină o fiinţă umană în adevăratul sens al cuvântului şi că acesta aterizase pe planeta noastră *dintr-o regretabilă eroare.*

Omul era un singuratic, care arareori se ataşase de cineva – şi cel mai puţin de soţia lui – nu cumpărase flori, nu trimitea cutii cu bomboane de ciocolată, accepta numai puţine invitaţii şi trimitea şi mai puţine. Conform spuselor lui Debbi, omul se ţinea la distanţă de propria-i intimitate, ca şi cum nu ar fi considerat-o potrivită pentru el sau ca şi cum aceasta ar fi aparţinut în realitate altcuiva.

Debbi era aproape sigură că Hensham ascundea cel puţin cadavrul sub pat şi, probabil, încă unul *în* pat.

După ce luă masa cu ministrul, Hensham se întoarse în apartamentul său din *Baker Street* şi făcu ceva ce se abţinuse să facă de ani de zile.

Desfăcu o sticlă de whisky şi bău, unul după altul, trei pahare, încercând astfel să o uite pe Sarah Blake.

Amesbury... aşa făcea întotdeauna. Înfigea cuţitul în rană, pentru ca apoi să-i pară rău.

Omul era absolut insuportabil. Arogant, încăpăţânat, dar şi foarte util. Şi unde mai pui că, uneori, chiar avea dreptate.

---

[1] Suburbie a Londrei (n. tr.)

Ridică paharul în lumină şi privi în el. De cealaltă parte, îi apăru chipul lui Sarah Blake – Keegan, cum o chema pe atunci... cu mulţi ani în urmă. Sarah Keegan, cea mai strălucită lingvistă din an, la Universitatea din Londra. Şi sânii cei mai a-ntâia... Toţi fuseseră de aceeaşi părere. Şi n-a fost Hensham norocosul? A ieşit cu ea înainte ca ceilalţi să înceteze să mai spună prostii, a trăit cu ea şi a crezut că totul avea să dureze o veşnicie şi că cerul avea să fie întotdeauna albastru, fără nici un nor...

– Mda...Puse paharul pe masă, se gândi o clipă, apoi se îndreptă spre uşă.

Era beat. O ştia. Altfel nici n-ar fi putut să o facă.

* *

– Dumnezeule, Peter.

Hensham stătea sprijinit de uşă, cu mâinile în buzunare, cu un rânjet strâmb şi prostesc. Nu se obosise să sune la uşă, strigase doar, până când l-a auzit şi a coborât.

– Ai reuşit să trezeşti jumătate din nenorociţii ăştia de vecini.

– Îmi pare rău, Sarah.

– Şi pe copii...

– Şi-am spus că-mi pare rău.

– Mai bine intră.

Îşi strânse şi mai mult capotul în jurul corpului. El o văzu pe Veronica în capul scărilor, aplecându-se peste balustradă.

– Cine e, mami?

– Cineva de la tata de la serviciu.

– Tata e bine?

Sarah se întoarse către Hensham.

– E bine? Spune-i de ce ai venit.

– E bine... Zău....

Ea se uită în sus, la Veronica.

– Vezi? E bine. Du-te la culcare, scumpa mea. Totul e OK. Vin şi eu imediat.

Hensham o urmă în camera de zi, încercând să stea drept; femeia închise uşa în urma lui.

– N-am de gând să-ţi ofer nimic de băut. Văd că ai avut grijă...

– N-am venit să beau...

– Oh...

– Am venit să văd dacă eşti bine.

Femeia clătină din cap şi se îndreptă spre bufet, să-şi toarne un pahar de whisky.

– Cred că după ce am auzit asta, eu sunt cea care trebuie să bea ceva.

– Ce vrei să spui? întrebă ea tolănindu-se pe canapea.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Peter, de când nu ţi-a mai păsat ţie de mine? Când Tom era plecat... oh, ce naiba? Şi la urma urmelor, ce motiv ai fi avut să-ţi pese de mine? Poate doar aşa, să mă încurajezi...

– Ar fi trebuit să fac mai mult decât atât.

– Asta ce mai e? *Mea culpa*?

– Oamenii se schimbă.

– Oh, pentru Dumnezeu. Iar te-ai certat cu Hazel? Sau Amesbury ţi-a tras un şut în fund? De ce-ai venit?

– Mi-e dor de tine, Sarah.

– Nu te cred. Clătină din cap. Tu şi cu mine am terminat cu tot rahatul ăla acum aproape douăzeci de ani. Vârsta copiilor mei, Peter. Gândeşte-te cât timp a trecut de când am rupt-o... şi tu apari acum ca din senin, ştiind că Tom e plecat în nenorocita aia de Macedonie, şi-mi spui că ţi-e dor de mine? Şi vrei să te cred? Ei bine, află că nici eu nu m-am născut ieri.

– Chiar nu pot să beau şi eu ceva.

Femeia se ridică fără nici o tragere de inimă, iar capotul i se desfăcu, nu mult, destul ca Peter să-şi dea seama că nu avea nimic pe dedesubt.

– Nu te mai uita aşa la mine, Peter. S-a terminat şi cu asta, în caz că nu ţi-ai dat seama până acum.

– A fost o chestie nemaipomenită, nu crezi?

– Ascultă, Peter, o să-ţi chem un taxi.

– Îţi aduci aminte... la Roma...

– Nu vreau să-mi aduc aminte... dar el o văzu ferindu-şi privirea şi o auzi înghiţind, de parcă i s-ar fi pus un nod în gât.

– Eşti bine, Sarah?

– De ce n-aş fi?

– Vreau să spun... tu şi Tom.

– Ce vrei să-ţi spun? Că lucrurile merg prost, că ne-am săturat până în gât unul de celălalt şi că vreau să divorţez... Cam aşa ceva ai vrea să auzi, nu?

– Dacă-i adevărat.

Ea clătină din cap.

– E... mai complicat.

– Pot să te ascult. Râse. În starea în care mă aflu, este singurul lucru care îl pot face.

– Nu acum, Peter. Altădată.

– Mâine. La prânz. Fața i se lumină. Mergem la Langans, să ne distrăm și noi puțin.

– Eu...

Avea într-adevăr de gând să îl refuze. Dar în clipa aceea încercă să-și aducă aminte când fusese ultima oară când o invitase cineva, așa pe negândite, la un restaurant elegant, cu o scânteie albastră în ochii lor și cu tăciunii aprinși ai pasiunii arzând încă acolo în cămin...

Numai că nu putu.

* *

La Skopje era ora 2:30 dimineața când Jimmy McIlvane plecă de la *Grand Hotel*. Peste câteva zile avea să plece definitiv în altă parte, unde, firește, erau probleme. Pentru că acum încă mai erau o mulțime de polițiști pe străzi, de mașini gonind zi și noapte, cu farurile aprinse și cu sirenele în funcțiune și de bărbați în uniformă, comunicând între ei, grăbiți, prin radio. Cu toate acestea, era clar că nu se întâmpla nimic deosebit și că sirenele sunau doar așa, de ochii lumii.

Jimmy nu trebui să meargă prea departe.

Chiar și în zonele „fierbinți" sau mai ales în zonele „fierbinți", bordelurile prosperă mici cimitire vulgare pentru cei încă vii. Ruj de buze și tocuri înalte afaceri nocturne, în orice noapte, în fiecare noapte, la fel în toate orașele. O târfă este o târfă, oriunde și oricând. Război? Lor nu le pasă de război. Iubeau războiul. Ăștia se cafteau, nu glumă. Senzații tari, fetelor, pe lângă care un orgasm nu mai însemna nimic.

Numai bombele atomice ar putea scăpa lumea de bordeluri. Sau poate că nici ele...

Cosmos. Acolo era. Chiar în spatele hotelului. Încă un salon așternut cu covoare roșii. Încă un glob strălucitor refractând luminile colorate, fum de Marlboro, târfulițe sub optsprezece ani – ca un târg de mașini uzate, parcate una lângă alta, dichisite și strălucitoare, cu mai mulți kilometri la bord decât ar recunoaște vreodată.

Cele mai multe erau blonde. Se fâțâiau cu picioarele lor lungi, pe ringul de dans – în vreme ce afară oamenii se omorau între ei – și își luau în primire clienții. O sută odată. O sută de dolari. Și plata înainte.

„Doar o dată – își spuse el – doar o dată".

Se ridică și se îndreptă spre canapeaua joasă, pe care stăteau o parte dintre „fete". Se întrebă, înciudat, pe care să o aleagă. Doar fusese cu toate și știa cum fac.

* *

Jimmy termină repede pentru că așa dorise. Când plătise, se gândise că avea să stea o oră. Dar femeia era obosită, zicea ea, vroia să se ducă acasă, să spele, să vadă de copii". Ceea ce nu era de natură să-i ajute prea mult. Și nici....„O să termini repede, scumpule?"

Nimic mai groaznic decât să faci dragoste la comandă, contra cronometru. Detesta chestia asta. Dumnezeule, asta era culmea insultei, ca până și târfele să vrea să scape de el.

Plecă furios la culme, furios pe ea, pe el, pe trupul lui care striga frustrare și eșec.

Și atunci îl prinseseră.

Capitolul 12

Dormea de vreo două ore, când...

– Domnule...

– Da, bine...

– Veşti proaste, domnule colonel.

– Da, ştiu, ştiu.

Da, da, bineînţeles, aici nu primesc decât veşti proaste. Ăsta este şi motivul pentru care mă aflu aici, în prăpastia asta de ţară. Timp de câteva săptămâni, uitasem ce este o aceea o noapte ratată şi ce simţi atunci când, după doar două ore de somn, auzi ca prin vis: „Veşti proaste, domnule colonel", când te temi de tot ce este mai rău, pentru ca apoi să constaţi că este chiar mai rău decât atât.

Se întâlniră în biroul pe care el îl rechiziţionase, care, cândva, aparţinuse directorului şcolii, cândva fusese zugrăvit, iar acum, cu planta aceea uscată zăcând într-un colţ, semăna puţin cu bătrânul profesor însuşi, atât de trist când trebuise să plece.

Tânărul Tito îi privea din fotografia de pe perete, în uniforma albă de marină, într-o zi însorită.

Blake privea stropii de ploaie care spălau ferestrele murdare.

Primul luă cuvântul maiorul English, cu hârtiile în mână, cu mustaţă(tipul profesorului, ar fi spus cei pe care ar fi reuşit să-i păcălească). Tipul roşcat de pe A 30, cu o nevastă dulce şi cu vino-ncoace şi cu o fată handicapată, omul care dădea întotdeauna o mână de ajutor la organizarea serbărilor câmpeneşti... dar care putea la fel de bine să şi ucidă, atunci când vroia. Asta, firește, când nu mai exista nici o altă soluţie.

Odată reîntorşi în Bosnia, descoperiseră cu toţii acest lucru, cu privire la ei înşişi.

O descoperire amară, amară de tot. Pentru English, pentru căpitanul Tiller şi pentru sergentul Brock. Privi în jur, la fetele umflate de somn ale oamenilor săi, obligaţi să se scoale mult prea devreme. În toiul nopţii.

După Bosnia, aveau să se întoarcă cu toţii în Anglia, încercând să-şi uite disponibilitatea de a ucide.

Le va lua destul timp să o facă. Vor trebui să-şi umple timpul cu o

sumedenie de alte lucruri: casa, familia, copiii; se vor duce la cârciumă, la teatru, la concerte. Doar n-o să stea toată ziua fără să facă nimic – nici măcar să se uite la televizor – rugându-se numai lui Dumnezeu Atotputernicul ca niciodată în viaţa lor să nu mai fie obligaţi să pună piciorul în Balcani.

– Sârbii au trecut graniţa la circa opt kilometri vest de Tabernovce... îl auzi el pe English, parcă undeva departe... au luat-o pe şoseaua principală, apoi au apucat-o peste câmpuri şi şi-au continuat drumul. 15 tancuri, trei brigăzi. Nu pare să fie cine ştie ce de capul lor... o mână de ţărani. Au trecut pe lângă postul nostru de observaţie – Ecou 52 – de parcă nici n-ar fi fost acolo.

– Şi americanii....?

– Nişte copii, ca de obicei. Sunt deja două luni de când s-au alăturat UNPROFOR şi mulţi dintre ei tot mai cred că sunt în Grecia. Oricum, au creat panică şi au zbierat la radio şi pe unde au mai putut că vin comuniştii. Unii dintre ei au vrut chiar să-şi arunce cât colo căştile albastre, să pună mâna pe nişte puşti şi să le arate ei jigodiilor ălora.

Se opri, iar ei se uitară unul la altul.

– Înţeleg... şi acum?

– Sârbii au ocupat un sat situat la aproximativ trei kilometri de la graniţă. Dar, bineînţeles că nu este vorba de o invazie, ci de o misiune de afirmare a unor drepturi. Ei au voie să treacă graniţa şi să ocupe un teritoriu, dar dacă noi am îndrăzni să-i punem cumva pe fugă, asta ar însemna o „invazie la scară mare". Aştia încearcă să ne inducă în eroare.

– Londra ce-a spus?

– Am vorbit cu ei chiar adineaori. Răspunsul a fost următorul: „Acţionaţi cu maximă prudenţă. Comunicaţi tot ce se întâmplă".

– Nenorociţii, se strâmbă Blake. Cine-i acolo acum?

– Un comandant norvegian şi aproape cinci sute de americani palavragii.

– O.K.! Să mergem!

Ieşiră în curte. English coborî glasul.

– Am mobilizat numai câteva plutoane, domnule. La urma urmei, n-au ocupat cine ştie ce teritoriu.

– Mda... cred că ai dreptate. La urma urmelor, nu este vorba decât de o cacealma. Luaţi şi nişte transportoare blindate. E mai bine să nu fim văzuţi.

Câteva minute mai târziu, convoiul o porni pe drumul pietruit,

printre căsuţe joase, spre poarta păzită.

– Stai o clipă....

Blake îşi trase răsuflarea. În faţa lor apăruse nu santinela, ci o siluetă micuţă, un băieţel îmbrăcat cu o pereche de pantaloni rupţi, de culoare albastru închis.

– Fir-ar să fie, e puştiul....

– Îi place să facă asta. Căpitanul se aplecă înainte.

– Dar nu doarme niciodată?

– Ba da, câteva ore... când şi când.

Coborî geamul maşinii.

– Hei, Sergio, nu ne laşi să trecem?

Puştiul deschise poarta şi se apropie de Landrover.

– Mă iei cu tine, Tom?

Îşi întinse gâtul, fixându-l pe Blake cu ochii săi negri şi vioi.

– Credeam că nu vorbeşti englezeşte.

– Eu nu vorbeşte. Puştiul râse. Mă iei?

– Data viitoare.

– Îmi promiţi?

– Nu.

– Îmi promiţi? repetă el întrebarea, postându-se în faţa maşinii.

– Bine, bine. Se strâmbă, iar Sergio se aplecă până la pământ, lăsându-i să treacă.

Blake constată, nu fără o oarecare surprindere, că deşi nu se afla acolo decât de o zi, şi începuse să facă promisiuni pe care ştia că nu şi le putea tine. Ceea ce, firesţe, nu era un semn prea bun.

Capitolul 13

În timp ce se îndreptau spre graniţa de nord a Bosniei, reuşiră să prindă câteva posturi de radio internaţionale, ca BBC sau Vocea Americii.

Situaţia nu era câtuşi de puţin liniştitoare, dar răspunsuri imediate nu existau.

– Stăpâniţi-vă, gândiţi-vă bine înainte de a acţiona, spuneau toţi înţelepţii. Fără excese de zel. Nu înrăutăţiţi situaţia care şi aşa este tensionată.

Blake se strâmbă. Altă dată când o ţară invada o altă ţară, aceasta putea riposta, iar alţii îi săreau imediat în ajutor. Acum, trebuia să te stăpâneşti, nu-i aşa? „Fără excese de zel", bătrâne. La urma urmelor, au luat doar o bucăţică de pământ, n-au ocupat toată ţara. Fii rezonabil, ce naiba! N-are rost ca de aici să se ajungă la cine ştie ce vărsare de sânge.

Glasul conciliatorilor.

Prostii!

În drum spre graniţă, reuşiră să recepţioneze şi alte transmisiuni radio. Marele catarg de steag de pe capota maşinii era, de fapt, o antenă conectată la un aparat de emisie-recepţie. Aşa că pe măsură ce sergentul mişca scala, auzeau şi alte organizaţii ONU, ţipând una la alta prin ionosferă.

Unde erau toate oficialităţile şi zgârie-norii lor care sfidau înălţimile? Ce naiba făceau? Guvernele, birocraţii, organele executive, toate trebuie să stea şi să aştepte să fie convocate. Numai că astăzi nu sunt de găsit. S-au dus la pescuit sau să se.... şi asta chiar în ziua în care este într-adevăr nevoie de ei.

De asta am făcut ce am făcut în Bosnia.

Nu puteai sta şi aştepta ca oamenii să-şi etaleze propria ignoranţă în cadrul „întâlnirilor la nivel înalt", pe fundalul unor decoruri somptuoase şi cu stilouri de aur. Onanism în grup, instituţionalizat şi rafinat. Şi, în fiecare an mureau în lume, în războaie mai mari sau mai mici, mii de oameni, în timpul sezonului de masturbare al Adunării Generale de la New York când tot acel turn Babel o ţinea tot într-o veselie, vreme de trei luni de zile, timp în care, firește, nu se dezbătea decât cauza înţelegerii între naţiuni.

„Nenorocirea omenirii nu o reprezintă deciziile luate, ci deciziile amânate, mituite, evitate", își spuse Blake.

Ceea ce tulbură profund toate organizațiile noastre internaționale este imensul ocean (netrecut pe hartă) de inactivitate.

De asta fac tot ceea ce fac.

Privind pe geam, Blake zărea șoseaua ce ducea spre sud, blocată. Mașinile și autobuzele înaintau cu greu, ticsite și aplecate într-o parte, unele dintre ele atât de încărcate, că deteriorau pur și simplu șoseaua.

Camioanele transportau grupuri de refugiați – copii cu ghiozdane în spate, femei și bebeluși, câțiva bărbați cu bâte și cu puști – chipuri inexpresive, trupuri chinuite.

În lumina cenușie, se puteau distinge căruțele și caii, respirația lor aburindu-se în răcoarea dimineții. Sara nu avea unde să se ducă, și totuși se pusese în mișcare.

Blake văzuse multe asemenea fețe inexpresive. Atunci când nu știi unde te vei duce mâine, sau poimâine, dorința ta de a trăi dispare. Oamenii trebuie să știe că au un viitor, oamenii au nevoie de acoperișuri și de hrană. Ei trebuie să fie siguri că n-or să fie bătuți, jefuiți sau violați. Fețele acelea însă, nu păreau să aibă această certitudine.

English clătină din cap.

– Se duc în Grecia sau în Albania, poate și în Bulgaria. Numai că n-or să-i primească, asta-i sigur; or să-i oblige să se întoarcă de unde au venit. Macedonia o să fie izolată.

– Și strânsă ca într-o menghină.

– Și ce-i cu asta? English șterse aburii de pe parbriz.

– Păi, în cazul ăsta, lucrurile vor lua o întorsătură cât se poate de interesantă. Cineva o să pună la cale un accident sau un asasinat, ceea ce va justifica, firește, intervenția lor imediată, încălcarea ordinii civile, vor spune, trebuie să-i apărăm pe conaționalii noștri și să-i oprim să mai părăsească țara.

– Gândiți-vă la toate locurile astea, spuse la rândul său căpitanul Tillier. Pentru noi nu sunt decât niște nume, pentru ei este vorba de o dușmănie ancestrală. N-are importanță dacă au trăit acolo toată viața lor – spuneți-i cum vreți, război, luptă pentru afirmarea drepturilor naționale – or să se ducă în casa de alături și or s-o strângă de gât pe femeia cu care, cu o seară în urma, fuseseră la cinematograf. Și încă fără a mai sta prea mult pe gânduri. Se uită la Blake.

– Nu pot să concep așa ceva. Nu vreau să concep. Dacă asta este rasa

umană, atunci mi-ar plăcea să cred că eu nu-i aparţin, că fac parte din altă specie.

Închise ochii şi rămase tăcut, în vreme ce motorul Landrover-ului continua să se tânguiască.

* *

Începe cu un filtru.

Blake şi-l aminti pe cel din Bosnia.

Îi învaţă să-ţi spună că sunt în control. Uneori nu e decât o mistificare, o cacealma. Câteva puşti, mult tupeu şi dacă reuşesc să te facă să te întorci, înseamnă că au câştigat.

Bătăuşii şi comandanţii lor credeau ca pot călca în picioare forţele ONU, şi, în majoritatea cazurilor, aşa făceau.

Circula zvonul că trupele ONU nu ripostează, că aşteaptă ordine de la New York, că maşinile lor blindate şi căştile albastre nu au alt scop decât acela de a servi drept ţintă populaţiei locale. Mai rar aşa chilipir, nu-i aşa? Când te mai întâlneşti cu o armată care, până la noi ordine, te lasă să te p.... pe ea?

Prima oară se întâmplase în Bosnia, cu aproape doi ani în urmă, în apropiere de Gorazde.

Nişte sârbi nebărbieriţi, în uniformă, se postaseră în faţa lor, ignorând salutul englezului, vârâseră o puşcă pe geamul maşinii şi îi ceruseră să coboare cu mâinile pe cap.

El nu se aşteptase la aşa ceva. Învăţase că războiul are şi el regulile lui ce trebuie respectate. Şi mai învăţase că un ofiţer nu trebuie să fie bătaia de joc a nimănui.

Coborâse din maşina, fierbând de mânie, şi îl lovise cu piciorul pe cel care rânjise, chiar între picioare – o lovitură venind de nicăieri, puternică şi iute. Şi brusc, rânjetul dispăru, la fel ca şi omul şi ceilalţi sârbi.

Împuşcătura însă, îi opri pe toţi, răsunând pe deasupra defileului şi făcându-i pe nepoftiţi să se culce la pământ. Blake privi în jur şi-l văzu pe mai tânărul pe atunci maior English, cu pistolul în mână, gata să mai tragă o dată, de data aceasta având-l drept ţintă chiar pe ofiţerul sârb.

– Eu sunt un om nervos care vrea să te omoare. Înţelegi englezeşte?

Apoi repetă ceva mai rar.

– Vreau să te omor.

Omul dădu din cap în semn că înţelesese.

– Ştii cine suntem noi? îl întrebă English, cu pistolul îndreptat spre pieptul ofiţerului.

– Te-am întrebat dacă ştii cine suntem noi.

– ONU, bâigui omul.

– Greşit, amice. Suntem Armata Britanică, ai înţeles? Armata Marii Britanii şi Irlandei de Nord. Ai priceput?

– Da.

– Să nu uiţi asta. Să nu crezi că dacă purtăm căşti albastre, am venit aici să facem parada modei. Arătă spre ceilalţi soldaţi. Spune-le să arunce armele, pentru că altfel am să-ţi găuresc niţel căpăţâna asta urâtă...

Omul îndrugă ceva pe limba lui şi în clipa următoare, toţi însoţitorii săi aruncară armele.

– Şi acum, ştergeţi-o! Dispăreţi din faţa mea! Ne-am înţeles?

– Da... domnule.

– Ai făcut un lucru foarte curajos, John, îi spuse lui English, după plecarea sârbilor.

English clătină din cap. În ochi i se citea teama, iar faţa îi era palidă şi transpirată.

– Am făcut un lucru foarte riscant.

– Eşti aici de destulă vreme ca să ştii ce faci. Mai bine decât mine.

– Puteau să ne omoare pe toţi.

– Riscurile meseriei.

Blake întinse mâna, iar English i-o strânse cu putere. Acum, după cincisprezece luni, alt filtru, la o distanţă de numai câteva zeci de metri.

– Ce vreţi să faceţi, domnule? Sergentul se întoarse spre Blake.

– Credeam că ştii ce trebuie să facem....

„ Fii calm, băiete, încearcă să te stăpâneşti", îşi spunea el, în timp ce fruntea i se acoperise de broboane de sudoare, iar pulsul i se accelera tot mai mult.

Ia-o încet, omule. Eşti ofiţer britanic, nu taur la corridă. Gândeşte-te că ai de-a face cu o armată care tocmai a invadat o ţară vecină. Le place aşa ceva.

Să fi fost în jur de douăzeci, la marginea şoselei, înarmaţi. Unii impasibili, alţii vădit interesaţi. Două maşini blindate traseră lângă amplasamentul unei mitraliere înconjurate de saci cu nisip.

– Vrem să trecem, i se adresă Blake. Trebuie să ajungem acolo unde

acum câteva ore era graniţa. E un post de observaţie de-al nostru.

În clipa următoare, trei soldaţi ieşiră parcă din pământ şi îl obligară pe sergent să frâneze.

Un ofiţer tânăr, până în treizeci de ani, se apropie de maşină. Uniforma era curată şi călcată, iar cizmele străluceau în soare.

– Bună dimineaţa, domnilor. Blake remarcă accentul impecabil şi dezinvoltura cu care tânărul se exprima în limba lui Shakespeare. Cu ce vă pot fi de folos?

– Să vă demontaţi filtrul şi să-l căraţi înapoi în Serbia. Dacă vreţi, vă dăm şi noi o mână de ajutor, spuse Blake, zâmbind.

– Mă tem că acest lucru este imposibil.

– Oh?

– Ne aflăm aici la cererea autorităţilor macedonene, spuse tânărul. Misiunea noastră este aceea de a ajuta la menţinerea ordinii.

– Cine anume v-a chemat aici?

– Eu am ordinele mele, domnule colonel.

– Şi eu pe ale mele. Ordinele mele sunt de a mă deplasa liber pe aceste şosele şi de a inspecta posturile noastre de observaţie de la graniţă. Îmi permit să vă reamintesc că aceasta este o graniţă recunoscută la scară internaţională...

– Îmi pare rău, acest lucru este imposibil.

– Înţeleg. Blake coborî din maşină. Nu vreţi să facem câţiva paşi împreună? Ieşiră de pe şosea, îndreptându-se spre dealul din apropiere.

– O ţigară?

Sârbul clătină din cap.

– Unde aţi învăţat engleza?

– Facultatea de economie din Londra.

– Ah, da. Blake zâmbi. Ce promoţie?

– 1980. Anul în care a murit Tito.

– Mda... Aerul bonom al lui Blake dispăru, purtat de vânt. Ascultă, băiete. Nu te superi că-ţi spun băiete, nu? Cei mai mulţi dintre comandanţii ONU te-ar saluta, ţi-ar spune... „înţelegem perfect situaţia... şi filtrul...", şi-ar întoarce maşinile blindate şi s-ar cărăbăni. Eu însă n-am de gând să fac asta.

– Dar astea sunt ordinele dumneavoastră.

– De unde ştii?

– Ni s-a explicat cum operează forţele ONU. Nu sunteţi autorizaţi să ne opuneţi rezistenţă. Drept pentru care veţi face ceea ce spun eu şi veţi

părăsi zona.

Zâmbetul lui Blake deveni amenințător.

– Ai văzut vreodată armele noastre? Și, cu un calm desăvârșit, scoase pistolul din toc. Ofițerul se încruntă, dar tonul de conversație îl derută. Nu se simțea amenințat. Blake studie arma cu un calm detașat

– Este un Browning cu un calibru de nouă milimetri, douăsprezece gloanțe, foarte eficient până la o distanță de aproape treizeci de metri.

Ridică arma și fără nici un avertisment îl împușcă pe sârb în picior.

Capitolul 14

În vremea aceea, Jimmy McIlvane se trezea într-o cameră pe care nu o recunoscu asta şi din cauza faptului că nu o putea vedea.

Avea ochii umflaţi de la bătaie, iar pieptul, braţele şi spatele îl dureau. Îl loviseră când era culcat cu faţa în jos şi continuaseră să-l bată şi după ce îşi pierduse cunoştinţa.

Dar nu fusese o bătaie ca la carte. După atâtea mardeli câte luase, Jimmy putea face diferenţa între unele şi altele.

Se întrebă chiar cum e mai bine: să te bată un profesionist, care ştie unde să te pocnească şi te loveşte numai în acel loc până urli de durere sau să te caftească un mardeiaş ignorant, care dă peste tot, la întâmplare. Dar la urma urmelor, ce importanţă are cine şi cum te bate? Rezultatele erau uimitor de asemănătoare.

Stând pe marginea patului, îşi aminti că, plecând de la club, văzuse la un moment dat stele verzi. Fir-ar al dracului să fie de club şi de târfe nenorocite. Curve îi trebuiseră...

Duba în care îl aruncaseră părea să fie a poliţiei sau a forţelor speciale. Asta însemna că simpaticii lui stăpâni reuşiseră să-i dea de urmă şi să-l toarne. Şi probabil că nu va trece mult şi cineva o să-i găsească trupul ciuruit de gloanţe, undeva pe malul Vardarului. De altfel, nici nu-şi putea explica cum de mai era în viaţă. *De ce nu-l omorâseră?*

Avea să afle după câteva ore.

* *

După-amiază adormi. Nu pentru că mâncase – nu-i dăduseră nimic să mănânce – ci fiindcă era obosit, îi era frig, iar organismul simţea nevoia să se refacă.

Când se trezi – mai bine zis când fu obligată se trezească – îl văzu. De fapt, era doar o siluetă sprijinită de perete. Lepădătura era la costum şi cravată – o sulă în pantaloni, un filfizon arogant, care se uita la el cu o vădită lipsă de interes.

– Domnule McIlvane?

Salut. Nu întrebare.

– Mulţumesc că aţi venit.

– Rahat!

Silueta scoase o ţigară din buzunarul de la haină şi şi-o aprinse.

– Poate o să faceţi ceva pentru noi.

– Ştiu eu ce vreau să fac pentru voi.

– Nu prea aveţi de ales, domnule McIlvane.

– Nu mai spune.

– Vă aflaţi acum într-o parte a ţării pe drept re-numită Serbia de Sud.

– Şi ce treabă am eu cu asta?

– Am o treabă pentru dumneavoastră. Mai faceţi câte o treabă aşa, din când în când, nu?

Jimmy rânji.

– Ce-ţi pasă ţie ce fac eu? De ce dracu' nu mă laşi să mă duc acasă?

– Ştiţi... unul dintre oamenii noştri v-a recunoscut. Spune că sunteţi om violent, domnule McIlvane. Foarte violent. De-asta a făcut ce a făcut. Poate că... ştiu eu... s-a înşelat, nu-i aşa? Eu pedepsesc la el. Noi ne pare rău...

Jimmy se ridică.

La fel şi bărbatul din faţa lui.

– Pot să vă ofer ceva de băut? Avem şi doctor aici... poate ar trebui să vă vadă... Numele meu este Kiro.

Îi întinse mâna.

În mintea lui Jimmy, se aprinse un beculeţ, care, la rândul său, declanşă răspunsul, devenit reflex în atâţia ani de zile. În alte condiţii, i-ar fi luat mâna, i-ar fi rupt-o de la încheietură şi i-ar fi aruncat-o pe jos. De data aceasta însă, i-o luă şi i-o strânse cu un gest cât se poate de calm.

Poate că totuşi mai târziu, avea să i-o rupă, mai ştii?

* *

Ştiau totul în legătură cu Jimmy. Ştiau până şi cu care din târfele de la club fusese şi ce anume îi plăcea să bea. Şi i-au dat şi ei. Rom. Mai întâi cu coca-cola, apoi simplu. Ca să doarmă.

O să le bea băutura, îşi spuse el, iar a doua zi de dimineaţă o să-şi ia tălpăşiţa Poate că o să-l despăgubească pentru faptul că i-au pocit faţa...

După o vreme, Kiro se întoarse, se aşeză pe un scaun şi umplu din

nou paharul.

– Cum e Jimmy?

Jimmy se uită la el cu disprețul bețivului față de cei care nu beau.

– Vreau să te gândești la propunerea care am să ți-o fac.

– Iar eu vreau să plec.

– Treabă bună, Jimmy. Bani buni, bani frumoși. Kiro îl bătu pe spate.

– Cât de... frumoși?

– Zece mii de dolari SUA. În orice valută vrei. Avem bani.

– Și fața mea? Își plimbă mâna peste obrajii care îl dureau. Încă cinci miare pentru fața mea.

– Bineînțeles Jimmy. Nici o problemă. Nu trebuie decât să te apuci de treabă.

– Ce trebuie să fac?

– Să te ocupi de o tabără de refugiați.

– Fără femei și copii. De asta ocupați-vă voi.

Nu e cazul. Refugiații au plecat. Acum e bază militară. Trupe ONU. Niște imbecili. Fă-i praf, Jimmy. Kiro rânji și făcu ochii mari. Aruncă-i în aer.

Capitolul 15

Geralyn Lang o porni spre nord, pradă unei emoţii cu totul noi. Nu mai fusese niciodată într-o zonă de conflict şi nici nu primise cine ştie ce misiuni nemaipomenite în străinătate.

La vârsta de douăzeci şi opt de ani, Geralyn nu-şi făcea iluzii cu privire la alegerea ei. Ceea ce conta era înfăţişarea – un păr frumos, o voce plăcută, o femeie care degaja optimism, care inspira încredere, într-un cuvânt să te facă să te simţi al naibii de bine văzând-o şi ascultând-o.

În cursul ultimului an, comisia pusese pe liber o mulţime de reporteri – în special pe cei în vârstă.

– Să ştii că reporteri ca tine se găsesc cu zecile, îi spusese unul dintre cei concediaţi. Să nu-ţi închipui că ăştia îşi investesc banii în creierul tău – doar dacă nu cumva ţi l-ai pus în sutien.

Adevărul e că nu avea experienţă în materie de misiuni în străinătate, dar se pregătise temeinic; în afară de asta, putea scrie repede, îşi găsea uşor cuvintele şi avea darul de a-i convinge pe oameni să-i furnizeze cât mai multe informaţii.

Domnişoara Lang lucrase mai întâi la Washington, la Canalul Nouă al televiziunii, după care fusese detaşată, pentru un an de zile la Londra. Îşi cumpărase imediat trei valize, îşi închiriase apartamentul, îşi transferase maşina pe numele surorii ei şi, în culmea fericirii, îşi luă rămas bun de la colegi şi de la „domnul Washington", aşa cum era poreclit bosul.

– Ai grijă de ce faci acolo, Geralyn. Nu te întâlneşti de două ori cu o asemenea ocazie. Când însă avionul ateriză pe aeroportul Heathrow din Londra, pe Geralyn o aştepta o altă „ocazie", un alt bilet de avion şi o criză în Europa de Sud. Trebuia să plece imediat într-acolo, însoţită de o întreagă echipă de televiziune care o aşteptase la aeroport.

Nu dormise de aproape douăzeci şi patru de ore.

La drept vorbind, nu ştia mare lucru despre Macedonia.

Nu avusese timp să-i fie frică.

Până acum.

* *

Microbuzul era burdușit cu echipament de televiziune, membrii echipajului moțăiau, iar Gerayn stătea în față, lângă șofer și interpret. Mai erau numai treizeci și cinci de kilometri până la graniță – dacă mai exista o graniță – dar cu fiecare minut neliniștea ei creștea.

Nu văzuse niciodată oameni luându-și lucrurile – câte puteau încărca într-o căruță – și fugind, nu văzuse niciodată calmul pe care ți-l dă frica.

Știa că avea să audă țipete... urlete, cunoștea multe din fețele agoniei... dar de data asta era *altceva*.

Văzu o femeie în ataşul unei motociclete, cu doi cățeluși în brațe, cu pungi de plastic și haine îngrămădite în jurul ei.

În mașina, toți tăceau. Familii întregi, comunități întregi rămaseră pe drumuri din cauza invadării țării lor.

Și totuși nu era nici țara ei, nici războiul ei, nici bătălia ei. Ea își făcea doar meseria și atât. Închise ochii, obosită. Ce bine ar fi dacă ar putea să doarmă! Măcar puțin.

Dumnezeule!

Ceva o făcu să se ridice.

În depărtare se zărea ceva ca un convoi de soldați îmbrăcați în alb. Șoferul vru să oprească, dar Geralyn îi spuse să-și continue drumul.

– Chip i-ați camera și vino-ncoace. Cred că avem ce filma.

Se apropiară, iar Geralyn văzu cele două grupuri – probabil trupele ONU și sârbi. Macedonenii nu aveau o armată așa – cel puțin așa declarau – iar rapoartele din dimineața aceea spuneau că aceștia „stătuseră acasă".

După aproximativ cincizeci de metri, îi spuse șoferului să oprească.

– Dumnezeule, spuse ea îngrozită.

Stăteau unii în fața celorlalți... și nu cu puștile pe umăr. Unul dintre ei era căzut la pământ, îl auzea țipând, câțiva soldați se aplecară asupra celui rănit... sau mort...

Nu se mai gândi la asta.

– Haideți...

Coborâră spre mașină și începuseră să alerge într-acolo. Câțiva soldați se întoarseră spre ei, iar Geralyn le văzu chipurile. Niște copii cărora li se spusese să ucidă dușmanul, indiferent cine era acesta,

indiferent dacă era bărbat sau femeie, slab sau puternic, tânăr sau bătrân. El, dușmanul, era o amenințare, era o amenințare... De data asta însă...

– Stați o clipă!

Geralyn se opri la circa cincisprezece metri de ei și îl văzu pe ofițerul ONU aplecându-se deasupra omului căzut la pământ, *cu pistolul în mână*. Și din nou liniștea aceea, își spuse ea, când oamenii nu mai judecă și se omoară între ei fără nici un rost.

– Ce se întâmplă aici? strigă ea. Suntem de la Televiziunea Americană. Între timp cameramanul se apropie și el.

Nici un răspuns.

Apoi, brusc, ofițerul ONU își puse pistolul în toc și se întoarse cu fața spre ea.

– Un accident îngrozitor, asta-i tot. Pistolul s-a descărcat singur, de la sine. Este vina mea, recunosc. Din fericire nu e vorba decât de o rana la picior... poftiți, uitați-vă și dumneavoastră.

Geralyn se apropie, cu cameramanul puțin în spatele ei.

– Așa este? îl întrebă ea pe bărbatul căzut la pământ. E adevărat ce spune?

– Da... e adevărat.

– Ne-am oferit să-i acordăm primul ajutor. Ofițerul ONU ridică din umeri. Dar ne-a refuzat. Spun că se ocupa ei de asta... Se întoarse spre trupele sale. Noi o să plecăm... trebuie să ajungem la graniță.

În clipa aceea îl recunoscu. Bărbatul din avion, cel pe care îl văzuse pe aeroportul din Skopje, urcându-se într-un Landrover al ONU.

Atmosfera începu să se mai liniștească. Sârbii își puseră puștile pe umăr; la fel și soldații ONU. Încet, cu mișcări controlate.

– Ne-am întâlnit în avion, îi spuse ea lui Blake.

– Da, știu.

– Habar n-aveam cine sunteți...

– Nu venim întotdeauna îmbrăcați în uniformă.

– Ce s-a întâmplat adineauri?

Blake privi în jur, să vadă dacă omul cu camera nu era pe-aproape. Nu era.

– Chestia asta să n-o transmiteți.

– Atunci nu-mi spuneți.

Blake zâmbi.

– Asta-i și mai ușor. Bună ziua, domnișoară Lang.

– Staţi o clipă...

– Domnişoară, eu n-am timp de pierdut. Omul deveni dintr-o dată serios. În caz că nu ştii, află că Serbia a invadat această ţară, iar eu trebuie să ajung la ceea ce până ieri a fost o graniţă.

Se întoarse şi se îndreptă spre maşină. Oamenii lui îi zâmbeau, unii îi dădură mâna, iar unul sau doi îl bătură pe umăr.

– Admirabil, domnule. Sergentul îi deschise portiera... Fantastic. N-am mai văzut niciodată aşa ceva – i-aţi tras puţoiului ăsta mic un glonţ în picior. Nemaipomenit, domnule.

Se îndreptară încet, urmăriţi de feţele aspre şi înverşunate ale sârbilor. N-aveau să uite acest incident. . Asta îi spuneau ochii lor.

English se aplecă spre el şi îi şopti la ureche.

– Ce-aţi fi făcut dacă nu ar fi apărut femeiuşca aceea?

Blake clătină din cap.

– Totul a fost OK. Zâmbi. Cred. Sârbul a trebuit să spună că a fost un accident. Doar nu era să spună că un ofiţer britanic i-a tras un glonţ în picior, nu-i aşa? Şi oricum, trebuia să fac ceva. Nu puteam să mă resemnez supus, şi să fac calea întoarsă.

– Şi cu fata cum rămâne? Englih zâmbi. Eu să fiu în locul tău aş invita-o la masă. Să-mi dau seama ce ştie, ce bănuieşte, ce a înţeles.

– Afurisită femeie! pufni Blake. De ce dracu' trimit ăştia în zonele de conflict, fierbinţi, numai amatori?

Privind înapoi, o văzu pe Geralyn Lang uitându-se în urma convoiului, dar era prea departe ca să-i poată vedea expresia înciudată şi furioasă. Se purtase ca o idioată, ca cea mai idioată dintre începătoare. „E adevărat? Ce s-a întâmplat de fapt? Vreau să discut cu..."

Ce naiba e asta, zonă de conflict sau un nenorocit de club unde „se poartă discuţii pe o temă dată"?

Un rahat. Asta era. Un nenorocit de rahat.

Iar el era... un rahat de ofiţer.

Capitolul 16

– Iau masa cu un vechi prieten. Asta-i tot.

– Bărbat? Veronica ridică o sprânceană.

– Nu pot să am şi eu secretele mele, draga mea?

– Te-m întrebat doar dacă e vorba de un bărbat.

– De ce?

– Păi...

– Iau masa cu cineva, asta-i tot... n-am de gând să fug de-acasă.

– De unde ştim noi că nu vrei să fugi?

– Oh, fii rezonabilă. Se uită la ceas. O să pierd trenul.

– Lasă-l să aştepte, mami. *Trebuie* să-l laşi să aştepte.

– Zău?

– Da. Să i se facă foame.

– Până una alta, mi s-a făcut mie foame. Acum, dacă îmi dai voie o să mă duc să mănânc. OK?

Dumnezeule! Lui Sarah i se părea că fiecare discuţie cu Veronica seamănă cu o cursă cu obstacole. La fel ca tatăl său. Îi punea mereu tot felul de întrebări, de parcă ar fi vrut să o prindă cu ocaua mică, dar nu asculta niciodată răspunsurile.

Lui Sarah îi lipseau discuţiile cu oameni interesaţi de ceea ce spuneau şi li se spunea. Arta conversaţiei, deşi banală, era – esenţială – dar în viaţa lor, în căsnicia lor, comunicarea era inexistentă.

De-asta şi acceptase invitaţia lui Peter. Mă rog, acceptase e cam mult spus. Nu refuzase. Văzuse în ochii lui mai mult interes decât îi arătase Tom în ultimii cincisprezece ani. Şi nu numai interes, îşi spuse ea. Ci şi dorinţă. Cât de străin ajunsese să i se pară acest cuvânt. Cât de ciudat... şi totuşi cât de minunat.

Îi spuse „Pa" Veronicăi şi ieşi pe uşă.

* *

Întârziase, era agitată, nervoasă, rochia i se părea prea strâmtă, prea nouă, pantofii îi scârţâiau.

De când nu mai ieşise cu Tom?

El o văzu primul. Era elegant, iar ochii... ochii te ţintuiau, oricât de

departe te-ai fi aflat.

Peter nu vorbea cu tine, își aminti ea dintr-o dată. El te absorbea într-o lume de petreceri până ce te contopeai cu el, cu aura lui, descoperea care din ușile tale erau deschise și intra. Atunci le descoperea pe cele închise și le descuia.

În facultate, i se întâmpla la fel. Cu Peter, nu doar ieșeai și atât. Peter te absorbea într-o lume de petreceri târziu în noapte, de telefoane la orele cele mai ciudate, de mașini rapide o viață trăită cu o intensitate absolut incredibilă.

Se apropie de el, iar Peter o sărută.

O singură dată. Nu avea obiceiul grosolan de a săruta de mai multe ori, scurt și în fugă.

Un singur sărut și atât.

– Bei ceva?

– Da...

– Am comandat o sticlă de șampanie.

Ea râse, pe jumătate în prezent, jumătate în trecut.

– Și dacă voiam apă minerală?

– Am comandat și apă minerală.

– Ai comandat și mâncarea?

– De asta te las pe tine să te ocupi. Alege și pentru mine.

„Supralicitează", își spuse Sarah.

Ciocniră și se uitară unul la celălalt, zâmbind. Încă îi mai plăcea de el. Pielea smeadă, ochii albaștri, părul negru încărunțit destul de devreme.

– Să știi că am vorbit foarte serios aseară, Sarah.

Ea râse.

– Cum adică ai vorbit foarte serios? Nici măcar nu poți să-ți amintești ce-ai spus.

– Îmi amintesc că ți-am spus că mi-a fost dor de tine.

– Zău?

– Îmi amintesc că am vorbit despre Roma... și despre vacanța pe care am petrecut-o împreună acolo. Un fel de lună de miere...

Sarah nu spuse nimic.

– Îmi amintesc foarte bine tot ce s-a petrecut între noi...

– După atâta timp?

– Și mai ales că am fost refuzat pentru Tom.

Sarah ridică paharul cu șampanie și privi bulele de aer.

– Da. Sunt convinsă că n-ai să uiți.

– N-am înțeles niciodată de ce ai făcut asta.

– Ți-am spus.

– Știu că mi-ai spus. Dar eu tot n-am înțeles.

– Tom a fost pentru mine partea liniștită a vieții, Peter. Siguranța. Întotdeauna acolo, întotdeauna același. El m-a atras, de fapt a atras acea parte din mine care avea nevoie de ceva statornic, de o familie, de o casă, de un câine... ceea ce tu nu mi-ai fi putut oferi niciodată.

– Poate că aș fi putut.

– Nu cred.

– Și acum că ai o familie?

– Uneori mă simt de parcă familia m-ar avea pe mine. Probabil că tu nu știi cum este. Tu și Hazel n-ați...

– Nu la asta m-am referit. Te simți uneori ca un burete pe care îl storc toți. Îți storc timpul, energia, înțelegerea... Clătină din cap. Văd că nu asculți ce-ți spun.

– Și care e locul lui Tom în toată chestia asta?

– Și eu aș vrea să știu... Se opri, dar el o așteptă să continue, pentru că știa că avea să o facă. E încă soțul meu, dar nu știu dacă o să mai locuim împreună. I-am spus să nu se mai întoarcă. Nu știu ce are de gând să facă. Îl cunoști doar la fel de bine ca mine.

– Am fost colegi de școală, Sarah. Dar nici unul dintre noi nu putea spune că îl cunoaște foarte bine pe celălalt. Ah, da, știam cu toții că este foarte puternic. În rest, nimic. Tom e în stare de orice, de la sublim și până la ridicol. E foarte dur și foarte imprevizibil.

– Ascultă, Peter...

– Eu nu vroiam să vorbim despre Tom. Nu astăzi. Dar așa s-a întâmplat. Vreau să știi că dacă ai nevoie de ceva, eu sunt aici.

– Sunt bine, zău. N-am nevoie de nimic.

Când ieșiră din restaurant, cerul era acoperit de nori cenușii, unele mașini aveau farurile aprinse, iar ziua părea că se pregătește de plecare ceva mai devreme decât de obicei.

– Nu vrei să facem câțiva pași? E încă destul de plăcut afară.

– Trebuie să ajung acasă devreme.

O porniră unul lângă celălalt, tăcuți și îngândurați. Sarah simțea nevoia să-și lămurească ei însăși unele lucruri, să-și pună ordine în gânduri și să stabilească anumite priorități. Trebuia să știe ce are de făcut.

– ... Ce se întâmplă în Macedonia, Peter?

Întrebarea îl luă prin surprindere, pentru prima oară în ziua aceea.

– Nu mare lucru. Eu unul sper ca sârbii să se retragă de acolo când lucrurile se vor mai liniști...

– Ce te face să spui asta?

– O ... presimțire. Nu cred să fie ca-n Bosnia. Aia ne-a fost la toți învățătură de minte.

– Hm! Să dea Dumnezeu să fie așa...

– Doar nu-ți închipui că o să fie din nou o baie de sânge... Încearcă să le spui asta sârbilor, acum ca tocmai au invadat Macedonia.

– Oamenii sunt nervoși. Președintele Macedoniei a fost asasinat...

– Și crezi că dacă cineva se hotărăște să-i facă de petrecanie dragului nostru prim-ministru, francezii or să invadeze Anglia doar pentru că toată lumea e puțin nervoasă? Mie una mi se pare foarte ciudat...

– În Balcani, oamenii sunt altfel.

– Toți spuneți asta.

Se mai plimbară o vreme, în timp ce oamenii care-și terminaseră ziua de muncă se îndreptau grăbiți spre metrou.

Peter se întoarse și îi zâmbi.

– Văd că tot îți mai place să discuții... să stai de vorbă.

– Îmi place să fiu la curent cu tot ce se întâmplă. În afară de asta, copiii pun întrebări și unde mai pui că au și propriile lor păreri și puncte de vedere. Faptul că spăl chiloți nu înseamnă că sunt și idioată.

– Știu asta.

– Și îmi place să vorbesc despre lucruri concrete, reale. Detest banalitățile, conversațiile uzuale, de circumstanță „Bună, ce mai faci, cum merge...?".

Când ajunseră în dreptul stației de metrou Piccadilli, Sarah se opri.

– Aș vrea să te mai văd, Sarah.

– Nu, dragul meu. A fost foarte frumos, dar... nu trebuie, n-ar fi corect.

– Mergem să luăm masa... sâmbătă seara.

– Ascultă-mă...

– Te ascult. Știu ce foame o să ți se facă până sâmbătă.

– Nu, Peter.

– Te aștept în stația de metrou. Șapte și jumătate.

– Peter...

Capitolul 17

Curând după ora nouă, Amesbury se furişă afară din clădirea Camerei Comunelor, se urcă într-un taxi şi se uită prin geamul din spate al maşinii, să se asigure că nu îl văzuse nimeni. A fost uşor. Bodyguarzii aşteptau întotdeauna afară, iar în seara aceea le spusese că în Cameră se va lucra până târziu. Probabil până la miezul nopţii Alfred, băiete. Du-te să mănânci ceva. Nu e nevoie să te grăbeşti.

Îi plăcea să o şteargă „englezeşte" şi să se ascundă, astfel ca nimeni pe lume să nu ştie unde este. Şi în felul ăsta scăpa, fie şi numai pentru câteva ore, şi de camerele de luat vederi, şi de microfoane, şi de reporteri.

La un moment dat, îşi scoase portofelul din haină, vrând să vadă ce bani lichizi avea la el. Fir-ar să fie. Numai zece lire. Halal ministru al Apărării. Dacă o să coste mai mult ministru.

Străbătură câteva străzi dosnice, străjuite nu de case, ci de depozite de materiale – multe dintre ele acum goale – şi trecură peste un pod, şoferul uitându-se în jur după indicatoarele de circulaţie, dar nezărind nici unul. La un moment dat, zăriră o cârciumă şi un bloc de locuinţă.

– *Mutton Alley*, aţi spus, nu-i aşa?

Tonul omului era acuzator. Ce vină avea el că clientul nu găsea adresa pe care o căuta? Treaba lui!

– Stai! Cred că am trecut de...

Maşina se opri în dreptul unui bloc de locuinţe.

– Mergi înapoi de douăzeci de metri.

Amesbury avusese dreptate. Indicatorul era acolo, dar strada era de-a dreptul dezolantă. Zidul din spate al blocului, un gard de scânduri şi mai departe un şantier.

– Ce număr?

– Cincisprezece.

– Nu e, rânji şoferul cu satisfacţie.

– O, Doamne, ...

Dar chiar în clipa în care se întreba ce să facă, o siluetă apăru lângă el, din întuneric.

– Bună seara, dragă prietene...

Dimitri, omologul său rus stătea în smoching, pardesiu cu guler de

catifea, arătând a orice, numai a ministru al Apărării de la Kremlin, nu.

– Nu găsesc numărul, spuse Amesbury, parcă scuzându-se.

– Bineînţeles că nu, prietene.

Îi plăti şoferului şi amândoi aşteptară ca maşina să dispară în josul străzii.

– Aveţi un oraş minunat. Întunecat... să te tot ascunzi în el...

– Unde mergem?

– După colţ. Un apartament unde locuiesc nişte prieteni de-ai mei.

– Înţeleg şi... cine sunt prietenii ăştia, Dimitri?

– Oameni de afaceri. Atât.

– De ce ai vrut să ne întâlnim aici? Nu asta este procedura obişnuită.

– Nu ştiam că există o procedură.

– Dar pentru numele lui Dumnezeu, nu aşa ne-am înţeles în Elveţia? Dacă ceva nu merge cum trebuie – dintr-un motiv sau altul – ne adunăm în acelaşi loc – cu toţii – şi vedem ce este de făcut. Sau mă înşel eu?

Dimitri se oprise în faţa unei clădiri care semăna cu un depozit de materiale. Bătu în uşă într-un anume fel, iar aceasta se deschise fără zgomot în faţa lor.

– Nu vă înşelaţi, prietene. Numai că eu vreau să vedem ce este de făcut *înainte* ca ceva să înceapă să nu mai meargă cum trebuie. E doar o problemă minoră. Să n-o luăm prea în tragic.

În faţa lor se deschise uşa unui lift. Amesbury se trezi înconjurat de un lux lipsit de ostentaţie, dale pe jos, lemn lustrui, câteva plante de interior.

– Prietenii mei au cumpărat clădirea...

– Da... bineînţeles.

Se urcară în lift şi merseră până la etajul şase, unde se afla o terasă acoperită.

Dimitri stătea lângă el, cu mâna pe balustradă.

– Ce doriţi să beţi?

– U suc de portocale.

– Cum doriţi.

Când se întoarse, îl găsi pe Amesbury aşteptându-l nerăbdător.

– Trebuie să mă întorc la cameră.

– Da, firește. Am să vă chem o maşină.

– Spuneai ceva de o problemă...

– Vă rog, prietene, nu vă impacientaţi.

Dimitri îi puse o mână pe umăr. Amesbury făcu un efort să nu

tresară. Crescuse într-un meci în care bărbaţii nu se atingeau unul pe altul. În fine, doar dacă nu... Apoi continuă:

– Aveţi un om nou la Skopje. Comandantul contingentului britanic din cadrul forţei de menţinere a păcii. Îl cheamă Blake.

– Şi cei cu asta? Blake e un om bun. Cel mai bun pe care îl avem. Hotărât, inteligent. Oamenii cred în el. L-au văzut atât de des la televizor în timpul războiului din Bosnia, încât e aproape la fel de cunoscut ca şi afurisitul de prim-ministru.

– Cred că ar trebui să găsiţi pe altcineva.

– Ce vrei să spui?

– Aliaţii noştri cred că mai devreme sau mai târziu omul s-ar putea implica... amesteca... înţelegeţi ce vreau să spun, nu-i aşa?

– Îţi repet, Blake este necesar pentru credibilitatea operaţiunii. Atâta vreme cât el este acolo, oamenii or să aibă încredere în noi.

– Atâta vreme cât el este acolo, ar putea foarte bine să... cum spuneţi voi, să dea chix.

– Mă îndoiesc.

– S-ar putea ca îndoielile dumneavoastră, prietene, să nu fie de ajuns pentru a-i convinge pe toţi cei interesaţi.

– Îţi mai spun o dată. Pentru ultima oară. Lasă-l în pace pe Blake. Opinia publică din Anglia se simte în siguranţă ştiindu-l pe el acolo. Este... ridică o sprânceană, este hotărârea guvernului, este hotărârea Maiestăţii Sale.

Urmară câteva clipe de tăcere.

– Bine, prietene, nu mai vorbim despre asta.

Dimitri ridică din umeri şi zâmbi – Amesbury cunoştea foarte bine zâmbetul acela de convenienţă.

– Poftiţi înăuntru, îl invită rusul. Vă terminaţi băutura şi vorbim despre... vânătoarea de potârnichi.

Se aşezară pe canapea şi pentru a doua oară în seara aceea Amesbury fu uluit.

Un tânăr în pantaloni negri şi cămaşă albă cu părul strâns la spate într-o coadă intră în cameră cu o tavă pe care se aflau câteva sticle şi pahare şi o puse pe măsuţa joasă din faţa celor doi. Tânărul era înalt şi bine făcut, aproape un băiat îşi spuse Amesbury, n-are mai mult de douăzeci de ani.

– Mulţumesc Andrei, spuse Dimitri zâmbind.

– Andrei este din Moscova. A venit aici să-şi perfecţioneze engleza.

– Înţeleg.

Andrei zâmbi prudent, ca şi când n-ar fi înţeles prezentarea.

– Încă un pahar, se întoarse el către Amesbury.

– Nu, mulţumesc. Trebuie să plec.

– Să vă chem un taxi? întrebă Dimitri.

– Da... mulţumesc.

Amesbury se uită din nou la Andrei. Un trup perfect, după toate aparenţele într-o condiţie fizică excelentă. Mai mult ca sigur că nu se afla aici numai pentru a vorbi englezeşte.

Când ieşiră din cameră, Dimitri îi spuse oftând:

– Ştiţi, întotdeauna mi-e dor de Rusia când sunt plecat...

Amesbury arătă spre uşă.

– Dar cel puţin... nu eşti singur.

– Lucrurile nu sunt întotdeauna ce par a fi, prietene. E adevărat, Andrei are grijă de mine, şi aici, şi la Moscova. Este bodyguardul meu. Pe lângă asta rezolva şi diversele probleme care mai apar din când în când.

– Da?

– Probleme cum ar fi colonelul Tom Blake. În clipa următoare zâmbi. Îmi pare rău, prietene. Hotărâsem să nu mai vorbim despre el, nu-i aşa? Vă rog să mă iertaţi.

Capitolul 18

Soarele ieşi dintre nori, luminând dealurile din jurul postului de observaţie.

„O invazie pe cât se poate de liniştită", îşi spuse Blake. Câteva tancuri, câteva mii de oameni – care „brăzdaseră" pur şi simplu câmpurile, pe o distanţă de câţiva kilometri în interiorul unei ţări suverane. Fără luptă, fără împuşcături... Şi trecând peste glorioasa forţă de protecţie ONU de parcă n-ar fi fost decât un simplu semafor.

– Suntem vecinii lor. Am venit să le dăm o mână de ajutor. N-aveţi de ce să vă faceţi griji. Ei ne-au chemat. Am făcut ceva rău ? păreau să spună ei căştilor albastre.

Dar era suficient să te uiţi la exodul populaţiei către sud, ca să-ţi dai seama de adevăr. Oamenii ştiau ce însemna de fapt „ajutorul dezinteresat" al sârbilor. Un şuvoi de familii dezrădăcinate, care renunţau la tot ceea ce nu puteau lua cu ei atunci când plecau. *Pe ei*, nu-i putea păcăli nimeni.

– Graniţele astea noi n-or să rămână definitive, spuse Blake ca pentru sine. Frontierele internaţionale trebuiesc respectate. Trebuie să-i scot pe sârbi de-aici fie şi cu forţa.

Lăsă un sergent la postul de observaţie şi se urcă în elicopterul Blackhawk, care, i se spuse, stătea acolo în permanenţă, pentru cazul în care dintr-un motiv sau altul, postul trebuia evacuat.

Landroverul îi aştepta la aerodrom. Tăcură tot drumul până la Dare Bombol.

Când ajunseră în tabără, soarele tocmai apunea; îl găsi pe Sergio bătând într-o toă ţigănească. Zărindu-l pe Blake, băiatul se opri şi îi zâmbi.

– Îţi place muzica?

– De unde ai toba?

Un tremur în ochii mari şi negri.

– A fost a lui tata. Îmi spunea mereu..... Când eu o să mor, Sergio, toba asta o să fie a ta. El.... a murit. Acum e a mea, nu?

– Da.

Stătu o vreme cu băiatul, în timp ce soldaţii se duseră înăuntru; la bucătărie se pregătea masa, iar viaţa taberei britanice îşi continua uşor

trecerea.

– Cum a murit tatăl tău, Sergio?

– Nu ştiu. Soldaţii au venit, l-au luat. Mulţi bărbaţi l-au luat. Mulţi bărbaţi din sat. Nici unul nu s-a mai întors. Mama mi-a spus – toţi morţi. Nu ştiu de ce. Tu ai tată, Tom?

– Da. E bătrân acum. Locuieşte lângă mare. Mama a murit.

Băiatul îl privea cu ochii pe jumătate închişi. Era ca şi cum moartea ar fi devenit punctul lor comun. Băiatul era un bărbat în miniatură.

– Şi acum, ce vrei să faci, Sergio? Eşti la şcoală?

– Nu... nu şcoală, nu este bani.

– Şi atunci?

– Cânt la tobă în oraş. Văr... Am un văr, el cântă.... Sergio făcu un gest cu degetele.

– Vrei să spui acordeon?

– Poate.

Blake se întoarse şi privi spre bucătărie.

– Vrei să vii să mănânci ceva?

Sergio râse.

– Mâncarea voastră e foarte proastă. Clătină din cap. Eu mâncat azi... nu ieri. Durere mare. Arătă spre stomac. Tu ai grijă. Mâncare proastă îţi dă ăştia. Şi mereu acelaşi lucru.

Blake zâmbi şi îi întinse mâna. Băiatul i-o luă şi i-o strânse cu putere.

– Să-mi spui dacă te răzgândeşti.

Băiatul se întorsese la leagănul lui, cu degetele atingând şi bătând suprafaţa tobei şi cu ochii pe jumătate închişi, ca şi cum ritmurile muzicii i-ar fi umplut inima şi sufletul.

Îi plăcea băiatul. Era vesel, săritor, şi mai ales detaşat de rutina unei vieţi regulate, riguroase. Atât de diferit de fiul său Charley. Nu că Charley n-ar fi fost un copil bun, un copil reuşit, dar era produsul unui sistem de şcoli, de examene, de concursuri. Pentru el, viaţa era ca o scară, pe care trebuia să o urce treaptă cu treaptă.

Lui Sergio, viaţa îi luase tatăl – ucis de o mână de nelegiuitori – lăsându-i în schimb o tobă şi „şansa" de a cânta pe stradă, în plină zonă de conflict, pentru a strânge ceva bani. Şi cu toate astea, băiatul continua să râdă şi să-i înveselească şi pe alţii.

Câteva ore mai târziu, Blake a luat legătura cu Londra. Lângă el erau English – cu pipa în gură – căpitanul Tillier şi sergentul Brock.

Îi spuse ministrului ce văzuse şi de ce mai avea nevoie – arme, întăriri, voinţa de a face ceva. Le mai spusese că ştia cum să facă să-i gonească pe sârbii din Macedonia. Trebuiau numai să fie foarte duri. Să dea un exemplu... cât mai era timp.

După ce termină de vorbit, se uită pe rând la fiecare dintre ei.

– Au luat notă de tot ce le-am spus.

English continuă să pufăie din pipă, fără să scoată o vorbă.

– Deci, o luăm de la capăt.... Sergentul Brock urmărea cu privirea un gândac care pareă aluneca pe podeaua de scânduri. De data asta cred că sunt pregătit.

– Am făcut-o şi în Bosnia, spuse Blake.

– Într-un fel credeam că s-a terminat. Nici nu vroiam să mă mai gândesc la asta. Credeam că putem şi noi să ne vedem de viaţa noastră. Numai că n-a fost să fie aşa. Avem treabă. Aici. Din nou... Toţi cei cu care am vorbit despre asta m-au întrebat dacă e un lucru îngrozitor să trebuiască să lupţi, să ucizi – şi este, sigur că este.

– Sergent..... Blake era pe punctul de a-l întrerupe, dar English îi puse o mână pe umăr.

– Îmi amintesc că la şcoală aveam un profesor de geografie care ne spunea că în lume există pe de-o parte civilizaţia – la care, nu-i aşa, Imperiul britanic şi-a adus contribuţia-i preţioasă iar pe de altă parte, jungla.... Jungla în care oamenii sunt ucişi, iar animalele preiau conducerea. Exact ca aici. De-asta am vrut să vin. Nu ştiu de ce vă spun toate acestea.

– E-n regulă. Blake nu se mişcă. Vorbeşte dacă vrei.

– Înainte de a mă înrola în armată, am fost un fel de mardeiaş. Mă duceam la meciurile de fotbal, mai cafteam pe unu, pe altul. Cu toate astea, nu m-au prins niciodată. Mama m-a pus să mă înrolez în armată. „O.K.", mi-am zis eu. De ce nu? Îi baţi măr pe unii şi mai eşti şi plătit pentru asta. Şi aşa şi este, nu? Nu regret nimic. Iar când mă duc să mă culc, nu văd chipurile celor care au murit. Îi văd pe cei pe care i-am salvat. Şi ăsta nu-i un lucru rău, nu?

– Brock are dreptate, spuse English. Dar dacă n-ai fi fost tu, nu ne-am fi întors. Să ştii că nu sunt baliverne şi nici sentimentalism de doi bani. Suntem o echipă şi o să facem şi afurisita asta de treabă.

Tillier se ridică şi puse apă la fiert pentru ness.

– Când totul o să se termine, o să părăsim cu toţii armata, spuse el calm. Acum însă, ştim ce avem de făcut. Eu am o soţie acasă, în Anglia.

Şi John la fel. Dar dacă e nevoie, o să facem ceea ce trebuie. O să riscăm. Se uită la Blake. Se poate întâmpla să nu ne mai întoarcem niciodată acasă.... vii. Făcu o pauză, apoi continuă. Am vrut doar să ştiţi. Asta-i tot.

Capitolul 19

La o depărtare de circa trei sute de metri, Jimmy McIlvane urmărea cu privirea luminile din tabăra de la Dare Bombol, care se stingeau una câte una.

– Ai văzut? Ai văzut?

Kiro stătea lângă el, în pădure. Kiro urâtul, cum îi spunea el în gând, cu uniforma lui nou-nouţă, cu cizmele lustruite, un tâmpit care făcea pe soldatul.

– Vin cu tine, îi spusese. Tu îmi arăţi, Jimmy. Tu eşti expertul.

Se aflau acolo încă de la lăsarea întunericului. Furaseră o maşină veche, o Zastava cu număr de Skopje, şi se amestecară printre automobilele care circulau pe şosea. Kiro venise însoţit de un căpitan pe nume Dimitär, un tânär de vreo treizeci de ani, nervos foarte şi jignit de faptul că un străin avea să-i dea lui lecţii. Mândrie profesională, nu?

Ieşiseră cu maşina pe şosea, iar Jimmy o acoperise cu crengi. Până la tabără aveau de mers pe jos în jur de opt kilometri. Fără cărări, fără indicatoare. Numai cu busola şi cu propriul instinct. Härţile n-au salvat niciodată viaţa cuiva.

Se târâseră şi urcaseră spre nord, acolo unde începeau dealurile. Nu ştiau ce precauţiuni îşi luaseră cei din tabără. Nu ştiau decât că era vorba de trupe ONU şi că n-aveau nici prea mulţi soldaţi, nici prea mult echipament. O jumătate de armată...

Tot drumul până acolo, Kiro se văicări. Că urcuşul era greu, că drumul era murdar. „Imbecilul ăsta afectat nu era bun de nimic", îşi spuse Jimmy. Poate o să vină o zi în care o să poată să i-o spună în faţă.

– În momentul în care mă angajezi să fac o treabă, o facem cum spun eu. E clar?

Ajungând destul de aproape de tabără, se opriră. Jimmy nu putu să nu admire armata britanică. Totul era atât de liniştit şi de ordonat. Ai fi zis că e o paradă de militară, nu un război. Vehiculele bară la bară. Echipamentul aşezat în ordine şi acoperit. Disciplină până şi în cele mai mici amănunte. Disciplină o sută zece la sută.

Luminile din tabără se stinseră, iar liniştea învălui totul în jur. Ceea ce îl intriga însă pe Jimmy, era scârţâitul acela ca de metal. Vreme de câteva minute, nu îşi putu da seama ce este şi de unde vine. Într-un târziu însă, deslusi silueta lui Sergio, cu pantalonii lui prea largi, ca o

păpuşă din cârpe, bătând toba şi dându-se în leagăn, şi tot aşa.

– Ce dracu....? Jimmy simţi în nări mirosul after shave-ului lui Kiro.

– Un copil.

– Ce face acolo?

– De unde naiba să ştiu eu? Vrei să mă duc la el şi să-l întreb? Individul ăsta era prost ca noaptea.

– Cât trebuie să mai stăm aici?

– Până văd ceea ce trebuie să văd.

– Eşti om dificil, Jimmy. Foarte dificil.

– Atunci renunţă la căsătorie, rânji Jimmy. Plăteşte doar pentru luna de miere.

Se întinse cu faţa cu faţa în jos pe pământul umed, căutând cu privirea ceea ce-i scăpase, ceva ce ar fi putut să-l facă să se împiedice în întuneric.

O oră mai târziu, se schimbă garda. Ora unu dimineaţa. Începu să bureze.

Jimmy privi peste umăr, dar nu-l văzu nici pe Kiro, nici pe căpitan. Poate că se adăpostiseră pe undeva. Treaba lor, Jimmy. Treaba ta e alta. Tabăra şi cum o s-o arunci în aer. Nimic altceva. Ştia deja unde avea să pună explozivul. Lângă generator. Lângă dormitoare, în jurul vehiculelor. N-avea nevoie decât de zece minute. Va trebui să găsească şi camere de luat vederi cu circuit închis.... şi câinii...

În clipa aceea auzi chiar în spatele lui un zgomot înfundat, ca o luptă încleştată, corp la corp. O împuşcătură, cineva începu să fugă....

– Ce dracu'...?

Jimmy se mişca foarte repede când vroia. Se ridică în picioare şi se ascunse printre copaci. Voci, o împuşcătură, din nou o încăierare. Dumnezeule! Cu un gest reflex vru să scoată pistolul, pe care ştia că nu-l are. Kiro avea unul. Da, asta era. Kiro insistase. Era singurul înarmat dintre ei.

Jimmy scrută întunericul, umbrele din jur. Nimic. Se lovi de o piatră.... dar Jimmy nu ţipă. Jimmy nu simte durerea.

Apoi, luna iese dintre nori, şi douăzeci de metri mai încolo, îi vede. Pe pământ. Kiro deasupra căpitanului, ţintuindu-i braţele cu genunchii lui graşi şi cărându-i la pumni cu nemiluita, în pădurea jilavă, în plină noapte, ca într-o piesă absurdă.

Jimmy se repede la Kiro şi-l trage într-o parte.

– Ce dracu' ai păţit?

Kiro arată spre faţa căpitanului. Jimmy vede sângele ţâşnind pe gură, în valuri, ceea ce înseamnă că omul tuşeşte şi scuipă sânge. Semn rău.

– Lasă-l, are nevoie de doctor. Acum.

– A încercat să fugă. Mâine o să fie judecat. E vinovat... trebuie să fie pedepsit. Îl omor.

– Ce-a făcut?

– El trădător. Cui îi pasă ce-a făcut?

– De unde ştii că-i trădător?

– A pus în gardă o familie de macedoneni, un om foarte rău, că îl căutăm. El foarte corupt, ne-a înşelat cu multe milioane. Porcul ăsta l-a prevenit înainte ca noi să ajungem acolo. Şi ticălosul a avut timp să o şteargă. Nimeni nu ştie unde e sau încotro a luat-o. Trădător... înţelegi? Deodată, pe Kiro îl străfulgeră o idee.

– Omoară-l tu, Jimmy. Eu sunt comandantul. Tu îl omori. Este sentinţa curţii.

– Nu poţi face asta, Kiro.

– Eu sunt comandantul. Fac ce vreau.

– Dar trebuie judecat, omule. Oricine are dreptul să fie judecat.

– L-am judecat. Eu. Aici... în pădure. L-am judecat şi l-am găsit vinovat. Verdictul este vinovat. Îşi scoase pistolul Beretta de la brâu.... şi-am spus să-l împuşti, Jimmy.

– Pe dracu . Eu nu omor oameni aşa....

– Ia pistolul, Jimmy. Ia-l.

– Nu fi tâmpit. Eu am plecat.

– Jimmy! Îl aude ţipând şi trăgând piedica pistolului.

Fugi, Jimmy. Fugi şi nu te mai uita înapoi. Numai că nu poate... Se întoarce şi îl vede pe Kiro cu pistolul îndreptat spre capul căpitanului, două forme în bătaia lunii.

Prea târziu, Jimmy.

Se uită la silueta ca de sperietoare de ciori, cutremurându-se la impactul cu glonţul şi apoi, căzând fără viaţă, cu trăsăturile înăsprite, fără control, pradă întunericului din jur.

Moarte prin crimă. Moarte prin nedreptate.

Iar Jimmy văzuse totul cu ochii lui.

Câţi morţi ai văzut, Jimmy? Bărbaţi murind, femei ţipând şi copii prinşi într-un foc încrucişat. Atunci asta de ce te tulbură atât de mult? Care este deosebirea între crimele pe care le faci tu şi cea pe care tocmai ai văzut-o?

– Care este deosebirea între tine şi mine, Jimmy?

– Am să-ţi spun, rahat cu perje ce eşti. Eu ucid... pentru că am o misiune de îndeplinit. E o treabă nenorocită, scârboasă. O treabă, dacă vrei, tristă. Eu sunt o fiinţă tristă, ai înţeles? Sunt trist şi-mi pare rău. Dar fac ceea ce fac în numele unei cauze. Poare nu a mea, a altcuiva, poate o cauză dreaptă, poate nu. Sunt plătit să fac treburi murdare... şi le fac. Repede, curat. N-am de ales.

Kiro începuse să bată din palme.

– În timp ce tu, nenorocitule, o faci ca să te dai mare, să arăţi ce sculă eşti tu, în uniforma asta strălucitoare, cu insigne puse cu fundu-n sus. Crezi că eşti un profesionist. Ei bine, află că am văzut mai mult profesionalism la animalele de circ decât la tine. Eşti un laş care poate apăsă pe trăgaci.

– Iar tu, Jimmy, eşti un laş care nu poate să facă nici măcar atâta lucru.

Kiro se urcă în maşină şi îndreptă pistolul spre capul lui Jimmy.

– După ce o să termini treaba, „domnule Jimmy", o să te cari de-aici. Repede. Foarte repede. S-ar putea să-mi amintesc unele din lucrurile pe care mi le-ai spus. Şi, uneori, când îmi amintesc, mă supăr. Iar când mă supăr, e mai bine să te fereşti din calea mea. Ai înţeles?

Jimmy scrută întunericul şi nu spuse nimic.

Capitolul 20

Sergio îl trezi când era încă întuneric.

– Ce s-a întâmplat, băiete?

– E dimineaţă, Tom.

– Nu mi se pare. E întuneric beznă.

– Musafir, Tom.

– Cine?

– Nu ştiu. Doamnă.

– Doamnă. şie îţi arde de glume. De ce n-a venit nimeni să-mi spună?

– Am venit eu.

– Dumnezeule, Sergio.... Apoi îi zâmbi. Ai putea şi tu să conduci afurisita asta de tabără. Unde este?

– Afară. Se dă în leagăn.

Stătea cu spatele la el, înfofolită într-o canadiană albastră, îmblănită, privind în jur, la tabăra care se trezea la viaţă. Blake recunoscu părul blond şi tresări.

– Domnişoara Lang?

Ea se întoarse, surprinsă.

– Domnule colonel Blake, eu.... Femeia roşi. Am venit să vă spun că-mi pare rău.

– Pentru ce?

– Pentru că am fost nesuferită mai deunăzi, acolo.... la graniţă. M-am comportat ca un reporter începător, aflat la prima lui misiune. Mai rău de-atât nici nu se putea... Îmi cer scuze...

Blake nu se putu opri să nu râdă.

– Întotdeauna îţi ceri scuze cu noaptea în cap?

Zâmbi şi ea la rândul ei, dar roşeaţa din obraji nu-i dispăru.

– În majoritatea cazurilor nu este nevoie. Îşi muşcă buza de jos. Cel puţin nu dimineaţa.

– Nu vrei să iei micul dejun?

– E... comestibil?

Conducând-o prin tabără, se simţea ca un elev de şcoală care se mândreşte cu prima lui prietenă faţă de colegi. Soldaţii întorceau capul după ea, făcând comentarii admirative. O femeie intrase într-o lume dominată de bărbaţi.

Ea luă o tavă pe care îngrămădi ouă cu cârnaţi şi un castronaş cu porridge.

Se aşezară la capătul unei bănci lungi. English şi Tillier găsiră că e cuviincios să-i lase singuri.

Geralyn îşi scoase canadiana şi se uită la mâncarea din farfurie.

– Deci, asta menţine armata britanică pe linia de plutire.

Blake zâmbi.

– Asta o scufundă. Cine ştie câte bătălii am fi câştigat dacă ni s-ar fi dat o mâncare mai bună?!

– Păreţi foarte în formă.

Pe Blake îl surprinse expresia oarecum deplasată. Şi totuşi fata avea umor.

– Şi ceilalţi membri ai echipajului unde sunt? Credeam că sunteţi nedespărţiţi.

– Am divorţat. Vroiam să vin singură până aici... mă împac cu dumneavoastră. Şi în afară de asta, erau şi foarte obosiţi. Am stat azi-noapte până târziu la graniţă.

– Şi ce mai era pe acolo?

– Linişte. O linişte suspectă. Prea mulţi oameni au venit la noi să ne spună că ei se aflau acolo ca să-şi ajute vecinii... prietenii... ceva de genul ăsta.

– Ce crezi că aşteaptă?

– Hei, staţi o clipă, spuse ea, împingând farfuria la o parte. Eu sunt cea care pune întrebări.

El râse cu zgomot.

– Nu, vorbesc serios. Geralyn clătină din cap, încă zâmbind. Dumneavoastră ce credeţi că aşteaptă?

– Eu cred că aşteaptă Vestul să-i scoată afară.

– Şi Vestul o să facă asta?

– Discuţia noastră este... confidenţială?

– Foarte.

– Atunci, nu. Vestul nu o să intervină. Locul ăsta a fost cumpărat şi vândut.

– De unde ştiţi?

– Ştiu c-am cum se procedează pe aici.

English îi puse o mână pe umăr, se aplecă şi îi şopti la ureche:

– Tocmai s-a primit un mesaj. Cred că trebuie să vii să-l vezi.

Blake se ridică.

– Scuză-mă o clipă.

– Ce s-a întâmplat?

– Mă întorc imediat.

Se duseră în cabina radiotelegrafistului, iar Blake citi de două ori mesajul de la cap la coadă.

– E de la baza SUA, Echo 81, nu-i aşa?

– Ba da, domnule.

– Fir-ar să fie. Se întoarse spre English. John, trebuie să plecăm. Spune-le băieţilor să se pregătească. Eu o să iau elicopterul şi o să arunc o privire pe acolo. Ne vedem pe şosea.

– Am înţeles.

Se întoarse la popotă. Geralyn Lang se ridicase de la masă şi tocmai îşi punea canadiana.

– Noi trebuie să plecăm. Îi puse o mână pe umăr. Îmi pare rău. Aş fi vrut să stăm mai mult de vorbă.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu ştiu sigur. Nişte mişcări la graniţă.

– Vin cu dumneavoastră.

– Nu se poate...

– Vă rog. Cred că trebuie să vin. Este.... important.

„Ciudat – îşi spuse el mai târziu – cum poţi sublinia un moment de panică şi de acţiune printr-un moment de sinceritate.

Dacă i-ar fi spus că oamenii au dreptul să ştie sau că este de datoria lui să informeze presa, ar fi dat-o frumos pe uşă afară. Numai că ea îi spusese simplusincer că era important. Ceea ce el nu putea nega.

Aşa că îi spusese puţinul pe care îl ştia.

– Se pare că lucrurile nu merg prea bine. Au ocupat un sat – Trajica îi spune – situat la o distanţă de circa şaisprezece de kilometri în interiorul ţării şi au început să-i împartă pe oameni în mai multe grupuri – pe criterii religioase, credem noi. Un fel de epurare etnică...

Elicopterul Puma se clătina în bătaia vântului. Colonelul Blake privi în urma lui şi o văzu pe Geralyn scoţând din canadiană un aparat de fotografiat marca Hi-8.

– Te-ai gândit la toate.

Ea îi atinse umărul, într-un gest cât se poate de degajat.

– Nici gând, domnule colonel.

* *

„Ce bine că Charley şi Veronica erau plecaţi pentru două zile", îşi spuse Sarah. Pentru că în felul acesta avea timp să se gândească la seara cu Peter Hensham. Stătea în cadă, încercând să-şi închipuie cum avea să fie.

N-o să se ducă...

O să se ducă, dar o să-i spună că între timp se răzgândise.

Ba nu. O să iasă, vor lua masa, dar ... ea n-o să stea mult.

Sau poate că o s-o sărute în maşină, iar ea o să ajungă acasă foarte, foarte târziu.

În timp ce se îmbrăca, îşi spuse că trebuie să se maturizeze. Femeile măritate – cele pe care le cunoştea ea – nu făceau aşa ceva. Dar poate că erau şi femei care o făceau.

Râse, închipuindu-şi cum îşi petreceau soţiile de militari serile de sâmbătă, atunci când bărbaţii lor erau plecaţi să-şi facă datoria faţă de patrie.

Una l-ar fi sunat pe tăticul ei, rugându-l să-i scrie un cec... aşa ca să se simtă şi ea bine. Alta ar plânge o jumătate de noapte lângă o sticlă de vin de Xeres, dar neştiind prea bine de ce; iar a treia, s-ar lungi în pat, ar trage sertarul de la noptieră, ar scoate de acolo bucata aceea de plastic, lungă şi roz şi s-ar distra de una singură, neavând cu cine altcineva să-şi petreacă timpul.

Dar ea, Sarah Blake, n-avea să facă nimic din toate astea. Ea avea să iasă în oraş şi să se distreze.

Scoase dintr-unul din sertarele scrinului o pereche de bikini negri. Nu-i mai purtase de ani de zile.

Se uită la ceas. Era ora zece dimineaţa, aşa că avea o zi întreagă să se hotărască ce altceva să îmbrace. Chicoti în sinea ei. Asta în cazul în care avea să mai poarte şi altceva.

* *

Blake zări în depărtare satul Trajica. Îi spuse pilotului să zboare cât mai jos, şi în ciuda norilor destul de groşi, reuşi să vadă convoaie de transportoare masate în partea sârbă a graniţei, echipate şi aliniate în

formaţie. Prin binoclu, văzu câteva amplasamente noi de artilerie – mai ales antiaeriană, dar şi terestră – toate necamuflate. Părea o armată care nu se aştepta la cine ştie ce confruntare de mari proporţii. Nici un fel de echipament aerian. Nici măcar un elicopter de patrulare.

Ceva mai încolo se afla satul Trajica – câteva câmpuri, câteva case – o regiune de şes, cu Vardarul curgând în partea de est, copaci înalţi străjuind malurile râului, salcâmi – pământ arabil generos, locuit de oameni prietenoşi. Cel puţin aşa fuseseră până atunci.

Scrută cu privirea în toate direcţiile. Nimic. O răspântie. Un vagon de marfă. Unde Dumnezeu erau oamenii?

– Mai coboară puţin, îi spuse el pilotului. Acolo, deasupra silozului. Arătă spre o structură modernă, din aluminiu.

Pilotul clătină din cap.

– N-aţi auzit, nu-i aşa?

– Ce?

– Cineva a tras în noi de la sol.

– N-am văzut pe nimeni.

– N-ar fi o idee tocmai bună....

– Trebuie să aruncăm o privire...

Se apropiară destul de mult de siloz. Nici ţipenie de om. Nimeni.

Geralyn o văzu prima, îl înghionti cu cotul şi arătă spre capătul dinspre vest al silozului. Şi atunci o văzu şi el. O uşă se deschisese şi o siluetă ieşea în fugă, tânără, cu părul lung, Dumnezeule – o fată, alerga.... parcă din ce în ce mai repede... peste câmp, alerga aşa cum numai un om disperat putea alerga. Dar în urma ei, la o distanţă nu mai mare de cincisprezece, douăzeci de metri, veneau doi bărbaţi.

– Coboară, omule, tună Blake!

Unul dintre cei doi bărbaţi se ghemuise la pământ, cu pistolul în mână şi cu braţul drept întins.

Celălalt se întoarse cu faţa către elicopter şi îşi luă puşca de pe umăr.

– Trebuie să plecăm de aici! ţipă pilotul.

– Stai!

– Nu e timp! spuse el, schimbând direcţia de zbor a elicopterului şi mărind viteza.

– Isuse!

Îl vedea chiar dacă acum elicopterul zbura în direcţia opusă. O văzu pe fata căzută la pământ – o siluetă micuţă, slabă, prăbuşită în iarbă – şi pe bărbatul care stătea tot ghemuit la pământ şi cu braţul drept întins.

Nu puteau să plece şi să o lase acolo. Nu trebuiau să plece. Nu puteau pretinde că nu se întâmpla nimic.

– La dracu! Trebuie să ne întoarcem, spuse Blake.

– Suntem neînarmaţi, domnule. Şi avem şi un civil la bord.

Blake dădu din cap.

– Ia legătura prin radio cu oamenii noştri, află unde sunt şi spune-le că ne îndreptăm spre ei.

Linişte. Nu se auzea decât vântul. Iar în minte o revedea iar şi iar pe fata care fugea şi pe cei doi bărbaţi care o împuşcaseră.

Cinci minute mai târziu, aterizau lângă micul convoi britanic.

Când coborî din elicopter, Blake zări chipul înspăimântat al lui Geralyn Lang, mânjit de lacrimi, plângând în tăcere.

Capitolul 21

Sarah ajunse devreme în staţie, supărată pe ea însăşi şi sperând ca Peter să nu vină deloc. Se plimbă pe străzi, uitându-se în treacăt la vitrinele magazinelor şi... se văzu în fiecare ca într-o oglindă, stângace şi nervoasă. Prea vulgară în rochie neagră şi scurtă, prea mult fard. Târfuliţa tuturor. N-ar fi trebuit pentru nimic în lume să spună da.

Numai că nu spusese. Sau spusese?

El o făcuse în locul ei.

Străzile erau destul de goale. Numai localurile erau deschise. Poate se duceau să bea ceva şi cu asta basta.

Se şi văzu întorcându-se acasă şi.... dând drumul la televizor.

Nu, avea să iasă în oraş şi să se distreze. Iar dacă el încerca să... avea să-l respingă, să-l pună la locul lui.

Şi cu toate acestea, nu-şi putea înfrânge un sentiment de teamă. Una era să ai douăzeci de ani şi să fii liberă, şi alta să ai treizeci şi opt de ani, doi copii şi un soţ. În cazul ăsta, nu o făceai decât cu cineva care însemna ceva pentru tine. Iar dacă erai şi nevastă de militar, trebuia să fii de două ori mai precaută. Pentru că dacă se afla, aveai să fii supusă oprobriului general, ceea ce nu era un lucru tocmai plăcut.

Pe de altă parte însă, nu era vina ei ca Peter fusese cel mai bun amant dintre toţi. Insistent, puternic, senin şi cald ca o zi de vară. Şi nu era nici vina lui Tom că nu fusese decât o după-amiază umedă – ceva de care abia aştepţi să scapi şi odată ajuns acasă, iei un prosop şi te ştergi cât poţi de repede. Dar ea nu putea să nu-şi amintească ce deosebire era între cei doi.

Şi, la urma urmelor, dacă între ea şi Tom nu mai era nimic, de ce nu?

– Sarah.

Se întoarse, surprinsă. Peter nu venise cu metroul, ci cu maşina. Jaguarul strălucitor era parcat chiar în dreptul staţiei de metrou.

Două săruturi, ca două bătăi de inimă, pe acelaşi obraz. Avea stil Peter Hensham.

– Mergem?

– Eu.... Poate că ar fi mai bine să bem ceva şi... atât. E un local ceva mai încolo.

– Hai să bem ceva la restaurant!

– Peter...

– Arăţi superb, Sarah... şi o conduse până la o maşină.

Iar ea nu vroia să facă o scenă, ci vroia să iasă în oraş. Nimic mai mult. Să mănânce ceva. Să se plimbe cu maşina. Cerea oare prea mult?

* *

Blake aproape că o ridică pe Geralyn din elicopter. Ea se şterse la ochi.

– Îmi pare rău. Zău îmi pare rău.

– Să nu-ţi pară. Ai văzut ceva înfiorător. Oricine ar fi reacţionat la fel.

English le ieşi în întâmpinare. Tillier şi Brock stăteau lângă convoi. Maşini blindate Warrior şi şase tunuri Rarden de 30 mm, cu tragere lungă – până la aproape două mii de metri – aruncătoare de exploziv puternic şi de obuze. Fiecare maşină fusese echipată cu câte o puşcă Hughes Chain, pentru gloanţe Linked de 7,62 mm.

Cea mai defensivă armă pentru situaţii de felul acela, spuseseră cei de la Londra.

„Prostii", îşi spuse el. Astea nu erau arme, erau vagoane. Şi nu stăteau pe loc, aşteptând ca duşmanul să le atace. Nu, ele urmăreau duşmanul, îi ţinteau fundul şi îi împrăştiau tot rahatul din el. Pentru asta erau maşinile Warrior.

„Trebuiau să se mişte repede", îşi spuse Blake.

– Sergent Brock, ai grijă te rog ca domnişoara Lang să fie escortată înapoi la Skopje.

– Domnule colonel....

– Îmi pare rău, domnişoară Lang. Nu poţi merge mai departe.

– Cred că după tot ce am văzut, merit să cunosc şi respectul.

– Poate. Dar nu de data asta. Îmi pare rău.

– Ce aveţi de gând să faceţi?

– Să ajungem acolo cât mai repede cu putinţă. Făcu o pauză, apoi continuă. Îmi pare rău, Geralyn. Pe cuvânt. Îţi promit că o să stăm de vorbă imediat după ce mă întorc. Sergent...

Brock întinse mâna, invitând-o să se urce în Landrover.

– Hai să mergem! îi spuse Blake lui English.

* *

Când ajunseră la circa un kilometru de Trajica, opriră motoarele. Trei bărbaţi în salopete kaki se furişară pe câmpuri, încet, fără zgomot, aproape târându-se pe pământul umed. Ceaţa care se lăsase îi ajuta să înainteze fără să fie văzuţi.

– Alte forţe ONU nu sunt în zonă. Am verificat. Tillier coborî din Warrior.

– Numai noi, spuse Blake ca pentru sine. Ştiau că suntem acolo şi cu toate astea au omorât o femeie chiar sub ochii noştri, fără să le pese dacă i-am văzut sau nu.

În jurul lor, nici ţipenie de om. Numai liniştea unei după-amieze târzii de iarnă, tăcerea pământului umed şi trist.

– Ciudat. Blake se înfioră fără să vrea. Nimeni. Americanii spuneau că sunt autobuze, trupe. Unde dracu sunt? Şi liniştea asta nenorocită...

– Vreţi să iau legătura cu americanii? întrebă Tillier.

– Nu, nu vreau să ştie nimeni că suntem aici... cel puţin deocamdată.

În clipa aceea, radioul ţiui în interiorul Warrior-ului. Tillier se urcă în maşină.

– Detaşamentul de recunoaştere, domnule, îi spuse el lui Blake după câteva secunde. Băieţii sunt chiar pe acoperişul silozului. N-au putut intra, dar au dispozitive de ascultare. Se aud voci din interior. Copii care plâng. Voci de bărbaţi care se pare că le spun să tacă. Întrebă ce să facă.

– Să rămână pe loc. Dumneata, căpitane, şi cu mine ne ducem acolo, să vedem ce se întâmplă. John, dacă e nevoie, vii cu blindate, ne-am înţeles?

English încuviinţă.

Îi mai despărţeau câţiva zeci de metri de clădirea cenuşie a silozului.

O intrare laterală şi o uşă principală... asta spuseseră cei din detaşamentul de recunoaştere. Fără ferestre.

Ce dracu făceau înăuntru? Aşteptau? Nu se auzea nimic.

Şi apoi au auzit împuşcătura. Împuşcătură fusese? În prima clipă nu-i veni să creadă. Spune-ţi că te înşeli. Spune-ţi că nu ai dreptate, că n-a fost nimic. Încă una. Isuse. Apoi altele două. Înăbuşite... venind din interiorul silozului.

Blake nu-şi aminteşte să fi dat ordinul de atac. Îşi aminteşte numai fuga disperată a oamenilor peste câmp. Detaşamentul de recunoaştere

năpustindu-se asupra uşii laterale.

Nu mai este timp să iei hotărâri. Controlul îţi scapă din mână. Acţionezi în mod reflex, fără să te mai gândeşti. Dar îţi pui o serie de întrebări. Eşti destul de rapid, destul de inteligent? Ocheşti mai cu precizie?

La cincizeci de metri în faţa sa, vede trei bărbaţi. Au ieşit, se pare, pe uşa principală şi acum, îngroziţi o iau la fugă prin ceaţa groasă.

Blake scoate pistolul – un Browning Hi-Power. Redutabila, preţioasa maşina de ucis a Maiestăţii Sale, tocmită să omoare oameni sâmbăta după-amiaza pe pământuri străine.

Cei trei sunt deja departe. De-abia dacă îi mai vede.

Şi în clipa aceea, degetul apăsă pe trăgaci, iar pistolul scuipă moarte. De unul singur.

Capitolul 22

Se înşelase. Nu o sărutase după masă, ci înainte.

Trăsese maşina într-o parcare, iar după câteva secunde, Sarah îi simţi buzele căutându-le pe ale ei.

– Dumnezeule, Peter!

– E mult timp de când....

– Dar nu e nevoie să mă înghiţi... Chicoti, şi ca să-şi ascundă stânjeneala, coborî geamul, lăsând aerul rece să pătrundă înăuntru.

– Dumnezeule... şi încă nu ştia dacă să fie bucuroasă sau neliniştită. De atâta timp nu mai sărutase pe cineva...

– Credeam că mergem să mâncăm ceva.... undeva....

Peter porni motorul, iar Sarah se lăsă pe spate, şi ceva mai liniştită, trase în piept aerul proaspăt. Nu, nu vroia să ia o hotărâre. Nu încă. Nu în seara asta.

* *

După ce omori pe cineva, se face întotdeauna linişte... Sau poate că doar ţi se pare...

Tom Blake se ridică în picioare şi puse la loc siguranţa trăgaciului. Trillier, English şi Brock erau acolo, lângă el.

– Tom.... toţi cei dinăuntru sunt vii şi nevătămaţi. Nici un mort.... nici un rănit măcar....

– Cum? Se întoarse cu faţa spre English, năucit. Nu înţeleg. Dar am auzit împuşcătura, pentru numele lui Dumnezeu!

English clătină din cap.

– Nici eu nu înţeleg. Singurii morţi sunt cei pe care i-ai împuşcat tu. E absurd.

– Şi fata pe care am văzut-o din elicopter?

– Nici urmă de ea.

– Şi bărbaţii care au ieşit după alergând?

– Neînarmaţi. Pur şi simplu, nu înţeleg. Poate că ar fi mai bine să stăm de vorbă cu sătenii şi să lămurim lucrurile.

Blake se întoarse. Din siloz ieşi mai întâi o bătrână, care mergea sprijinindu-se de braţul unui sergent. Femeia plângea.

„Am visat oare toate împuşcăturile alea nenorocite? Ce Dumnezeu s-a întâmplat aici?"

Apoi ieşiră şi ceilalţi. Priviri goale pustii, priviri îngrozite...

„ Nu cred. Nu pot să cred."

Deodată, Blake văzu o siluetă îndreptându-se spre ei.

Blake puse mâna pe pistol.

– ONU, domnule, îi spuse Brock. Nu ştiu de unde au apărut. Comandant rus trupe norvegiene. Noroc că tocmai ni s-a comunicat prin radio că vin, altfel i-am fi ciuruit, nu glumă.

– Domnul colonel Blake?

– Da. Cu cine am onoarea?

– Sunt colonelul Evghenii Lujkov. Naţiunile Unite... Un munte de om şi o faţă neprietenoasă, care parcă nu ştia să zâmbească.

– Ah, da. Încântat.

– Ce s-a întâmplat aici?

– Asta vrem şi noi să aflăm.

– Impresia mea este că s-a întâmplat ceva foarte... neplăcut.

Blake schimbă în grabă o privire cu English. Maiorul ajunsese la aceeaşi concluzie.

– Şi acum, vă rog să mă scuzaţi, domnule colonel... Zâmbetul lui Blake era ca de gheaţă. Avem treabă aici.

– Domnule colonel, cunoaşteţi sper, Regulamentul de Luptă.

– Asta nu vă priveşte pe dumneavoastră.

– Dimpotrivă, domnule colonel. Am primit ordin din partea Consiliului de Securitate să supraveghez respectarea de către trupele noastre a Regulamentului de Luptă.

– Când aţi primit acest ordin?

– Acum două zile.

– Răspunsul meu este acelaşi, domnule colonel Lijkov. Am treabă, vă rog să mă scuzaţi.

– O să scriu un raport în legătură cu acest incident.

– Probabil că aţi văzut foarte mult prin ceaţa asta deasă, spuse Blake zâmbind.

– Destul.

– Atunci să ştiţi că sunteţi într-adevăr un om deosebit, domnule colonel. Bună ziua.....

– Oamenii mei vor examina cadavrele.

– Or să le examineze pe dracu. Doar dacă îmi arătaţi o autorizaţie

scrisă, din partea Consiliului de Securitate. E clar?

Rusul deschise gura, dar o închise fără să spună nimic, semn că luase o hotărâre.

Comandaseră somon pane, cu anghinare şi cu ciuperci, în sosuri din care ea nici măcar nu mai gustase până atunci şi care se topeau unul în altul.

Din păcate însă....

Peter se ridică.

– Scuză-mă o clipă.

Sarah nici măcar nu bănuia că pasagerul lui Peter vibrase, chemându-l, nu-şi făcuse griji şi nu ştia că viaţa tocmai le muşcase de fund seara, seara lor.

Nu ştia nici că Peter tocmai îl sunase acasă pe ministrul Apărării, care îi ordonase să se „propulseze" înapoi la Londra. Tocmai se primise un mesaj din Macedonia, care îi pusese pe toţi pe jeratic, de la Bruxelles şi până la Brooklyn. Şi poate că el, Peter Hensham, avea.... le putea da nişte „sugestii constructive".

La dracu! Prima seară, după atâţia ani de zile, când ar fi putut şi el să aibă parte de puţină căldură, când ar fi putut şi el, pentru o dată, să se simtă bine, se dusese pe apa Sâmbetei.

De ce?

Din cauza nenorocitului de soţ al lui Sarah.

* *

Se aflau toţi patru în dormitorul de la Dare Bombol.

Tillier se ridică în picioare. Dat fiind că vorbea sârbo-croata, stătuse de vorbă cu sătenii şi adusese o mulţime de mărturii.

– Se pare că sârbii au venit după-amiază şi le-au spus tuturor că aveau să fie evacuaţi „pentru a fi în siguranţă". În nişte autobuze care aveau să sosească şi ele cât de curând. Se puteau întoarce a doua zi. Acum însă, întreaga regiune fiind împânzită de teroriştі, trebuiau să aştepte în siloz. Nu aveau de ce să-şi facă griji. În afară de asta, ploua, iar în siloz erau la adăpost, nu-i aşa?

– Numai trei sârbi?

– Da...., dar sătenii spun că tot timpul comunicau cu o altă unitate. Li se spunea ce să facă.

– Şi după aceea?

– După aceea.... nu mai înțeleg nimic. Li s-a spus să tragă câteva focuri în aer, apoi să lase armele acolo, în siloz, și să fugă.

– Nu înțeleg, spuse Brock, cutremurându-se.

– Se pare că li s-a ordonat să iasă afară să fie omorâți.

– Dar de ce?

– Ca să ne prindă pe noi în cursă, spuse English. Mă tem că totul n-a fost decât o înscenare. Cu ofițerul rus, care tocmai atunci s-a întâmplat să treacă pe acolo.

– Dar de unde știau că aveam să fim acolo la ora aceea? Ia stați. Pe noi cine ne-a chemat? Americanii. Înseamnă că ei...

– Nici gând, spuse English. Nu americanii ne-au sunat. Au ascultat toate înregistrările, iar convorbirea cu noi nu există. Ne-au sunat alții, care s-au dat drept ei. Făcu o pauză, apoi continuă. A fost o înscenare. Am fost aduși în situația de a trage în ei. Iar ofițerul ONU nu se afla acolo „cu totul întâmplător". El trebuia să vadă totul. Ne-au făcut-o!

* *

O oră mai târziu, Tom Blake suna acasă. Știa că ori de câte ori ai necazuri sau intri în vreo încurcătură, familia este cea care îți dă putere și curaj.

Și acum chiar că avea nevoie de așa ceva.

Pentru că omorâse trei oameni.

Răspunse Veronica.

– Tati, ce faci... ? Eram îngrijorată.... toate rapoartele astea. Când or să te dea la televizor?

El încercă să râdă.

– Nu știu.

– Hai, mai repede. Le-am spus prietenilor mei să se uite când o fi, să te vadă.

Să-l vadă pe omul care ucide.

– Ce face Charley?

– S-a dus la un meci de rugby.

Viața în monosilabe.

– Totul e în regulă, iubito?

– Când vii acasă?

– De îndată ce am să pot. Oricum înainte de Crăciun.

– O să fii aici la concertul meu?

– O să încerc.
– O să cânt bucata aia de Chopin care îţi place ţie.
– Grozav, iubito.
Dac-ai şti tu ce-a făcut „Tăticul tău" astăzi.
– Mama e acolo?
– Nu. E în oraş.
Ah! Tonul este acum altul.
– Bine, iubito, ai grijă de tine. O să mai sun.
– Nu-ţi face griji.
De ce mi-o fi spus asta?
– Pa.
– Pa.

Puse receptorul în furcă, întrebându-se cam ce simţea apropo de faptul că Sarah ieşise în oraş. Şi ajunse la concluzia că, dacă era să fie sincer cu el însuşi, *nici nu-i păsa.*

Capitolul 23

– Peter... de ce nu vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?

– Ţi-am spus. Trânti portiera maşinii şi demară în scrâşnetul nervos al roţilor. Nu ştiu nici eu. M-au sunat în timp ce eu eram la toaletă.

– Bine. Atunci lasă-mă aici şi du-te unde ai treabă. La urma urmelor, nu pot spune că n-am ieşit şi eu sâmbătă seara în oraş, nu-i aşa? Ba mai mult decât atât, am apucat să mănânc şi jumătate din ce am comandat.

– Sarah...

– Opreşte maşina.

– Nu pot să te las aici. Te duc acasă.

– Nu vreau să mă duci acasă.

Timp de aproape trei sferturi de oră nu scoaseră o vorbă. Sarah plânse puţin, în tăcere, după care se strădui să-şi recapete stăpânirea de sine.

– Nu te apropia prea mult. Opreşte aici.

– Sarah, îmi pare atât de rău. Am să te sun de îndată ce o să aflu ce se întâmplă.

– Nu. Să nu mă suni.

El încercă să-i ia mâna.

– Între noi doi este ceva... Încă mai este. Chiar şi după atâţia ani.

– Du-te Peter. La revedere.

Se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă, încercând din răsputeri să-şi compună o expresie cel puţin firească, dacă nu veselă.

Veronica era în hol – de parcă ar fi stat acolo tot timpul, aşteptând-o, cu un scalpel în mână.

– A sunat tata.

Prima incizie.

– Ce face?

– E obosit. Au arătat ceva la Actualităţi... Au fost ucişi nişte oameni.

– Du-te la culcare, scumpa mea.

– Ai petrecut bine?

A doua incizie. Mai adâncă.

– Nu cine ştie ce.

* *

Hensham se duse direct acasă la ministru.

– Intră, intră, te rog. Îmi cer scuze că ţi-am stricat seara.

Aiurea! Hensham ştia că lui Amesbury i făcea direct plăcere – o plăcere sadică, firească – să le strice seara.

– Nu ştiu mai mult decât ţi-am spus la telefon. La New York e vânzoleală mare. Dacă e să dăm crezare rapoartelor care se tot primesc de la Skopje, de data asta e groasă. Toţi politicienii au fost smulşi din braţele amantelor lor. Chestia e că îl acuză pe Blake că ar fi întrecut măsura. A împuşcat, cu sânge rece, trei oameni, iar unui ofiţer sârb i-a tras un glonţ în picior, textual. Şi acum toţi vor ca el să plece.

– Blake ce a raportat?

– Ce ţi-am spus eu. Că nu înţelege ce s-a întâmplat şi că le tot pune întrebări unor ostateci. Partea proastă e că ONU avea în zonă un detaşament rusesc de supraveghere. Iar acum, comandantul strigă cât îl ţine gura că Blake e un ucigaş periculos. Şi, colac peste pupăză încearcă să afle şi ce s-a întâmplat acum doi ani în Bosnia.

– V-am spus eu că s-ar putea să avem probleme...

– Nu putem accepta ca ruşii să hotărască cine să comande forţele britanice şi cine nu. În afară de asta, primul ministru vrea ca Blake să rămână acolo. E clar? Blake e un pacificator. El trebuie să rămână acolo. Vreau să apară la televizor – simbolul preocupării.... interesului şi angajării noastre. Un simbol, Peter. Nimic mai mult. Iar un pacificator nu trebuie să lase în urma lui cadavre, nu-i aşa?

– Dar nici să-i lase pe sârbi să ocupe sat după sat...

– A împuşcat mortal trei oameni neînarmaţi. N-are să mai facă aşa ceva.

– Toată chestia asta pute.

Amesbury se întoarse şi privi pe fereastră.

– Du-te acolo, Peter. Pune-l în gardă.

* *

– Să nu mai faci asta niciodată, Dimitri. Să nu-i mai întinzi nici o cursă omului meu. Ai înţeles?

– Crede-mă, prietene. A fost o greşeală. Comandanţii locali, ştii cum este toată lumea nervoasă. Au mers prea departe.

– Ai făcut-o intenţionat, ca să-l compromiţi pe Blake.

– Îţi dau cuvântul meu de onoare că n-o să se mai întâmple. Am dat dispoziţie ca lucrurile să reintre în normal. Din punct de vedere politic, nu s-a schimbat nimic. Totul este la fel ca înainte... Deputaţii sârbi susţin că ei sunt dispuşi să facă afaceri cu Macedonia...

Amesbury îşi imagină o scenă în care un om de afaceri sârb „negocia" cu noul său partener, ţinându-i pistolul la tâmplă şi făcându-i o ofertă irezistibilă.

– Mă bucur să aud asta.

– Aşa că nu-ţi mai face griji prietene. De acum încolo, totul o să fie bine, îl linişti Dimitri, zâmbind.

– Îţi mulţumesc.

– Noapte bună, prietene. Nu uita de potârnichile mele.

– Cum aş putea să uit...

Amesbury puse receptorul în furcă.

Dacă Dimitri nu se ţinea de cuvânt, avea să fie ceva mai mult decât o vânătoare de potârnichi.

Capitolul 24

Kiro instalase „cartierul general" la poalele unui deal. Pe vremuri cabană de vânătoare pentru mai-marii Partidului Comunist, acum era, hotărî Jimmy, o cocină. O cocină plină cu arme – şi o cocină plină de porci.

Cabana servea drept bază de antrenament pentru trupele speciale, iar Kiro o alesese anume, pentru că până la ea nu exista decât o cale de acces, ce traversa un ţinut accidentat şi deschis. Fortificaţiile din apropierea casei erau de-a dreptul impresionante. Maşini blindate şi buncăre înconjurate cu saci de nisip şi patru tancuri T-62.

Sub comanda lui Jimmy, plănuiseră totul cu un zel profesional puţin obişnuit, construind chiar şi o machetă a taberei ONU – cu gardul împrejmuitor, cu clădirile principale şi cu anexele.

– Ori o faceţi ca lumea, le spunea Jimmy, ori n-o faceţi deloc.

„ Echipa" nu era decât o adunătură de oameni fără căpătâi. O ştia. O ştiau şi ei. Şoferi de camioane şi ţărani, care îşi petreceau serile de sâmbătă bătându-se prin baruri şi cafenele sordide, iar acum o făceau îmbrăcaţi în uniformă.

În afara faptului că erau cam săraci cu duhul, aveau probleme şi cu pronunţarea numelor codurilor – cuvinte englezeşti uşoare, alese anume de Jimmy pentru a fi învăţate cu uşurinţă – sau cel puţin aşa îşi închipuise el. Operaţiunea se numea „Dog" (câine), obiectivul era „Cat" (pisică), iar Blake era „Sheep" (oaia).

În cele din urmă, Jimmy alese patru dintre ei care să ducă totul la bun sfârşit. Înalţi şi solizi, dar iuţi şi agili. Şi motivaţi, deşi Jimmy habar n-avea de ce. Memorau cu uşurinţă cuvintele englezeşti şi erau tăcuţi. Dădeau impresia că voiau într-adevăr să ucidă, indiferent pe cine. Adevărate maşini de omorât – apăsai pe buton şi intrau în funcţiune.

Dar unde erau unităţile de elită? Unde erau forţele speciale din cadrul fostei armate iugoslave, oameni care instruiseră zeci de libieni şi sirieni, precum şi mare parte din aşa-zisele trupe nealiniate, în timpul Războiului Rece?

Kiro ridicase din umeri.

I se spusese că unităţile de comando fuseseră chemate în altă parte. Scurt.

„Oamenii lui Jimmy" reacționau bine când țipau la ei, când îi înjurau sau când îi amenința că le omoară părinții și frații dacă nu fac treaba ca lumea. Alteori îi ținea în frig sau înfometați.

Acela era limbajul pe care îl înțelegeau.

Și veni și ziua repetiției generale. Opt dintre ei trebuiau să rupă gardul ce împrejmuia tabăra, să doboare două santinele și să alerge, fără să facă și cel mai mic zgomot, spre dormitoare, unde, înarmați cu puști cu amortizor, aveau să-i măcelărească până la unul.

Asta pe machetă, unde siluetele din carton nu ripostau, nu aveau urechi și nu fuseseră instruite de Armata Britanică, dar Jimmy nu se sinchisea de asta. El care se gândise la toate, nu-i așa? La pista de decolare a elicopterului care, între altele, făcea și aprovizionarea, la posturile de observație, la terenul accidentat și la tabăra în sine, organizată după toate regulile tradiției militare.

Kiro era furios. Priviri aspre, încărcate de ură. Fața încinsă, în ciuda vântului rece.

– Când trebuie să atacăm tabăra? întrebă Jimmy.

– Nu ești plătit ca să pui întrebări. Kiro scrâșni din dinți și strânse pumnii. O să-ți spun eu când, ai înțeles?

Jimmy rânji.

– Cu alte cuvinte, o s-o facem când o să primești tu semnalul de cale liberă.

– Mai du-te dracului! Eu n-am nevoie de semnal de cale liberă.

– Până atunci, hai s-o facem.

– Te omor, Jimmy! urlă Kiro, ridicând pumnul. Apoi mânia îi dispăru ca prin farmec. În fața lui Jimmy, stătea acum Kiro băiețelul, Kiro care voia să fie prieten cu el, Kiro căruia nu i se dăduse voie să se ducă să se joace.

Jimmy cunoștea genul acesta de oameni. Câini de pază care nu știu niciodată dacă să-ți sfâșie piciorul sau să se ridice pe picioarele din spate și să te lingă pe față. Animale.

– Hai să bem ceva, Jimmy, vrei?

Urcară în camera lui Kiro. Un pat mare domina încăperea nu mai mare decât o piscină. Peste tot erau împrăștiate haine murdare. Pe dușumeaua de lemn, câteva carpete decolorate și pline de praf. În cămin erau aruncate o mulțime de sticle goale, multe dintre ele sparte. Mirosul era îngrozitor.

Kiro deschise fereastra și luă de pe pervaz câteva sticle de bere.

– Ştii care e problema mea? începu el, aşezându-se pe pat şi invitându-l pe Jimmy să facă şi el acelaşi lucru. Belgradul. Nenorociţii de acolo, care îmi spun: „Du-te acolo, Kiro. Împuşcă-i pe ăla şi pe ăla". Apoi „Gata, Kiro, opreşte-te, stai liniştit. Ai făcut prea multă zarvă în jurul tău. Acum lasă-ne pe noi. E o chestie de proporţii. Ceva... internaţional. De asta ne ocupăm noi. Tu doar apeşi pe trăgaci... când îţi spunem noi... e clar? Şi nici n-am cu cine să vorbesc, să mă sfătuiesc... Nu am, nu pot avea încredere în nimeni. Prieteni, ioc. Comandanţii mei? Toţi sunt subordonaţi Belgradului. Ei mă urmăresc pe mine, eu pe ei. Uneori mai fac şi eu câte ceva, aşa ca să le arăt că nu stau. Îl împuşc pe unul – ca de exemplu pe tipul din pădure – îl bat măr pe altul. Înţelege-mă Jimmy, *trebuie s-o fac*. Altfel... s-a zis cu Kiro... *kaput*.

Băură o vreme în linişte. Jimmy ştia că asta nu fusese totul. Mai era ceva ce Kiro încă nu îi spusese, dar mai mult ca sigur că avea să o facă.

– Sunt un om nefericit astăzi, Jimmy.

Jimmy nu spuse nimic.

– De data asta e ceva... personal. Nu mai e vorba nici de război, nici de ţara mea, nici de naţiunea mea... Acum e ceva personal.

– De ce?

– Unul dintre fraţii mei, Duşan – mai mic decât mine. A fost împuşcat ieri. Am auzit azi-dimineaţă. Împuşcat de un nenorocit de englez... Începu să plângă. Nici măcar nu era înarmat. A fost împuşcat de un porc din ăla cu cască albastră. Pe care o să-l omor cu mâinile mele. Eu... Kiro.

– Şi... tabăra?

– Da, prietene. Şi Kiro redeveni dintr-o dată cel dinainte. Priviri aspre, încărcate de ură. Faţa lividă, împietrită. Îl cheamă Blake. Un nenorocit de englez.

Jimmy nu făcu nici o mişcare. Dar mintea îi lucra repede... foarte repede.

Capitolul 25

O suna puţin după ora două dimineaţa. Vocea femeii era slabă şi obosită, dar Peter ştia că ea nu dormea. Se gândea, mai mult ca sigur, la seara sufocată, la rochia elegantă, la părul proaspăt spălat. La...

– Peter, ştii cât e ceasul?

– Trebuie să vorbesc cu tine.

– Ai făcut-o, mulţumesc. La revedere.

– Stai, Sarah. Mâine plec la Skopje.

Tăcerea ei fusese ca o uşă deschisă, ca o invitaţie.

După o oră bătea la uşă.

– E pentru ultima oară, Peter. Asta e oră să vii aici?

El observă că de data asta era îmbrăcată într-un halat gros de baie, prin care nu se putea vedea nimic.

Îl conduse pe bucătărie şi închise uşa în urma lor.

– De ce trebuie să pleci?

– Sunt nişte... probleme. Au fost împuşcaţi trei sârbi şi ...

– Şi?

– Şi oamenii fac caz de asta... se agită...

– Peter, spune-mi ce s-a întâmplat. Doar n-ai venit până aici să-mi spui că au murit câţiva oameni.

– Se pare că... Tom i-a împuşcat.

– De asta şi e acolo. La urma urmelor, e soldat, nu-i aşa?

– Nu şi când poarta casca albastră. Sarah, el este un pacificator... forţa de menţinere a păcii. El nu are voie să omoare pe nimeni.

Sarah se lăsă să cadă pe un scaun.

– Dacă a făcut asta înseamnă că a avut motivele lui. M-am certat de mai multe ori cu Tom, dar niciodată din cauza meseriei lui. Ştii doar că e unul din ofiţerii cei mai buni.

Se ridică, puse apa la fiert, scoase laptele din frigider şi făcu două nescafele.

– Ar trebui... să-mi cer scuze faţă de tine. Se aşeză din nou pe scaun. Am plecat aşa... în grabă... îmi pare rău, Peter. Dar vezi tu, îmi doream tare mult să petrec o oră în care cea care conta să fiu eu. Nu politica, nu războaiele, ci *eu*. Ştiu că am fost egoistă. Dar sunt singură, al naibii de singură. Şi asta nu de acum, ci de ani de zile. Nopţi pierdute,

săptămâni pierdute. Ani în care prăpastia dintre noi doi s-a adâncit. Ani în care eu am făcut ceva şi el a făcut ceva – dar n-am făcut nimic împreună. Şi atunci încercăm din nou să ne cunoaştem unul pe celălalt. Dar tocmai când se părea că suntem pe calea cea bună, el trebuie să plece...

Peter o ascultă fără să o întrerupă, sorbind când şi când din cafeaua fierbinte.

Apoi, vrând parcă să se ferească de el însuşi... de ea... se ridică de pe scaun.

– Atunci... eu am să plec. Dar rămase pe loc.

– Da... bine.

– Bine...

Dumnezeule, nu putea să plece aşa... Întinse mâinile şi o trase spre el. Trupurile li se atinseră; îi simţea genunchii lângă ai lui, sânii...

O sărută pe păr, apoi pe frunte şi pe obraz. O sărută de trei ori, pentru că, nu-i aşa, Dumnezeu iubeşte Trinitatea.

Apoi o sărută pe gură. Buzele ei erau umede şi proaspete ca o floare după ploaie. Sarah nu avea nevoie de „încălzire". Dacă te voia îţi dădea de înţeles.

– Putem să ne ducem în altă cameră?

– Nu! Nu se poate... acum... cu copiii aici...

– Dar te...

– Nu, Peter. Nu aici. Nu în casa asta. Nu pot şi nu trebuie.

El îi dă drumul, face câţiva paşi înapoi şi o priveşte.

– Când te întorci. Sarah e roşie la faţă şi gâfâie. La urma urmelor de ce n-ar...

– Bine. Atunci... când mă întorc.

– Da. Îţi promit.

Tăcură amândoi, gândindu-se că poate era mai bine dacă n-ar fi rostit-o ca pe o promisiune.

Promisiunile au dezavantajul de a risca să nu fie ţinute.

Capitolul 26

Blake îi înfruntă pe reporteri şi camerele lor de luat vederi, ştiind că trebuie să mintă cu o convingere de nezdrucinat. Nici nu meritau altceva. Nici unul. Numai Geralyn Lang. Dar tocmai pe ea nu o vedea printre toate acele feţe care se zgâiau la el. Şi câtă nevoie ar fi avut să o vadă.

Pe mulţi dintre ziarişti şi-i amintea din Bosnia. Căutătorii de aur, învăţaţii care ştiau totul.

Pentru ei nu erai decât o uşă la care băteau până când se deschidea. De data aceasta însă în spatele uşii lui, se afla MINCIUNA.

Pentru numele lui Dumnezeu, trebuia să mintă.

– Asta s-a întâmplat. Toţi cei patruzeci de ţărani din Trajica au fost închişi într-un hambar şi păziţi de trei soldaţi în civil – probabil agenţi de securitate. Nu le cunoaştem încă identitatea.

Clar, concis. *şine-o tot aşa.*

– La ora 4:42 am auzit dinspre hambar o serie de împuşcături. Am alergat într-acolo. În timpul acesta din hambar au ieşit trei bărbaţi în uniformă, care trăgeau întruna. Am fost nevoiţi să tragem şi noi... să ne apărăm. Pentru noi, ca forţă de menţinere a păcii orice pierdere a unei vieţi omeneşti este regretabilă. Dar în cazul de faţă... n-am avut de ales.

– De ce n-aţi tras în picioare? Voce cu accent australian.

– Am fi putut firește. Blake încercă să-şi ascundă dispreţul. Dar un om rănit la picior poate continua să tragă.

– Cu ce arme trăgeau?

– Pistoale mitralieră. Doi dintre ei. Al treilea avea o puşcă AK 47.

Hai că ştii să minţi. Dă-i înainte.

– Arme tipice ale soldaţilor sârbi.

– Spuneaţi că aţi auzit împuşcături în hambar. Şi totuşi, nimeni nu a fost rănit. Este posibil să vă fi înşelat?

M-am înşelat?

– Nu. Dar până acum, n-am reuşit nici eu să-mi explic ce-a fost cu împuşcăturile alea. Sătenii au spus că cei trei au primit un ordin prin radio şi au început să tragă în acoperiş. Credeţi-mă că nici eu nu înţeleg.

– Aţi spus că în timp ce patrulaţi cu elicopterul, aţi văzut un băiat împuşcând o fată.

– Da, aşa este.

– Poate că şi de data asta vi s-a părut... Nu mai era vocea cu accent australian, ci una cu accent londonez.

Tocmai voia să răspundă, când Geralyn Lang o făcu în locul lui.

– Nu i s-a părut. Am văzut şi eu scena. Eram în elicopter.

* *

Aveau altele de făcut decât să-l păzească pe Jimmy. Când se făcuse întuneric îl trimiseră în bucătărie. Împreună cu ceilalţi. Să mănânce... să bea... să se simtă bine. Numai Jimmy era cu gândul în altă parte. *De ce trebuia să fie Blake? De ce el dintre toţi oamenii de pe lumea asta? Să fi fost oricine altcineva şi ar fi aruncat în aer toată tabăra, fără scrupule... fără remuşcări.*

Dar pe Blake nu-l putea omorî.

Nu putea să o facă. Aşa mercenar cum era el, aşa ucigaş de profesie plătit să ia viaţa unor oameni...

Nu eu, îşi spuse el. *Nici în o mie de ani.*

Blake fusese comandantul lui, iar Jimmy avea toate motivele să-i fie loial. Tom îi salvase viaţa. Atunci... în Cipru. Îl ridicase, îl luase în spate şi îl cărase în afara unui câmp minat, cu gloanţe şuierând în jur, cu coapsa sfâşiată de un şarpnel[1] şi cu toată lumea aceea care urla şi murea în jurul lui.

Şi pe cineva care a făcut asta pentru tine nu-l arunci în aer. *Niciodată.*

Nu ştia ce să facă. Se uită la cei din jurul său. Unii dintre ei aveau sa se ducă în oraş, sa bea ceva într-un bar sau într-o discotecă, să găsească nişte gagici dispuse să...

– Merg şi eu cu voi în oraş.

– Îi? Căpitanul vorbea engleza ca o gorilă. Sentimente, emoţii, trăiri, dar vocabular, ioc.

– Eu. Oraş. Diseară. Cu voi.

Dar omul clătină din cap.

– Kiro zice nu. Tu stai aici. Noi aducem la tine... Spuse ceva în limba sârbo-croată şi ceilalţi începură să râdă, să cânte ceva – vulgar, desigur

[1] Proiectil de artilerie încărcat cu gloanţe, care explodează în aer la o mică înălţime faţă de pământ. (n.tr.)

– şi să-l bată pe Jimmy pe spate.

Ce n-ar fi dat să le poată rupe gâtul. La toţi. Dar avea să o facă, şi încă foarte curând. Mai întâi avea să-i lovească cu patul puştii, să le rupă carotida şi să le desprindă căpăţânile de trupurile lor jegoase şi urât mirositoare.

Cu câtă plăcere avea să o facă, Dumnezeule.

Acum însă trebuia să iasă de aici.

Se apropie de căpitan.

– Îi spui lui Kiro că Jimmy vrea să iasă în oraş: dacă nu s-a dus dracului operaţiunea de mâine. Ai priceput?

Gorila încremeni. Se uită în jur, să vadă dacă ceilalţi înţeleseseră şi ei această izbucnire a lui Jimmy. Apoi, îl înşfăcă pe acesta cu o mână cât o cazma şi îl împinse sus pe scări, spre dormitorul lui Kiro. Acesta adormise îmbrăcat, prăbuşit peste marginea patului.

– Fir-ai al dracului, Jimmy. Nu vezi că dorm. Şi tu la fel, nenorocitule, îi spuse el căpitanului. Ce mama voastră vreţi, imbecililor?

– Vreau să ies în oraş împreună cu ceilalţi.

– Nu. Prea periculos. Ei vede faţa ta, ei te împuşcă. Cu atâtea forţe ONU pe-aici. La dracu'! Nici vorbă.

– Atunci, ia-ţi adio de la operaţiunea de mâine.

Kiro se ridică în capul oaselor şi se uită la Jimmy, cu ochii pe jumătate închişi, cântărind cele două opţiuni.

– Bine, Jimmy. Vii cu mine. Îi? Mergem în oraş, vedem ce găsim, da? Tu şi cu mine.

Jimmy se stăpâni cu greu să nu-l pocnească, dar îşi spuse că oricum nenorocitul ăsta de Kiro se afla în fruntea listei celor pe care el, Jimmy, avea să-i ucidă cu zâmbetul pe buze, atunci când, bineînţeles, i se va ivi ocazia.

* *

– Vreau să ştiu cine a înscenat toată porcăria asta. Şi vreau să-i zdrobesc până la unul.

Blake îi adunase la el în cameră, imediat după conferinţa de presă.

– Diseară ieşiţi în oraş. Toţi. Îmbrăcaţi în civil. Duceţi-vă în restaurante, în baruri... aflaţi tot ce puteţi. Poate că cel mai bine ar fi să încercaţi în bordeluri. Plătiţi cât şi pe cine trebuie. Vreau să ştiu ce se

şopteşte... ce se zvoneşte. Vreau să ştiu cine e tartorul pe-aici... mahărul ăla care dispune când şi în cine să se tragă. La Trajica ne-au făcut-o, nenorociţii. Şi dacă nu ripostăm, dacă nu-i dăm şi noi cu roţile-n sus, or să ne pârlească din nou.

– Să ne ducem înarmaţi?

– De data asta nu. Evitaţi orice încăierare, nu vă băgaţi. Aş veni şi eu cu voi, dar aş putea fi recunoscut. Ăştia de pe-aici prind prin satelit o mulţime de posturi de televiziune occidentale.

Când ieşi în curte, văzu că Geralyn Lang nu plecase împreună cu ceilalţi reporteri. Stătea lângă leagăn şi îl împingea pe Sergio, care bătea toba.

Blake se apropie de ea şi îi puse o mână pe umăr.

– Îţi mulţumesc că mi-ai venit în ajutor la conferinţa de presă.

– Trebuie să vă fac o mărturisire.

– Oh?

– Filmul pe care l-am făcut atunci, din elicopter, s-a şters. V-am spus eu că nu sunt altceva decât un reporter ageamiu aflat la prima lui misiune.

– Nu-i nimic. Se mai întâmplă... Spune-mi te rog, cum m-am descurcat la conferinţă?

– Foarte bine, domnule colonel.

– Tom.

– Domnule colonel Tom, zâmbi ea.

Îi plăcea umorul ei. Ceva mai departe, băiatul începu să se tânguie şi să cânte – o voce din sudul Europei, o melodie fără sfârşit, plină de sunete şi ritmuri atât de diferite.

– Chiar aşa a fost?

Întrebarea îl lovi în stomac şi îi tăie respiraţia. Trase adânc aer în piept.

– De ce întrebi?

– Tu m-ai întrebat pe mine.

– Nu... eu voiam să ştiu dacă... a ieşit bine, asta-i tot...

– Da, a ieşit foarte bine. Ai fost foarte... la obiect, foarte precis. Nimeni nu s-a îndoit că ai spus adevărul. Deşi mi s-a părut destul de ciudat. Oamenii ăia au ieşit parcă din hambar. *Anume* pentru a fi ucişi.

Linişteşte-te Tom. Şi încearcă să te stăpâneşti.

– Eu una cred că a fost altceva la mijloc.

– Dacă afli ce a fost, să-mi spui şi mie.

Se aşezară pe singura bancă din curte.

– Ai copii, Tom?

– Doi. Un băiat şi o fată.

– Şi o soţie care se ocupă de ...

– Care se ocupa.

– Îmi pare rău. N-am vrut să întreb.

– Ba ai vrut. Şi tu?

– Am un prieten la Washington. Mai bine zis aveam. Nu ne-am prea văzut în ultima vreme. E un om foarte ocupat... un om cu multe relaţii... Ia mai tot timpul masa cu persoane sus-puse...

– Ai familie?

– Nu mai am. Tata a fost pilot pe elicopter în Vietnam. Îi plăcea să zboare. Asta era viaţa lui. Când am împlinit şaptesprezece ani, m-a înscris la un club şi tot el m-a învăţat să pilotez. Spunea ca era ultimul dar pe care mi-l putea face.

– Şi ţi-a plăcut?

– Enorm. Mi-a plăcut felul în care părea să sfideze toate legile aerodinamicii. Uneori îmi luam prieteni cu mine, în avion. Mă dădeam şi eu mare.

Blake vru să spună şi el ceva, dar se opri. Geralyn se întunecase la faţă.

– Ce s-a întâmplat cu tatăl tău?

– Zbura spre un mic aeroport din Virginia – unde urma să-şi viziteze nişte prieteni – când s-a prăbuşit lângă o pădure de lângă Ghenandoah. Cerul era senin. Condiţii atmosferice favorabile. Nu a tras nimeni în el. Nu era război. N-am aflat niciodată de ce. Concluzia comisiei de investigare a cauzelor accidentului a fost că elicopterul nu avea nimic... era în perfectă stare de funcţionare. Iar autopsia nu arăta nimic. Şi totuşi nu se poate să te prăbuşeşti fără nici un motiv, nu-i aşa?

– Categoric.

– De atunci n-am mai pilotat niciodată un elicopter. Că am zburat cu elicopterul, asta este altceva. Dar de pilotat, niciodată. N-am mai putut.

Urmară câteva clipe de tăcere.

– Geralyn, de ce ai rămas aici şi n-ai plecat împreună cu ceilalţi?

– Voiam să stăm de vorbă. Nu ştiu de ce, Tom. Ridică din umeri.

– Mie îmi pare bine că ai rămas. Aici nu prea ai timp să ajungi să cunoşti cu adevărat pe cineva.

– Te simţi singur?

– N-aş spune singur. Aici nu ai ocazia să te simţi singur. Sunt prea mulţi oameni în jurul tău. Se întâmplă prea multe. Dar înăuntru, înainte de a închide ochii şi a adormi, simţi că o părticică din tine este singură. Şi totuşi ajungi să te obişnuieşti şi cu asta. Se ridică în picioare. Dacă vrei te conduc în oraş, la *Grand Hotel*.

– Da. Mulţumesc... Ştii, vreau să-ţi spun...

– Ce?

– N-am pus niciodată la îndoială cele relatate de tine acolo... la conferinţa de presă. Sunt doar surprinsă, asta-i tot. Te rog să nu crezi altceva.

Se ridică. În lumina soarelui care apunea, părul ei căpăta reflexe roşiatice şi aurii.

Nu putea să nu o creadă. Era prea frumoasă. Prea fină. Prea sinceră...

Cu alte cuvinte, prea bună ca să fie adevărată, îi şopti o voce lăuntrică... pe care el însă nu vru să o audă.

Capitolul 27

Tillier şi English făceau echipă bună împreună. Tânărul căpitan cu sârbo-croata lui fluentă şi maiorul cu figura de profesor.

Se duseră mai întâi în sectorul locuit de turci. Pe Tillier îl uimi normalitatea din zonă, mulţimea ce umplea scuarul la picioarele podului, vânzătorii de flori îngrămădiţi în jurul lămpilor cu parafină, Vardarul care curgea grăbit şi învolburat pe lângă ei.

Cea mai mare parte a oraşului avea vârsta de treizeci şi patru de ani: devastat prin anii şaizeci de un cutremur îngrozitor, nemilos, care a durat zece minute, oraşul a fost reconstruit fără bani şi fără artă.

Poate că tocmai din acest motiv, la Skopje viaţa merge înainte, ca şi cum n-ar fi fost nici o invazie. Oamenii, blocurile de locuinţe, chioşcurile, şcolile şi chiar şi pavajul erau obişnuite cu tot felul de calamităţi, până la distrugerea din temelii.

Ce puteau sârbii să facă mai rău de-atât!

Mâncară într-un mic restaurant, unde o cântăreaţă îmbrăcată într-o rochie neagră cu paiete, şoptea în microfon ceva ce voia să fie un cântec.

Tillier îi prinse privirea, dar nu mai mult de o clipă. Era plătită doar ca să cânte. Să cânte şi să şoptească. Dacă voiai poveşti de dragoste, păreau să spună ochii femeii, atunci trebuia să-ţi alegi un alt moment.

După ce femeia termina de cântat, Tillier se duse la ea şi îi spuse cât de mult îi plăcuse cântecul. Cântăreaţa îl privi mai întâi plictisită. Nu era prima dată când i se spunea aşa ceva.

Numai că el îi vorbi despre muzică şi despre călătorii, despre Anglia, despre cântecele care le ştia – şi se uită în ochii ei, fără să o dezbrace din priviri, aşa cum s-ar fi aşteptat ea.

– Nu vrei să bei ceva?

Femeia se îndreptă fără nici o tragere de inimă spre masa pe care, venind parcă să o înspăimânte, apăru imediat un pahar cu vin roşu. În colţ, English continua să zâmbească, nevrând să deranjeze.

Apoi o întrebă, aşa, într-o doară, dacă sârbii veneau acolo să mănânce. Femeia râse.

– Nu, scumpule, nu vin aici. Ei nu vor să mănânce şi să bea şi să danseze ca tine sau ca mine... ei vor... eh, cui îi pasă?

Se ridică de la masă şi cântă din nou – dar nu se uită la el, nu îi susţinu privirea.

După două numere, se opri destul de brusc, se înclină şi plecă, de parcă s-ar fi săturat dintr-o dată de toţi şi de toate, de local, de clienţi, de muzică.... English achită nota de plată. Era trecut de zece.

O luară pe nişte străzi întunecate, îndreptându-se spre zidurile oraşului. În timp ce traversa podul, cântăreaţa apăru dintr-o dată lângă ei – nefardată şi cu haină de piele peste rochia de paiete. Tillier tresări, văzând-o.

– Nu mai puneţi atâtea întrebări, spuse ea aproape în şoaptă. Ăştia sunt aproape peste tot. Aşa e în Balcani. Nimeni nu ştie cine e cine. Erau şi în restaurant câţiva sârbi. Nu ştiu ce urmăriţi; dar dacă o ţineţi tot aşa, n-o să obţineţi mare lucru.

Se aflau acum la jumătatea podului.

– Unde i-aş putea găsi? Tillier nu o privea în ochi.

– Eşti nebun. N-ai înţeles ce ţi-am spus?

– Am înţeles, dar trebuie să-i găsesc.

– Du-te la Cosmos, în spatele hotelului Grand. Unii dintre ei agaţă fete acolo. Acum trebuie să plec. Nu te uita la mine. Vezi-ţi de drum şi atât. Ne-am înţeles? Zâmbi. Data viitoare o să primeşti un pupic de la Marta. Asta sunt eu. Hai, du-te!

– Unde pot să te găsesc?

– Da' nebun eşti, băiete. Nu trebuie să mă găseşti. Şi nici nu trebuie să mă cauţi. Şi ştii ceva...?

– Ce?

– Nu m-ai văzut niciodată. E clar? *Niciodată în viaţa ta.*

* *

Kiro luase cu el trei bodyguarzi. Intrară cu toţii la Cosmos.

– Stai dracului jos, Jimmy.

Kiro deveni dintr-o dată alt om. Mai bine dispus, mai expansiv.

– Avem vin şi şampanie... şi o grămadă de fofoloance. Râse în hohote.

Jimmy se uită atent la cei din jurul său. Oamenii nopţii, cei care vindeau şi cumpărau informaţii, care făceau afaceri şi aveau bani să mituiască pe cine voiau.

Nu avea mult timp la dispoziţie. Trebuia să facă în aşa fel încât

biletul pe care i-l scrise lui Blake – şi prin care îl avertiza în legătură cu planul lui Kiro de a arunca în aer tabăra de la Dare Bombol – să-i parvină acestuia cât mai grabnic cu putinţă. Trebuia deci să găsească pe cineva care să i-l ducă. Se aplecă la urechea lui Kiro şi îi spuse:

– Vreau şi eu o fată.

– Cum? Kiro rânji. Tu? Ştii tu ce să faci cu o femeie, Jimmy?

– Am spus ca vreau o femeie.

Kiro chema o fată şi îi şopti ceva la ureche. Aceasta la rândul său o strigă pe una din prietenele ei, o femeie înaltă şi slabă, blondă, tunsă scurt – nici un zâmbet, nici o încercare de al adeneni, una din târfele acelea care par să-ţi spună *ia-mă aşa cum sunt*, îşi spuse Jimmy. Femeia veni la masă şi stătu acolo tăcută până când Kiro „făcu târgul".

– O vrei pe asta? Băgă mâna în buzunar, într-un gest care vorbea de la sine. Ia-o. Cadou de ziua ta, Jimmy.

– Mulţumesc.

– Du-te cu ea... Rânji. Şi nu uita: pantalonii ţi-i scoţi înainte, nu după... Şi izbucni din nou în râs.

Blonda se uită în ochii lui Jimmy, fără să scoată o vorbă.

Urcară scările prost luminate şi ajunseră într-o cameră mică cu un covor pe jos, rupt şi decolorat, un pat şi o chiuvetă.

Femeia făcu un semn cu capul spre pantalonii lui, după ce îşi scoase rochia sub care nu avea nimic. Era slabă şi rece, tot atât de atrăgătoare ca şi o rocă lunară. Părea să aibă în jur de optsprezece ani.

– Vorbeşti engleza?

– Bineînţeles.

– Nu vreau să fac dragoste cu tine.

– !?

– Vreau să duci un mesaj cuiva.

– De ce?

– Pentru că e ceva important.

Femeia oftă, ca şi cum cuvântul ar fi trezit cine-ştie-ce amintire. Jimmy ridica rochia de pe podea şi i-o dădu – poate şi pentru a nu mai vedea trupul rece şi scheletic din faţa lui.

Scose biletul din buzunar.

– Ştii unde este tabăra de la Dare Bonbol?

– Da.

– Ia biletul ăsta şi predă-l la poartă. Asta-i tot ce trebuie să faci. Uite şi banii. Îmi promiţi că te duci?

– Da, şopti femeia. Îţi promit.

* *

Marta traversă podul şi se îndreptă spre casă. Locuia într-un bloc de la marginea oraşului. Maşini ieftine şi ruginite, perdele vechi şi decolorate.

N-ar fi trebuit să întoarcă capul.

Să-i vadă pe cei trei bărbaţi care mergeau la circa treizeci de metri în urma ei.

Ştia ca n-avea de ce să se teamă, dar... ţara fusese invadată, vremurile nu erau normale, oamenii nu erau normali, se întâmplau atâtea lucruri ciudate...

Erau tot acolo... În urma ei.

Şi poate că era mai bine. Trei bărbaţi puternici. Puteau să o ajute dacă se întâmpla ceva Vreun beţiv. Sau vreun hoţ.

Mergea în ce mai repede. Îi era frig... şi frică...

Se întoarse din nou şi răsuflă uşurată. Cei trei dispăruseră.

Nu fuseseră decât trei bărbaţi care se duceau acasă. Atât şi nimic mai mult.

Foarte bine, Marta. Foarte bine.

Aproape că ai ajuns şi tu acasă.

De ce a mai întors o dată capul? De ce? N-ar fi trebuit să o facă.

Pentru că nu vede decât mâna care o apuca de gât şi frânghia. Mâna care îi puse frânghia de gât şi trage... trage până ce se aude ceva pârâind, iar ochii femeii, goi şi sticloşi, continuă să privească intersecţia luminată, ca pe un simbol al vieţii care se scurge din trupul prăbuşit pe trotuar.

Capitolul 28

Jimmy coborî şi se aşează la masă.

– Ce e Jimmy? Nu pari prea fericit. N-a fost bine?

Kiro îşi puse paharul pe masă şi se ridică, luând-o de mână pe una din fete. Jimmy îşi dădu seama că cei doi se cunosc mai de mult.

– Mă duc şi eu la treabă... Aşteaptă-mă aici. Le face un semn cu capul bodyguarzilor, să aibă grijă, să fie cu ochii-n patru...

Nu trec însă nici cinci minute şi Kiro se întoarce, grăbit şi clocotind de furie.

Le face din nou un semn gărzilor, care îl înşfacă pe Jimmy şi se grăbesc să iasă din local.

S-a întâmplat ceva. Ceva îngrozitor.

Kiro îi aşteptă în parcare, mergând încoace şi încolo prin faţa Toyotei landcruiser, mândria şi bucuria vieţii sale, în timp ce ei – cei şase sau şapte – stau în faţa lui şi nu îndrăznesc să scoată o vorbă, văzându-l clocotind de furie.

Omul baga mâna în buzunarul tunicii şi scoate de acolo o bucată de hârtie – biletul scris de Jimmy – după care se apropie de acesta, privindu-l cu ochii încărcaţi de ură.

Stă în faţa lui Jimmy şi scoate pistolul. Bodyguarzii fac un pas înapoi. Au mai văzut scena asta şi altădată.

– Eşti cel mai tâmpit individ pe care l-am cunoscut vreodată, prietene. Arată spre bucata de hârtie. Un mic avertisment, ai? Să ne punem în gardă foştii prieteni. Mototoleşte hârtia, îl sileşte pe Jimmy să deschidă gura şi îi îndeasă cocoloşul înăuntru. Ar trebui să te ucid pentru asta, Jimmy. Ştii că pot s-o fac, nu? Apoi, ca de atâtea alte ori furia lui Kiro dispăru ca prin farmec, lăsând loc unei hotărâri de neclintit.

– Dar tu ai o treabă de făcut, Jimmy. Aşa că o să te las s-o faci. După aia, ne încheiem şi socotelile. Bine?

Kiro se întoarse pe jumătate, făcu un pas într-o parte şi îi trase lui Jimmy un picior în stomac. Apoi, fără a-i lăsa timp să îşi revină, îi arse un pumn în maxilarul stâng, sfâşâindu-i cicatricea, rupându-i coaja şi lăsând sângele să ţâşnească nestingherit.

* *

Se întorceau tăcuți în tabăra de la Dare Bombol. Cerul era înnorat, bătea vântul și se făcuse destul de frig. Din loc în loc se vedea câte o casă izolată sau câte un mic petic de pământ cultivat. De sus, din vârful dealului, vedeau întreaga panoramă a orașului pe care îl lăsaseră în urmă, acoperit de un strat gros de ceață, care atârna nemișcat, ca o stare de spirit direct deprimantă.

– Marta avea dreptate, spuse Tillier, băgând în viteza a doua. Aici nu știi niciodată cine este cine. Noi venim din afară, fără să știm aproape nimic despre Balcani. Forța de menținere a păcii? Canci. Nu știm nici măcar cine cu cine se bate. Nu știm cine cu cine este prieten, aliat, dușman... care sunt clanurile, religiile. Nimic... E ceva insondabil, ceva de neînțeles... de nepătruns... Este ca o uriașă pânză de păianjen, țesută în secole întregi de ură și de naționalism și acum desfăcută cu o brutalitate de necrezut. Cum să o faci la loc așa cum a fost? Numai Dumnezeu știe.

– Ce-o mai fi și asta?

O luase pe șosea îndreptându-se spre tabără, când, la lumina farurilor, zări pe jos o formă întunecată, un pachet, o geantă de voiaj, un sac, un balot căzut dintr-un camion.

– Ce dracu'...?

Coborâră din Landrover, dar rămaseră pe loc, neîndrăznind să facă nici măcar un pas. La lumina galbenă a farurilor, văzură o pătură murdară, făcută sul și legată cu sfoară, ca și cum ar fi fost oferită spre vânzare.

Fusese lăsată chiar în mijlocul drumului, în noroi, cu ploaia căzând peste ea și într-o poziție care...

– Dumnezeule... Tillier se mișcă primul.

– Stai. English îl opri. Să nu fie un explozibil mascat. Nu știm ce este. Adu-mi lanterna din mașină.

Se aplecă și examină cu atenție capetele păturii, legate cu sfoară.

Scoase dintr-un buzunar un briceag și tăie sfoara. Apoi, desfăcând pătura, văzu mai întâi picioarele, apoi haina de piele și fața unei femei, mânjită cu ruj de buze, o frânghie în jurul gâtului ei. Înfiptă adânc în piele.

– Urcă-te în mașină. English se aplecă înainte și închise ochii femeii,

care priveau fix farurile maşinii.

– E Marte, nu-i aşa?

– Da. Urcă-te în maşină. Mâinile îi tremurau, iar ochii i se umpleau de lacrimi.

English găsi într-unul din buzunarele hainei de piele o batistă. O luă şi şterse faţa femeii, apoi îi netezi părul murdar de noroi. În cele din urmă, o înfăşură din nou în pătură, o ridică şi o puse în partea din spate a Landroverului. Apoi, se urcă şi el în maşină.

– Hai, dă-i drumul, îi spuse el lui Tillier.

– Dumnezeule, domnule maior... Nu pot să cred că au...

– Ţi-am spus să-i dai drumul. Asta a fost pentru noi. Au ucis-o, ca să ne arate nouă de ce sunt în stare.

– Noi am ucis-o, domnule maior, spuse Tillier într-un târziu. Dacă eu n-aş fi vorbit cu ea, acum ar fi fost încă în viaţă.

English nu spuse nimic.

Capitolul 29

Blake o lăsase pe Geralyn Lang la Grand Hotel, o mângâiase pe braţ, ridicase din umeri aşa cum fac soldaţii, gândindu-se la ceea ce ar fi putut să fie, o sărută pe obraz, îşi luă rămas-bun şi plecă.

Ce idiot!

O lăsase zâmbind în holul hotelului, în timp ce toţi nervii, până la unul, îl îndemnau să o strângă în braţe şi să n-o lase să plece. Şi totuşi, o lăsase.

Apoi, se dusese la un restaurant din apropiere, mâncase ceva destul de comestibil şi se întoarse în tabără. Comandanţii nu-şi pierd nopţile, nu se duc să agaţe fete frumoase şi nici nu se fac de râs în faţa subordonaţilor.

Dar, ajungând aproape de periferia oraşului, cu străzi desfundate şi slab luminate, încetini şi se gândi la salteaua pneumatică aşezată pe podeaua unui birou, care îi servea drept pat, şi la cana plină cu o spălătură de vase, caldă şi închisă la culoare, numită cafea, întoarse maşina şi se îndreptă cu toată viteza spre Grand Hotel – unde aveau să-i spună imediat numărul camerei, iar el avea să ia liftul, să străbată coridorul şi să bată la uşă.

Pe dracu! Oare chiar asta am de gând să fac?

Iar ea stă acolo, în pantaloni de trening şi pulover, nemachiată, dar cu faţa parcă şi mai frumoasă fără fard. Calmă şi echilibrată. Perfectă. O femeie pe care nu o surprinde nimic.

– Intră, Tom.

Ea şovăie o clipă.

– Mulţumesc. Nu pari surprinsă că mă vezi.

– Ar trebui să fiu?

– Poate. Sunt un om chiar atât de previzibil?

El se aşează pe pat, iar ea îi turnă un pahar cu whisky. Hainele ei, pantofii, toate erau aruncate prin cameră, într-un fel de dezordine căutată şi foarte personală. O curea, o cutie cu bijuterii, o geantă, un aparat de radio cu tranzistori.....

Totul în cameră este frumos pentru că ea, Geralyn, este frumoasă.

Se aşează pe pat, lângă el.

– Tom... gândeşte-te bine ce vrei.

– Ce vrei să spui?

– Vrei o călătorie de durată sau o escală... un popas...

– Nu înţeleg....

– Ascultă, Tom, de escale am tot avut parte. Şi m-am săturat să fiu ca Moş Crăciun – să vin doar o dată pe an. Acum vreau să ştiu că mă îndrept spre ceva, că merg pe un drum... şi nu singură. Gândeşte-te la asta, te rog. Ştiu că tocmai ai terminat o călătorie şi că probabil nu vrei să începi alta. Eu însă, tocmai de o călătorie lungă am nevoie.

– Mda... M-ai luat cam prin surprindere.... dar îţi promit că o să mă gândesc la ce mi-ai spus..... Noapte bună, Geralyn.

* *

Femeia închise uşa în urma lui şi zâmbi.

Dacă i-ar fi dat de înţeles că ar fi vrut să se culce cu el, cu siguranţă că ar fi rămas. L-ar fi mângâiat, l-ar fi sărutat, l-ar fi posedat, poate o noapte întreagă dar nu mai mult. Nu pe un bărbat ca Tom Blake.

Deocamdată, avea să-l lase să aştepte puţin afară.

Iar când o să-i dea drumul înăuntru, va fi pentru multă, foarte multă vreme.

Înainte de a se băga în pat, dădu un telefon la Washington, recită versurile unei poezii la „urechea" unui robot, apoi se culcă.

Capitolul 30

A doua zi de dimineaţă, îl duseră pe Sergio în oraş, aşa cum o făceau ori de câte ori băiatul „avea treabă" acolo.

Îl lăsară în faţa centrului comercial din spatele hotelului Grand, cu toba în mână şi cu pantalonii lui albaştri, jerpeliţi, fluturând în bătaia vântului. Copilul le făcu cu mâna până nu-i mai văzu, după care se instală în colţul său preferat, între un magazin de bijuterii şi unul de pantofi.

Începu să cânte la tobă, note înalte, ascuţite, tremurate... muzica dulce-amară a ţiganilor... cultura miilor de nomazi ce au străbătut lumea în căruţele lor cu coviltir.

Unii trecători îi aruncară bani. În general monede, dar şi câteva bancnote uzate. După o oră, băiatul îşi spuse că adunase destui bani pentru a-şi putea permite o „pauză de ceai" şi intră în cafeneaua situată trei case mai departe, unde comandă, pe un ton cât se poate de serios, o cană de ciocolată fierbinte, cu frişcă, şi începu să discute cu Darka, chelneriţa, despre problemele cele mai arzătoare ale omenirii.

Era un ritual zilnic destul de tihnit şi când nu avea altceva de făcut, îşi cumpăra două căni dimineaţa şi două căni după-amiaza, apoi îşi aştepta prietenii, care să-l ia şi să-l ducă acasă.

Ieşi în stradă şi începu să cânte, cu ochii ridicaţi spre cer, cu lacrimi mari şiroindu-i pe obraji şi tremurând, pradă cine-ştie-cărei suferinţe lăuntrice.

Când deschise ochii, zări în faţa lui o femeie tânără, palidă, cu părul blond, tuns scurt, care se uita la el fără să scoată un cuvânt.

Sergio îşi spuse că femeia nu părea să aibă o situaţie mai bună decât a lui. Jeanşii erau roşi, haina de lână era ruptă într-un loc, iar în ochii ei se citea lipsa oricărui ţel şi singurătatea unei femei a străzii, obişnuite să hoinărească de colo colo, în căutarea de clienţi. Nu era ţigancă, asta era sigur. Dar cei doi erau făcuţi din acelaşi aluat.

– Te simţi bine? îl întrebă ea în sârbo-croată.

– Da. Şi tu?

Ea zâmbi, lăsând să i se vadă dinţii galbeni şi se ridică în picioare. Cu toate că era cu zece ani mai mare decât Sergio, era mult mai slabă decât acesta.

– Hai să-ţi cumpăr o ciocolată fierbinte.

Sergio încuviinţă zâmbind.

– Poate o să-ţi cumpăr şi eu ţie una.

Intrară în cafenea, iar Sergio o conduse pe noua lui prietenă la una din mesele de lângă fereastră.

– E-n regulă. Sunt cunoscut pe aici, spuse el.

Îşi frecă mâinile şi o chema pe chelneriţă, ca şi cum aşa ar fi făcut în fiecare zi, în loc să se ducă el la bucătărie, să-şi ia cana cu ciocolată şi să o bea acolo, pentru jumătate de preţ.

Darko se apropie de ei zâmbind.

– Cum e însoţitoarea ta, Sergio?

Băiatul deschise gura să spună ceva, dar femeia i-o luă înainte.

– Valentina. Sunt studentă.

– Îmi păreţi cunoscută. Sunteţi de mult aici?

– Am prieteni în Skopje. Aşa că din când în când vin în vizită.

– Doriţi o cafea?

– Da.... o cafea.... şi.... Se uită la Sergio.

– Sergio o să bea o ciocolată, nu-i aşa Sergio? Darka îl bătu uşor pe umăr. El este unul dintre cei mai buni clienţi ai noştri.

Copilul zâmbi fericit şi se aplecă peste masă.

– Ai mai fost vreodată pe aici?

– Poate o dată.

Sergio se uită la ea şi constată, destul de surprins, că femeia era în acelaşi timp şi tânără, şi bătrână.

– Ce studiezi?

– Construcţii. Mă uit la clădirile din jur şi le compar structurile.

Sergio se uită la ea fără să înţeleagă nimic şi se strâmbă.

– Înţeleg. Sună...

– Foarte plictisitor! Râse. Ştiu, uneori aşa mi se pare şi mie.

Darka veni cu tava şi o puse pe masă. Îi dădu lui Sergio cana cu ciocolată, dar cafeaua o lăsă acolo unde era. Proprietarul cafenelei îi spusese de unde venea Valentina, ceea ce fetei nu-i plăcu deloc. „Fetele" de la Cosmos nu erau binevenite în cafeneaua ei. Nu se cădea. Şi ce treabă avea cu Sergio?

– Azi ce-o să studiezi? o întrebă copilul.

– Azi o să fie cam greu. Vroiam să vizitez nişte clădiri, dar multe dintre ele sunt închise din cauza evenimentelor.

– Păcat.

– Mă gândeam să mă duc la Dare Bombol...

Sergio se lumină la față.

– Dar acolo locuiesc eu. Acolo sus. Vechea școală. Știi, aia care acum e tabără.

– Tu locuiești acolo? Dumnezeule, este una dintre clădirile pe care vreau să le studiez.

– Atunci, trebuie să vii cu mine să ți-o arăt. Dar... cred că este o problemă.

– Ce problemă?

– Armata. Este acolo acum. Nu vrea vizitatori.

Valentina ridică din umeri.

– Păcat. Sorbi din cafea și începu să privească pe fereastră. Apoi se întoarse spre Sergio, ca și cum i-ar fi venit o idee. Vrei să faci ceva pentru mine?

– Da... bineînțeles.

– Atunci, ajută-mă să desenez planul clădirii. Mi-ar fi de mare folos.

– De ce nu?

„Ce noroc" își spuse Valentina, că țigănușul avea o memorie atât de bună. Îi arătă unde se afla corpul de gardă, stația de emisie-recepție, unde erau ținute armele, proviziile....

– Și unde dorm toți soldații ăștia? Nu sunt destule dormitoare, nu-i așa?

– Nu, nu, nu. Sergio vroia să fie cât mai exact cu putință. Cei mai mulți dintre ei, dorm pe coridoarele astea, îi arătă el. Și unii dintre ofițeri.... Tillier, aici, Blake aici, English....

– Ești sigur că Blake doarme acolo?

Sergio păru jignit.

– Bineînțeles că știu unde doarme. Este prietenul meu. Luă creionul și însemnă locul cu o cruce mare roșie.

Valentina zâmbi și îi mai cumpără o cană cu ciocolată.

Capitolul 31

Comandantul de brigadă Peter Hensham sosi dis-de-dimineaţă, aducând cu el câteva ziare apărute la Londra cu o zi în urmă şi o proastă dispoziţie mai mult decât evidentă.

Ceru şi el să vadă cadavrul Martei, depus în morga improvizată.

– Urâtă treabă, spuse el, arătând spre rănile de trupul femeii, cu aerul că nimeni altcineva până la el nu le observase, şi oftând ca un politician de mână a doua, aflat în turneu electoral, care se preface a fi interesat şi preocupat de tot ceea ce se află în jurul său, dar, de fapt, nu înţelese nimic.

– Crezi că a fost individul ăla, Kiro, unul dintre comandanţii din regiunea Tabernovce?

– Asta mi-au spus oamenii mei.

– Mda... numai că din păcate tipul nu ne interesează, spuse Peter ridicând nepăsător din umeri.

– Atunci, ce dracu ne interesează pe noi, domnule? izbucni Blake, nemaiputându-se stăpâni.

Peter se întoarse şi se uită la cei trei care se mai aflau în cameră, în afară de el şi de Blake.

– O să vorbim despre asta afară.

Odată ajunşi în curte, tăcură o vreme, după care Peter rupse tăcerea.

– Am să fiu cât se poate de scurt, Blake. Noi doi nu ne-am împăcat niciodată foarte bine – şi la drept vorbind, nici nu am avut motive să o facem. Dar, în ciuda faptului că nu ne-am înghiţit niciodată unul pe celălalt, prefer să-ţi spun totul în faţă, decât... Mă urmăreşti?

– Nu. Ce spuneai?

– Pentru un pacificator, laşi prea multe nenorocite de cadavre în urma ta. Ştii ce vreau să spun, nu? Mai întâi Bosnia, acum aici. Mi-au ajuns şi mie la ureche tot felul de zvonuri. Te întreci cu gluma, colonele. Ah, bineînţeles poţi să te joci de-a personalitatea la televizor la Ştirile de la ora zece, să cadă yankeii pe spate când te văd, dar să ştii că la Londra, steaua ta se cam îndreaptă spre Apus. Prea multe zvonuri..... prea multe murmure.... Făcu o pauză, apoi continuă. Să ştii că nu mă interesează ce s-a întâmplat la Trajica, cu sătenii ăia din hambar. Nu mă interesează dacă a fost o înscenare sau dacă tu ai făcut-

o de oaie – ceea ce eu personal înclin să cred că s-a întâmplat. Fără cadavre, colonele; şi, dacă vrei să ştii, află că nu este ordinul meu, de care eventual să nu-ţi pese, ci al primului-ministru şi al cabinetului. Fără cadavre. Ne-am înţeles? Fără împuşcături. Noi vrem pace în lumea asta nenorocită.... care include şi Balcanii. Şi , dacă o să trebuiască să călcăm peste hoitul tău nenorocit ca să obţinem această pace, să ştii că o s-o facem.

– Ascultă-mă, Peter. Invazia este încă la început. Sârbii nu prea ştiu ce fac. Au venit cu câteva unităţi pe care le fâţâie pe o porţiune de cinci kilometri în interiorul ţării şi asta-i tot. Asta este invazia sârbă. Încearcă şi ei marea cu degetul. Şi-au făcut socoteala că odată preşedintele lichidat, puteau veni aici ca la ei acasă. Şi aşa a şi fost. Dar părerea mea este că.... Se uită la Hensham care dădea semne de nerăbdare. Fă-mi rost de o aprobare şi îi expediez eu pe ăştia de aici – odată pentru totdeauna. Ascultă-mă, nu fac decât să ne provoace, să ne facă să reacţionăm.

– E foarte interesant ce spui... numai că eu trebuie sa plec. Există însă un singur lucru asupra căruia trebuie să te concentrezi. Menţinerea păcii ăsteia nenorocite. Chiar dacă eşti împuşcat, bombardat, aruncat în aer sau castrat. E clar? Pace. Asta vrem noi.

– Cu orice preţ?

– Tu ai spus-o, colonele. Dacă mai apare vreun cadavru pe aici, să ştii că o să vin să-l caut pe al tău.

* *

Avionul decolă, îndreptându-se către nord-vest. După toţi aceşti ani, i se oferise din nou ocazia de a-i da peste nas lui Blake, ceea ce-i provocase, firesc, o oarecare satisfacţie.

Tipul fusese întotdeauna, încă din facultate, arogant şi plin de el. Avea o mulţime de prieteni – filfizoni gălăgioşi – cu care se ducea la chefuri, se îmbăta... Cum a putut Sarah...? Dar asta se terminase. După cum se terminase şi căsnicia lor. N-ar fi trebuit să.....

Dar nu va trece mult şi-l va pune el cu botul pe labe pe nenorocitul ăla de Blake... şi după aia o s-o pârlească şi pe nevastă-sa... aşa, în văzul tuturor.

Asta zic şi eu răzbunare! Blake îngenunche at.

Capitolul 32

– Alo! Sarah...

– Doamne, tu eşti!

– Vroiam să vorbesc cu copiii...

– Ce... ce e pe acolo?

– Bine. Adică, de fapt... nu e bine deloc. E nebunie... ca de obicei.

– Copiii nu sunt acasă. Charley are un concert la şcoală. Veronica a ieşit cu... un prieten... un băiat... stă pe undeva prin apropiere.

– Sunt bine, da?

– Da... puţin răciţi... în rest nimic.

– Să le spui că am sunat, da?

– Ai nevoie de ceva?

Da, vreau să fiu sigur.

– Sarah...

– Da.

– Te-ai mai gândit la... noi?

– Bineînţeles.

– Şi?

Nu vreau decât să-mi spui.

– Ce vrei de la mine, Tom?

– Vreau să ştiu cum stăm.

– Credeam că am discutat despre asta...

Las-o baltă. şi-a spus ce-a avut de spus. Ce vrei mai mult? Să ţi-o zică în faţă? Ar fi mult mai dureros.

– Chiar vrei să nu mă mai întorc?

– Tom, ascultă-mă: ce crezi tu că se mai poate schimba între noi? Poţi oare să faci astăzi ce n-ai făcut în atâţia ani de zile?

– Dar tu?

– Eu aş putea să fac ceva. Aş putea, dar nu vreau. Nu mai vreau. Făcu o pauza, apoi continuă. Ai grijă de tine, Tom. Copiii vorbesc foarte mult despre tine, Tom. Pentru ei eşti foarte important, indiferent de ceea ce se întâmplă între tine şi mine.

Nu se putea hotărî să-i spună „la revedere". Aşa că puse, pur şi simplu, receptorul în furcă, întrebându-se ce anume ar fi vrut să audă.

Încercă să şi-o imagineze pe Sarah în bucătărie, uitându-se spre

telefon, pe Sarah în dormitor, pe Sarah cu copiii, pe Sarah în braţele altui bărbat...

– Scoală-te, Jimmy.

– Dorm.

– Plecăm.

Kiro era acolo, în picioare, împreună cu oamenii lui, toţi îmbrăcaţi în salopete albastru-închis şi cu veste antiglonţ. Oamenii instruiţi de el, chipuri întunecate... aspre... abrutizate...

– Ai zece minute, Jimmy, îi spuse Kiro.

Se uită la ei. Erau înarmaţi până-n dinţi, fiecare dintre ei având asupra sa un mic arsenal: arme albe, pistoale, grenade, trasoare. Câţi erau? Zece, doisprezece. Tăcuţi, încordaţi, profesionişti.

– De ce nu mi-ai spus mai din timp că în noaptea asta....

–Eşti soldat, nu-i aşa? Întotdeauna gata pregătit. Sper că ştii ce-ai de făcut, da?

Salopeta lui era pusă pe unul din scaunele din bucătărie, armele pe masă.

– Vreau să verific toate armele, spuse el.

Cei doisprezece îşi deschiseră raniţele şi scoaseră din ele pistoalele, puştile, grenadele.... totul.

Jimmy le verifică la lumina de neon din bucătărie, după care le spuse băieţilor să le pună la loc în raniţe.

Îi îndreptă spre camionul care aştepta afara, şi uitându-se pe cer, văzu norii negri care împiedicau razele lunii să lumineze pământul.

* *

Tom Blake stătea în camera lui de la Dare Bombol. Era ora nouă şi jumătate. Era tocmai pe punctul de a se băga în sacul de dormit, când, brusc, îşi dădu seama ce vroia de fapt.

În jurul lui era tabără. În afara taberei era toată acea debandadă din Balcani. Iar într-una din camerele hotelului Grand era Geralyn Lang, care îi promisese o călătorie şi îi oferise chiar şi un bilet. Iar el, vroia al dracului de mult să plece împreună cu ea. Oriunde.

Aşa că se îmbrăcă din nou, ieşi în curte, se urcă la volanul unui Landrover şi se îndreptă spre poartă.

Din ghereta sa, caporalul care era de santinelă, se uită la el oarecum surprins.

Blake coborî geamul maşinii.

– Dacă întreabă cineva de mine, sunt la staţia de emisie-recepţie. Nu e nevoie să informezi pe nimeni în legătură cu asta. Mă duc în oraş şi mă întorc peste o oră sau două.

Caporalul îl salută, deschise poarta şi urmări cu privirea Landroverul, care se angajă pe şoseaua ce ducea spre oraş şi dispăru la poalele dealului. Ştia că ceea ce făcuse era total împotriva regulamentului. Dar fiind vorba de colonel, de comandantul său....

Îl admiră pe Blake, care, după părerea lui, era singurul om în stare să duca totul la bun sfârşit, aici, în Balcani. Şi la urma urmelor, ce era rău în faptul că domnul colonel vroia şi el să se distreze cu o pipoancă... o oră acolo?

El, fruntaşul Edwin Tolhurst, din Peeling Road, Dalston, Londra, o să-şi ţină gura şi o să aibă grijă ca şi ceilalţi să facă la fel.

În camion era linişte.

Jimmy şi oamenii lui.

Un camion vechi, acoperit. Iar ei stăteau pe jos, cu raniţele între picioare şi cu puştile la îndemână.

Îşi făcuse socoteala că aveau de parcurs, cu maşina, douăzeci de kilometri, până la dealul din partea de nord a taberei, după care trebuiau să meargă pe jos, prin pădureca atunci când se dusese în recunoaştere, însoţit de Kiro. Aveau să meargă pe jos timp de treizeci şi cinci de minute, iar la ora patru fără zece aveau să fie în dreptul gardului.

Patru fără zece.

* *

Sergio îl văzuse pe Blake plecând. Nu ştia unde se ducea şi nici nu-i păsa.

Blake era soldat, iar soldaţii trebuie să lupte.

Dar când o să se întoarcă, s-ar putea să fie obosit, s-ar putea să-i fie foame... sete. Aşa că Sergio o să-i pregătească ceva de mâncare. Sergio o să aibă grijă de prietenul său, Tom.

Fruntaşul Tolhurst îl văzu îndreptându-se spre curtea principală a taberei, dar nu-i dădu nici o atenţie. Sergio era pentru ei ca un câine sau ca o pisică. Pe el trebuiau să-l hrănească şi să-l răsfeţe... Se jucau cu

el şi atât. Sergio era mascota taberei. Dar nu se amestecau în viaţa lui. Îl lăsau în pace, să facă ce vroia.

Sergio intră în cantină. Tăie o felie de pâine şi o unse cu gem. Apoi, scoase din frigider o sticlă cu lapte, puse totul pe o tavă, şi cu toba sub braţ urcă scările spre camera lui Blake.

Uşa era deschisă, aşa că intră, puse tava pe patul de campanie şi privi în jur. Mare lucru nu era de văzut. Tunici şi uniforme agăţate pe umeraşe, cizme, cascheta cu insigna regimentului.

Apoi se uită la mâncare şi i se făcu foame. După nici un minut, sandvişul era devorat, urmat imediat de un pahar cu lapte. Delicios!

Acum o să trebuiască să coboare, să facă alt sandviş, să spele paharul şi să-l umple din nou cu lapte. Dar mai întâi, o să se întindă puţin. La urma urmelor, camera era mai caldă, mai izolată decât a lui. Patul era un lux nemaipomenit, iar sacul de dormit, nou şi îmbietor.

În clipa următoare, copilul dormea tun.

Capitolul 33

Era clar că nu purta nimic pe sub capotul subţire de bumbac.

– Geralyn.... ?

Femeia zâmbi.

– Spune-mi că ai uitat o carte... sau ochelarii... şi de-asta ai venit.

– Am uitat o carte şi...

Se opri, pentru că în clipa următoare, buzele femeii îi mângâiară uşor gura.

– Ce-nseamnă... asta?

– Te-am sărutat, Tom. Continuă să zâmbească. Trebuie oare ca totul să aibă un înţeles?

– Nu, dar tu ai fost cea care mi-ai vorbit despre o călătorie...

– Iar călătoria ta consta, se pare, în a veni aici, noaptea târziu, neinvitat. Dar să lăsăm asta. Unde sunt bomboanele de ciocolată pe care mi le-ai cumpărat?

– Le-am mâncat pe drum.

– Şi florile?

– Mi-a părut rău de ele să le culeg.

I se păruse lui sau mâna femeii îl apăsase uşor, aproape imperceptibil, pe genunchi?

– Aşa deci, domnule colonel Blake...

Mâna i se plimba acum pe picior din ce în ce mai nestingherită... din ce în ce mai grăbită. Femeia se aplecase spre el, lipindu-şi trupul de braţul drept al bărbatului şi, ca din întâmplare, capotul i se desfăcu, oferind privirii lui Tom, un sân plin şi moale. Zâmbetul femeii spunea că era însă vorba de ceva mai mult decât o simplă întâmplare.

– Te rog să faci ceva pentru mine.

– Pot să fac mai multe lucruri pentru tine. Cu ce să încep?

– Cu asta, îi spuse ea, aplecându-se, scoţându-i din buzunar micul aparat de emisie-recepţie şi închizându-l.

* *

– Dă-o dracului, Hensham, ce-a spus nenorocitul ăla?

– Nu a spus nimic, domnule ministru. A ascultat. I-am explicat totul cât se poate de clar.

– Sper.

– Avem toate motivele, domnule ministru, să credem că n-or să mai fie probleme... de nici un fel.

Amesbury puse receptorul în furcă, după care făcu câţiva paşi prin cameră. Se opri în dreptul bufetului şi îşi turna într-un pahar două degete de whisky.

Nu era nervos, îşi spuse. Nu. Era pur şi simplu confruntat cu situaţia destul de neobişnuită în care „lucrurile merg bine". Blake avea să se potolească – Hensham făcuse într-adevăr o treabă bună. Iar el, Amesbury, îi smulsese şarpelui ăluia de Dimitri, promisiunea de a sta dracului în banca lui şi de a-şi ţine oamenii în frâu. Iar sârbii să facă ce-or face, dar s-o facă naibii fără zgomot şi fără vărsare de sânge.

* *

Peter răsfoia dosarul lui Blake, pe coperta căruia era scris „Secret şi Confidenţial".

„Istoria" lui Blake începea la Sandhurst – îl remarcaseră de foarte tânăr. În orice grup, în orice şcoala, exista un cel mai bun. Unul care ştie că este mai bun decât ceilalţi, mai mândru, mai „în formă". Cel care are aroganţa tinereţii şi înţelepciunea omului matur. Ofiţerul clasa, ţinuta, capacitatea de a lua hotărâri şi de a da ordine. Cel care nu va fi niciodată atât de beat încât să nu se poată duce pe jos acasă sau atât de supărat încât să nu se mai poată controla.

Asta era Blake.

Şi de asta îl ura el, Peter Hensham. Îl urâse tot timpul, chiar de atunci, din şcoală.

Toţi îl lăudau pe Blake: instructorii, ofiţerii, colegii. Toţi îl considerau deosebit.

Da, era un om de încredere, implicat, perseverent, neîndurător. Dar asta nu era totul. Ciudat cum nimeni n-a observat nimic decât mai târziu, mult mai târziu, în Bosnia. Blake inspira atâta loialitate, atâta respect, încât atunci când au încercat să vadă ce era cu toate zvonurile acelea, n-au reuşit să afle mare lucru.

O mulţime de cadavre, dar nimeni care să fie dispus să spună ceva – de parcă Blake ar fi fost comandantul unui regiment de orbi şi de surdo-muţi.

Dar toate acele cadavre spuneau parcă, toate, că Blake este un om

care ripostează, care nu suportă să nu aibă el ultimul cuvânt.

Pacificator? Nu ăsta, îşi spunea Hensham. Nu Blake. Niciodată. Tipul era prea irascibil, prea înverşunat, prea... coleric. Blake nu suporta regulile, strictețea, ordinele. El era un... independent, un liber profesionist. Deci, un ofiţer prost. Şi totuşi... şi mereu cel mai bun.

O să fie întotdeauna unul mai bun decât tine, îi spunea tatăl său.

Dar de ce a trebuit să fie tocmai Blake? Şi de ce dracu trebuia să-i pese atât de mult?

Puse mâna pe telefon şi o sună pe Sarah.

– Mă bucur că m-ai sunat, Peter.

– Sarah!

– Am nevoie de noaptea asta ca să mă gândesc... să fiu singură cu mine... să-mi pun ordine în gânduri... să hotărăsc ce am de făcut de acum încolo. Ştiu că ţi-am promis ceva. N-am uitat şi nici n-am de gând să mă răzgândesc. De fapt, în ultimele patruzeci de ore, m-am gândit aproape numai la asta.

– Nu te grăbi, Sarah. O să mai aştept...

– Eşti foarte bun cu mine.

– Te doresc – ştii asta.

– Da, ştiu.

Capitolul 34

Frigul era ca o gheară de oţel ce se înfigea în feţele lor, agăţându-li-se de ochi, prinzându-li-se de gene. Mâine avea să ning, asta era sigur. Oare câţi dintre ei aveau să mai vadă a doua zi zăpada îmbrăcând crengile goale ale copacilor, se întrebă Jimmy. Se îndreptau spre nord, mergând tăcuţi, în şir indian, un mic convoi întunecat, furişându-se prin noaptea geroasă. Jimmy mergea în faţă, Kiro în urma lui. Jimmy privi înapoi. Cine erau toţi aceşti oameni care mergeau tăcuţi în urma lui? Nişte nenorociţi de mercenari, plătiţi ca să ucidă pe oricine... oricând. Asta erau şi asta aveau să fie până la sfârşitul zilelor lor: nişte ucigaşi. Ăştia erau „oamenii lui".

– Ajungem la timp? îl întrebă Kiro, care între timp se apropiase de el.

– Da.

Sârbul se uită în jur, să se asigure că nu-l aude nimeni.

– Când ajungem la gard, îţi spun eu ce facem.

– Îmi spui pe dracu, să te ia. Ştim cu toţii ce avem de făcut. Punem explozivul şi ne cărăm. Asta-i tot.

– Putem oricând să aruncăm tabăra în aer.

– Ascultă, Kiro. Ne-am pregătit pentru asta. Am făcut instrucţie cu oamenii. Ore în şir. Zile în şir. Idioţii ăştia atâta ştiu să facă. Nimic altceva. Şi asta or să facă. La ora stabilită.

Kiro ridică din umeri. Avea în buzunarul de la haină planul desenat de ţigănuşul ăla, în schimbul unei cesti cu ciocolată fierbinte. Dar n-avea de gând să-i spună lui Jimmy despre asta. Nu încă.

Fruntaşul Edwin Tolhurst încerca să împace disciplina militară, în care credea şi pe care se străduia să o respecte, cu sticla de whisky de la picioarele lui.

Trase o duşcă – nu, nu era prima... era a doua... sau a treia – se uită la ceas şi văzu că era patru fără şapte minute. Avea timp să dea o raită împrejurul gardului, să se p... şi să arunce o privire în jur.

Oftă şi trase o duşcă de whisky.

Ajunşi la o distanţă de treizeci de metri de gard, se culcară pe burtă.

Câteva tufe de ferigi îi despărţeau de sârma ghimpată ce alcătuia o barieră înaltă de aproape doi metri, cu stâlpi de beton din cincisprezece în cincisprezece metri. Dar fără curent electric, fără raze infraroşii şi fără camere de luat vederi.

Kiro se apropie de el şi îi atinse braţul.

– Ce e?

– Îl vreau pe Blake. Asta-i tot.

– Da, ştiu.

– Să-ţi spun ceva, prietene. Eu ştiu exact unde e.

– Cine?

– Blake. Am... adresa lui. Bägä mâna în buzunarul de la haină şi scoase de acolo o bucată de hârtie împăturită. Aici locuieşte domnul Blake.

Luă o lanternă şi lumină peticul de hârtie.

– Uite – primul etaj, deasupra cantinei, sus pe scări, a treia uşă. Aici, unde e X-ul ăsta cu roşu, Ce zici, ai?

– Lua-te-ar dracu, Kiro!

Sârbul chicoti.

– Numai tu şi cu mine, Jimmy. Tu îl trezeşti, iar eu îi fac de petrecanie. Vreau să mă vadă când moare.

Fruntaşul Tolhurst îşi făcea rondul, pentru că, nu-i aşa, disciplina militară înainte de toate. La un moment dat, trecând prin dreptul gardului, dădu cu ochii de faţa înnegrită a lui Jimmy McIlvane.

Alarmat şi paralizat de frică, Tolhurst uită pe loc tot ceea ce învăţase de când era în armată şi bolborosi cu o voce slabă:

– Tu cine dracu eşti?

Jimmy îl împuşcă în frunte cu un glonţ tras dintr-un pistol MP5 cu amortizor.

* *

Tăiară cu uşurinţă sârma ghimpată şi pătrunseră în curtea taberei. Patru oameni rămaseră afară, patru intrară în curte, iar patru îi însoţiră pe Jimmy şi pe Kiro în interiorul clădirii, ca să acopere uşile. Aveau ordin să nu tragă decât la ordin – şi numai ca să acopere retragerea.

Oare înţeleseseră? se întrebă Jimmy.

Oricum era prea târziu să le explice încă o dată ce aveau de făcut.

Jimmy o luă înainte, Kiro lângă el, iar cei patru întorşi cu faţa spre

în afară şi scrutând întunericul. Acoperire în cerc.

Ori de câte ori trebuia să ucidă pe cineva, Jimmy nu îşi putea stăpâni un fior de plăcere, o senzaţie unică pe care o resimţea ştiindu-se puternic, gata să se năpustească asupra prăzii. Şi pistolul care avea să traducă ordinul în fapte. Repede şi curat.

O luară în sus, pe scări. Cu pistolul în mână, gata să atace, Jimmy se simţea într-adevăr bine.

Şi Blake?

Încercase să-l prevină, nu? Ceea ce însemna că îşi plătise datoria. Acum erau chit, nu-i aşa?

Pe Thillier îl trezi un gândac care i se urcase pe obraz.

– Fir-aş al dracului, spuse el, ridicându-se în capul oaselor. Nu poţi să ai o clipă de linişte în ţara asta nenorocită. Până şi gândacii au ceva cu tine.

Se uită pe fereastră. Zorii erau încă departe. Nu se vedeau decât copacii, formele şi umbrele întunecate ale nopţii.

Dar... ce naiba... una dintre forme se mişcase.

– Ce dracu, şopti el, repezindu-se să-şi ia pistolul.

Jimmy alunecă de-a lungul coridorului. Încet, încet. Îşi simte sângele clocotind în vene, muşchii încordaţi, tot corpul în alertă, gata să facă ce avea de făcut. Nimic nu-l mai putea opri.

Se furişează cu pistolul în mâna, numărând uşile, nenorocitele astea de uşi.

Asta e... a treia...

Se opreşte în semiîntuneric. Kiro lângă el.

– Stai, şuieră acesta în liniştea din jur...

Jimmy se uită la el şi îşi dădu seama că pe Kiro îl părăsise curajul. Îl lăsaseră nervii şi părea că îi vine să facă pe el de frică.

– Fă-o tu, Jimmy. Fă-o tu.

Laş nenorocit.

Kiro face câţiva paşi înapoi... se lipeşte cu spatele de perete.

Aşa că o faci tu. Dacă trebuie... Dacă n-ai de ales. Fă-o a suta oară în viata ta. Împuşcă-l pe nenorocitul care este acolo înăuntru şi apoi fă-te nevăzut.

Jimmy dă uşa de perete cu piciorul şi apoi intră.

Tillier se îmbracă repede, iese din cameră, aleargă de-a lungul coridorului şi iese în curte.

Dar nu este nimeni.

Ce văzuse?

Poate că era puştiul care se dădea în leagăn. Nu... nu e puştiul.

Îşi verifică Browningul: douăsprezece gloanţe.

E frig. Scrutează întunericul. Nu se vede nimic.

Dar gardul? Ce să fie cu gardul?

Căpitanul Tillier rămâne câteva clipe acolo, în picioare, silueta conturându-i-se perfect pe peretele cândva alb.

Deodată aude sunetul.

Sunetul unui glonţ tras de-o armă cu amortizor care trece şuierând pe lângă obrazul lui, izbindu-se cu putere de zidul de cărămidă.

Dumnezeule! Lângă gard.

Ia poziţia de tragere, ridică mâna şi trage trei focuri în direcţia formei întunecate care încercase să-l omoare.

În cameră e întuneric beznă. Şi linişte... Liniştea dinaintea morţii.

Jimmy se apropie de pat şi trage. Trage repede, cu un gest reflex, automat, pe care îl făcuse, nu-i aşa, de zeci şi zeci de ori... ca o maşină.... o maşina de ucis. Jimmy trage fără să se gândească.

Pentru că din doi trebuia să rămână unul. Ori el, ori eu.

Vede ochii... ochii lui Blake... şi trage.

Chiar între ochi...

Ochii au dispărut.

În întuneric.

Încă unul la activ, Jimmy. Încă o misiune îndeplinită.

În depărtare se aud împuşcături, dar pe Jimmy nu-l interesează acum nimic altceva. Ceva nu e în regulă. Camera asta...

– Hai, Jimmy. Ai făcut-o. Ieşi de-acolo. Kiro se agită înnebunit, dar n-are curajul să intre în cameră.

– În capul scărilor. Ai grijă. Nu coborî.

Ordine. Decizii. Focuri trase la întâmplare.

S-au trezit toţi Nu mai doarme nimeni. Se trage ca la balamuc. Dar pe Jimmy nu-l interesează. E aici ceva ce nu...

Se apropie de pat, ochii săi obişnuindu-se încetul cu încetul cu întunericul din jur. Scoate din buzunar lanterna şi...

Nu! Nu se poate!!!

Copilul zace cu capul pe pernă, cu o tobă sub braţ şi cu o gaură urâtă, oribilă, între ochii deschişi, care însă n-or să mai vadă niciodată.

Ce-ai făcut, Jimmy? Ai omorât un copil. Neînarmat. Nu avea nici zece ani.

– Jimmy.

Kiro la uşă.

– Ce dracu faci acolo? Hai odată!

Lasă-l. N-ai ce să mai faci.

Fugi. Fugi, Jimmy.

De-a lungul coridorului... pe scări...

Nu, nu pe scări, pentru că afară, în curte, îi aşteaptă un pluton întreg de soldaţi englezi îi vede de-aici, de sus. Se trage înspre şi dinspre gard.

Sunt oamenii lui Jimmy. Iar Jimmy nu-i poate lăsa aşa... acolo...

Şi coborâră scările.

Capitolul 35

English nu putea realiza cât durase totul. Câteva minute... o oră. Nu ştia nici câţi fuseseră... zece... douăzeci...

Nu prinseseră viu decât pe unul dintre ei. Îi făcuseră semn să se culce la pământ, cu faţa în jos, cu mâinile la spate şi cu picioarele desfăcute.

Toţi ceilalţi erau morţi, cu trupurile şiroind de sânge, cu răni urâte, murdare...

English îl ia pe Brock şi, împreună urcă în camera lui Blake.

Uşa deschisă, dar înăuntru era întuneric. Se apropie de pat.

Nu!! Nu se poate!!!!

Copilul zace nemişcat, cu toba sub braţ, cu ochii negri larg deschişi... şi cu o gaură... o singură gaură sângeroasă în frunte.

Brock îi închide ochii.

– Sora mea are un băiat de vârsta lui.

English îşi revine primul.

– Vezi dacă santinela ştie ceva de domnul colonel. Poate că a ieşit, cine ştie... Eu mă duc să-l caut pe Tillier.

În curte, oamenii începuseră să facă curăţenie. Cadavrele erau puse în saci de plastic, doi soldaţi britanici primeau îngrijiri medicale...

Îi găseşte trupul inert în spatele cantinei, cu capul o masă de sânge, de carne şi de oase sfărâmate.

Îl priveşte cu nişte ochi goi, inexpresivi. Cadavrele nu-l sperie, nu-l intimidează. Nu poate plânge. Nu poate fi sentimental.

Se aşează pe pământ, lângă James... să stea câteva clipe cu el. Căpitanul James Tillier, douăzeci şi şapte de ani. Cine îl omorâse?

Cum o chema pe logodnica lui? Charlotte, Charley, o fată drăguţă şi veselă, care nu voia decât să se distreze cu băiatul pe care îşi închipuia că-l iubeşte. În schimb, mama ei spunea tot timpul că „individul" trebuia odată şi odată să-şi declare intenţiile.

De ce să trebuiască să afle că prietenul ei a murit? Nu merita asta.

Cel mai mult sufereau, întotdeauna, rudele şi prietenii. Pentru că ei erau cei mai vulnerabili, cei mai lipsiţi de apărare. Soldaţii sunt înarmaţi. Ei au o şansă. Familiile nu au nimic. Ele sunt expuse tuturor atacurilor. Pe ele nu le protejează nimeni. După cum nimeni n-o să protejeze acum familia căpitanului James Tillier.

Capitolul 36

Când ieşiră din pădure, începu să ningă, în liniştea care cuprinsese totul în jurul lor. Zorii erau încă departe. Noaptea de iarnă era lungă şi chinuitoare, aspră ca gerul care le tăia obrajii.

Kiro se luase după el... Speriat, îngrozit... Nu vroia decât să fugă. Fuga laşului care loveşte pe la spate, în întuneric, neavând curajul să-şi privească adversarul direct în ochi, în plină zi.

Într-un desiş, îi aşteptau camionul, şoferul şi doi soldaţi. Bolborosiră ceva pe limba lor, încremeniră şi nu mai scoaseră o vorbă. Înţeleseseră că ceilalţi pasageri nu aveau să mai vină... rămaseseră acolo... trupuri fără viaţă. Înţeleseseră că „operaţiunea" dăduse greş, că nu aveau ce sărbători cu vin şi femei.

Se urcară în camion.

„Asta a fost ultima oară", îşi spuse Jimmy.

Când împuşti un copil nevinovat, înseamnă că îţi baţi joc de lume, iar lumea o să te respingă, o să te arunce ca pe o măsea stricată. O să-ţi pierzi calitatea de membru al clubului. Al clubului ucigaşilor.

Pe fruntaşul Edwin Tolhurst îl găsiră prăbuşit lângă gard. În cădere, înainte de a muri, se agăţase cu mâinile de sârma ghimpată.

Se uitară în registrul de poartă, dar nu găsiră nimic referitor la Blake. Regulamentul prevedea ca toate, absolut toate plecările şi venirile să fie trecute în registru. Mai ales cele ale comandantului. Numai că regulamentul nu fusese respectat.

Blake era plecat. Iar în registru nu era trecut nimic.

Încercară să ia legătura cu el prin radio. Douăzeci de minute. Fără nici un rezultat.

Între timp, însă, English se urcase la volanul Landroverului şi acum se îndrepta cu toată viteza spre Skopje.

Cum de nu se gândise la asta? Era limpede ca lumina zilei unde se dusese Blake.

Şi a avut un noroc chior să se ducă acolo... în noaptea asta.

Ieşi pe coridor chiar în clipa în care English cobora din lift, cu moartea în priviri şi pe haine. Moartea instantanee, în toată cruzimea ei.

Îi părea rău de Tolhurst. Îi părea al dracului de rău de Tillier. Omul

fusese un soldat şi un prieten fidel. Un om dintr-o bucată... într-un fel, simplu... un om pentru care nu existau decât două culori, albul şi negrul. Un om care detecta complicaţiile. Dar soldaţii nu trebuie plânşi. Nu de către ceilalţi soldaţi. Una dintre legile nescrise ale armatei.

Dar cu Sergio era altceva. Sergio era un copil. Nu avea nici zece ani. De ce trebuia să moară?

Când ajunseseră în tabără, auziră ţipetele şi hohotele de plâns ale mamei băiatului. Ningea, iar zăpada îi acoperea deopotrivă şi pe vii şi pe morţi.

În cămăruţa în care locuia familia lui Sergio, o mamă îşi legăna copilul mort, udându-i şi spălându-i faţa cu lacrimile ei.

– Vroiam să...

Femeia se întoarse. Dar nu-l vedea şi nici nu vroia să-l vadă.

Braţul băiatului strângea încă toba tatălui său.

Acum nu o mai moştenea nimeni.

Toba murise şi ea o dată cu Sergio. La fel ca şi leagănul din curte...

Capitolul 37

– L-am interogat pe sârb, spuse English, intrând în biroul lui Blake.

– Şi?

– N-o să-ţi placă. N-o să-ţi placă deloc.

– Spune.

– Băieţii n-au fost prea „prietenoşi" cu el.

– Şi ce rău îmi pare.

– E mort, Tom. L-au omorât în bătaie. Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să se întâmple aşa. Dar spiritele s-au încins şi.... Mă rog, într-un fel, au vrut să răzbune moartea lui Tillier şi a lui Tolhurst... a lui Sergio... Sigur, asta nu e o cauză. Cineva a mers prea departe.

– Cineva?

– Doar nu te aştepţi să-ţi spun cine. Şi sper că n-o să mă întrebi. După tot ce au făcut oamenii ăştia. Pentru tine, Tom. Pentru că tu le-ai cerut-o.

– Dumnezeule!

O vreme tăcură amândoi.

– Noi nu omorâm prizonieri, John, spuse Blake într-un târziu. Facem o mulţime de lucruri pe care n-ar trebui să le facem, dar nu omorâm prizonieri.

– Ştiu. English clătină din cap. Nici mie nu-mi place.

– Cum crezi tu că pot eu să menţin nenorocita asta de disciplină aici, dacă începem să lichidăm prizonierii?

– N-o să se mai întâmple.

– Nu se poate. Şi poate că ar trebui să le-o şi spun băieţilor.

English se ridică.

– Fă cum vrei. Dar cred că ar fi greşeală. Este adevărat că au mers prea departe. Dar nu uita că şi în Bosnia am mers prea departe. Pentru ei este absolut acelaşi lucru. Ascultă-mă, Tom. Oamenii ăştia te-ar urma şi într-o hazna. De ce? Pentru că ei cred că tot ceea ce faci tu, tót ceea ce hotărăşti tu, este bine. Iar dacă încalcă regulamentul, este în primul rând pentru că tu le-ai cerut să o facă. Tu ai nevoie ca ei să facă asta. Noi avem nevoie ca ei să facă asta. Acum, poate, mai mult ca oricând.

– De ce?

– Prizonierul a vorbit înainte de a muri. Ţinta atacului erai tu.

Nimeni altcineva. Numai tu. Se pare că unul dintre indivizii pe care i-ai împuşcat la Trajica era rudă cu Kiro. Aşa că a venit să ţi-o plătească. A fost ideea lui. Ordinele lui.

Blake continuă să tacă.

– Şi încă ceva. Omul care i-a instruit este un mercenar. Un scoţian căruia toţi îi spuneau Jimmy. Un tip solid, înalt. Îi place să tragă la măsea. Dar la femei nu se pricepe. Cică l-ar fi înhăţat într-o seară în faţa unui bordel din Skopje.

Blake se ridică şi îi deschise uşa lui English. În clipa aceea revăzu chipul lui Jimmy, aşa cum îl văzuse în barul acela din Berlin. Speriat, împovărat de o mulţime de lucruri pe care le aflase, le ştia, dar ar fi dat orice să nu le fi ştiut niciodată. Aşa se întâmplă întotdeauna cu ucigaşii de profesie. O iau alături cu drumul, se înhaită cu cine nu trebuie, se lăcomesc la bani şi „o mai fac o dată" şi se lasă prinşi într-un joc de care n-au auzit niciodată până acum.

Dacă ar şti că a fost într-adevăr Jimmy, l-ar sfâşia, l-ar face bucăţi, aşa ca un animal sălbatic înnebunit de foame.... şi de sete de sânge. Jimmy, căruia i-a salvat viaţa acolo, în Cipru. Omul pe care credea că îl cunoaşte.

Mai bine să nu fi fost Jimmy. Pentru că l-ar omorî cu mâinile lui.

– Ce s-a întâmplat, Tom?

– Geralyn....

– Ce este? Spune-mi, pentru numele lui Dumnezeu.

– Pune un film în aparat şi vido până aici. Vreau să.... faci nişte fotografii.

Capitolul 38

La o distanţă de o mie şase sute de kilometri de Skopje, Sarah stătea în pat şi se gândea la cele petrecute cu o seară în urmă.

„ Femeile măritate nu fac ce-am făcut eu", îşi spuse ea. Mai ales dacă sunt soţii de militari şi trebuie să fie un exemplu de moralitate... să facă o impresie cât mai bună...

Femeile măritate n-ar fi făcut-o acolo, cu spatele lipit de perete, cu fusta ridicată până în talie, cu sânii scoşi din sutien şi cu chiloţii traşi în jos până la genunchi.

Numai că ea, Sarah, o făcuse. În picioare, ca orice târfă nenorocită. Iar el se năpustise asupra ei ca un animal, ca nici un alt animal până atunci, aşa cum numai el, Peter Hensham ştia şi putea să o facă. Şi ei îi plăcuse... îi plăcuse al dracului de mult. Mai mult chiar decât cu douăzeci de ani în urmă. De altfel, se şi potriveau. Se potriviseră întotdeauna. Ştiau cum să se bucure cât mai mult unul de altul. Şi o făceau cu lăcomia a două trupuri care se doreau.... care se doriseră întotdeauna. Numai Peter Hensham ştia să scrie viaţa ei cu v mare.

El dorise să o mai facă o dată, în dormitor, dar ea nu acceptase. Acolo, în bucătărie, da.... lipiţi de perete. Dar nu în dormitorul pe care-l împărţise cu Tom, cu fotografiile de familie pe măsuţa de toaletă, cu cănile şi ilustratele pe care i le trimisese el pe unde fusese.

Asta era tot ce le mai rămăsese – o colecţie de suveniruri prăfuite. Poate că asta era tot ce avuseseră vreodată în comun. Şi cu toate astea, Peter Hensham nu avea ce căuta acolo.

Se îmbrăcă şi coborî în bucătărie. Copiii plecaseră la şcoala, lăsând în urma lor dezordinea obişnuită şi televizorul deschis.

Îşi făcu o cafea, gândindu-se că, deşi era o zi urâtă, trebuia să se ducă la coafor, poate şi la bibliotecă...

Deodată, îl văzu. La televizor. Era el... Tom... acolo, pe ecran. Se uita parcă ţintă la bucătăria unde ea şi Peter... Era trist, supărat... în spatele lui se vedeau câţiva saci de plastic cu.... Dumnezeule... spunea că muriseră şi doi englezi... şi un copil...

Dumnezeule, Tom!

Apoi arătară camera lui, găurile făcute de gloanţe, patul de campanie, pe masa copilului, plângând, spunând ceva într-o limbă pe care ea, Sarah, nu o înţelegea, numele soldaţilor morţi....

Doamne, Tom!

Apoi el, din nou. Părul cărunt nepieptănat, aluniţa de pe obraz, chiar sub ochi....

Da, el fusese ţinta.

Da, este adevărat... fusese plecat din tabără când se întâmplase.

Da, avusese noroc. Acum putea să nu mai fie.

Şi Sarah Blake izbucni în plâns. Pentru noaptea când îl înşelase, pentru prima oară, pe Tom, acolo lângă peretele bucătăriei, ca ultima târfă...

Amesbury ridică furios receptorul – nu avea chef să vorbească... cu... nimeni...

– Dragul meu Anthony... Vocea insinuantă, ajungând la el tocmai de la Moscova.

– Ce dracu vrei, Dimitri?

– Sunteţi supărat. Şi eu sunt supărat, Anthony. Vă rog să mă înţelegeţi, prietene. N-am ştiut nimic. Nu mi-aş fi putut închipui că o să se întâmple aşa ceva.

– Cine e Kiro ăsta?

– Omul Belgradului. Vor să-l numească administrator al noului teritoriu. Are ceva prieteni sus-puşi. Asta este sigur.

– Va trebui să fie înlocuit. Nu vreau ca trupele mele să fie atacate... numai pentru că aşa a hotărât unul şi altul. Asta se cheamă încălcare a acordului nostru. Mi-ai promis că o să fii cu ochii pe sârbi. Şi uite şi tu ce se întâmplă...

– Aveţi perfectă dreptate, prietene.

– Acum să te ţii proteste... interpelări în Parlament....

– Mda, înţeleg.

– Înţelegi pe dracu. Trebuie să ne întâlnim imediat la Geneva.

– Cum doriţi, dragă prietene.

– Eşti un rahat, Dimitri, spuse Amesbury după ce puse receptorul în furcă.

Jimmy se gândise în primul moment să fugă. Dar se simţea foarte obosit, iar voinţa îl părăsise.

Şi pentru prima oară în viaţa lui, Jimmy avea remuşcări. Chipul copilului îi revenea în minte – prea rece şi prea pământiu pentru cineva atât de mic, prea nevinovat pentru a muri...

Bineînţeles că Blake o să-l caute. O să-l caute, o să-l găsească şi o să-l omoare. Era un trăgător la fel de bun – dacă nu mai bun – ca el; şi în plus de asta omul era motivat. Spre deosebire de el, de Jimmy, care nu o făcea decât pentru bani. Fără nici o altă motivaţie.

Şi totuşi, Jimmy mai avea ceva de făcut. O ultimă treabă. Cântecul de lebădă pe care şi-l promisese sieşi, încă de atunci de când fusese bătut în faţa clubului Cosmos.

Avea să-l strângă de gât pa Kiro... şi avea să o facă râzând.

Iar după asta, putea să vină Blake să-i facă ce vroia. Pe Jimmy nu-l mai interesa.

Capitolul 39

Un preot ortodox îl îngropă pe Sergio într-un coşciug mic, de lemn, într-un mormânt la fel de mic.

După slujbă, mama lui Sergio se aplecă şi puse toba copilului pe sicriu, pentru că, spuse ea, nu avea cine să mai cânte la ea. Şi dacă proprietarul murise, atunci murise şi ea.

Blake, English şi Brock se apropiară de ea şoptindu-i cuvinte de regret şi de compasiune, pe care nu a fost nevoie să i le traducă nimeni. Femeia le înţelesese. Şi în afară de asta, privirile înnegurate ale celor trei spuneau mult mai mult decât vorbele rostite în şoaptă.

În cele din urmă, femeia îl luă pe Blake de braţ şi tot drumul până la Dare Bombol îi vorbi numai de Sergio. Uneori zâmbea şi râdea, alteori izbucnea în plâns.

Când ajunseră în tabără, Blake apelă la serviciile translatorului oficial.

– Întrebaţi-o, vă rog, ce o să facă acum şi spuneţi-i că poate rămâne aici. O să avem grijă de ea. Am fi chiar onoraţi dacă ar rămâne.

În locul femeii răspunse zâmbetul ei şovăitor şi tremurat şi ochii care părea a privi în depărtare. Era deja în altă parte.

Două ore mai târziu, apăru din nou în curte, cu viaţa redusă la o geantă de umăr, la basmaua înflorată de pe cap şi la haina neagră care îi înfăşura trupul subţire.

Blake îi luă geanta.

– Te ducem la gară sau... unde vrei să mergi?

Dar femeia clătină din cap.

– Nu poţi să pleci aşa, pe zăpada asta...

Femeia clătină iarăşi din cap.

Blake se întoarse către preot.

– De ce?

– Nu putea să rămână aici, unde a murit fiul ei. Asta este tot ce mi-a spus.

– Şi unde o să se ducă?

– O să meargă şi iar o să meargă... iar la un moment dat o să se oprească. Peste câteva ore o să moară acolo şi nici dumneavoastră, şi nici eu n-am fi putut să o oprim. Va muri pentru că va vrea să moară.

Logica ei este cât se poate de simplă. În moarte, crede ea, îl va găsi pe fiul ei. Să ştiţi că nu sunt vorbe goale. Femeia mi-a spus într-adevăr astea azi-noapte. N-am reuşit să o conving să renunţe. A plecat să-şi regăsească fiul. În moarte.

Capitolul 40

În avion, Amesbury încă mai auzea cuvintele primului-ministru.

– Se fac o mulțime de referiri la politica ta, Anthony, și la felul cum o aplici, la asigurările pe care ni le-ai dat.

Ce poltron.

– Noi voiam pace, Anthony. Atât și nimic mai mult. Noi și toate celelalte părți interesate. Fără vărsare de sânge, fără epurări etnice, fără refugiați. În schimb, suntem puși pe fugă, iar oamenii sunt cuprinși de panică. Nu e bine, Anthony. Nu e bine deloc.

– O rezolv eu, domnule prim ministru.

– Sper, Anthony. În Cameră se pun întrebări, se fac interpelări, presa atât așteaptă. Să nu-ti scape nimic de sub control.

– Aveți asigurarea mea în acest sens. Americanii sunt și ei de partea noastră.

– În ziua de azi, nimeni nu este de partea noastră, Anthony. Asta s-a întâmplat după Războiul Rece. Suntem fiecare în parte, singuri. Alianțele nu înseamnă nimic. Vax.... Făcu o pauză, apoi continuă. Și omul nostru acolo? Blake...? Sper că nu i-a sărit țandăra pe chestia asta, nu?

– Am fost acolo acum câteva zile și l-am pus în gardă. Știe ce are de făcut.

– Așa să fie, Anthony.

Întâlnirea urma să aibă loc într-o bancă. Un loc foarte retras, foarte izolat. Un loc unde nu se spunea niciodată nimic, dar se făcea mult. Un braț făcea tranzacțiile cu arme, celălalt finanța afacerile. Anumite persoane se ocupau de teroriști, altele de guverne și de cartelurile drogurilor.

Era genul de bancă care îți oferea servicii complete. Discretă, la locul ei... Pentru nimic în lume, nici sub tortură, n-ar fi recunoscut că știu cine ești.

Ori de câte ori te salutau, o făceau de parcă atunci te-ar fi întâlnit pentru prima oară.

Pentru ei, orice rămas-bun era ca și ultimul.

Asta până la următorul.

Amesbury se hotărâse să meargă puțin pe jos, să intre într-o patiserie și să bea o cafea „ espresso". Hensham îi raportase că și americanul și

rusul sosiseră cu o zi în urmă după-amiază şi trăseseră la hoteluri diferite, sub nume false.

Oamenii puşi de Hensham să-i supravegheze pe cei doi, raportaseră că americanul îşi petrecuse toată noaptea tuşind şi trezind jumătate din hotel. Nu se liniştise decât înspre ziua, când în camera lui intrase o blondă superbă, care stătuse înăuntru o oră şi ceva, după care ieşise şi coborâse pe scări – nu cu liftul.

Dimitri făcuse exact ceea ce bănuiau şi ei că avea să facă îşi petrecuse noaptea în pat, împreună cu tânărul său servitor, Andrei lucru confirmat şi de femeia de serviciu, care, deschizând uşa camerei, la ora şase dimineaţa, îi găsise „unul peste celălalt".

Fără să-i pese de ploaia care tocmai începuse, Amesbury se gândea la ce avea să le spună.

Dacă Dimitri nu le dădea nişte asigurări clare, situaţia din Balcani putea atinge punctul critic. Pericolul era aproape iminent. Sârbii începuseră deja, se pare, o serie întreagă de atacuri teroriste împotriva trupelor occidentale. Robinetele aveau să se deschidă, iar sângele avea să înceapă să curgă în valuri.

Costul: umilirea marilor puteri.

Alte sute de mii de oameni epura umilirea marilor puteri.

Alte sute de mii de oameni epuraţi etnic, îngroşând rândurile celor deposedaţi.

Stigmatul neputinţei pe fruntea guvernelor care lasă să se întâmple toate astea.

Îl aşteptau. Dimitri mirosea de la o poştă a after-shave ceva foarte puternic şi înţepător. Se salutară aşa cum o făceau de obicei, trei săruturi de-ale lui Iuda pe obraz, după care, la treabă.

N-o lua şi tu chiar aşa în serios. O mână de morţi, atâta tot. Nu face din ţânţar armăsar.....

Ce naiba facem dacă sârbii încep să ne împuşte oamenii?

Nu este nevoie să ţipi, prietene. Te auzim foarte bine.

Şi apoi, minciuna.

Harrison Drew îi privi pe cei doi care se uitau urât unul la altul. Aplecându-se înainte, desfăcu braţele într-un gest împăciuitor, şi le spuse:

– Sârbii şi-au cerut scuze.

– Aiurea! tună Amesbury.

– Au promis că n-or să mai atace trupele ONU sau britanice din regiune.

– Rahat. Dar ce-şi închipuie nenorociţii ăştia? Că or să scape atât de uşor? Câteva scuze acolo şi gata? Nu, de data asta va trebui să luăm nişte măsuri mult mai drastice.

– Ce anume? interveni Harrison. Sancţiuni? Asta este ca şi cum i-aţi spune unui ateu că Crăciunul cade în ianuarie. Lui puţin îi pasă. Tuşi de câteva ori, apoi continuă. Adevărul este că nu avem decât o singură soluţie: bunul simţ. Este în interesul lor să nu facă valuri. Şi după o perioadă de carantină, în care vom fi devenit deja portdrapelul moralităţii în lumea asta nenorocită, o să-i dăm dracului. Dar numai atunci. Deocamdată, nimeni – nici eu, nici nimeni din camera asta – nu are voie să încalce acordul. Ridică o sprânceană. Ricaud încercase să o facă.

Amesbury se simţea singur. Singur împotriva celorlalţi doi. Împotriva majorităţii. Îşi aminti că în tinereţe, pe când lucra ca asistent al primului-ministru, un secretar particular al acestuia îi spusese că în momentul în care minciunile se întorc împotriva ta, când îţi faci singur rău şi numai ai cum să ieşi din rahat, atunci fii sigur că ei nu doar or să te zgâlţâiepentru că nu umblă niciodată cu jumătăţi de măsură. Or să te cureţe.

– Amesbury are picioarele foarte reci.

– Şi eu am observat asta.

– Reci şi lunecoase. Cine ştie unde are de gând să se furişeze....

Secretarul de stat american se uita la femeia pe care o cunoştea încă de pe când era o fetiţă. Nu-i putea ghici gândurile, sentimentele – asta în caz că avea aşa ceva. Nu putea trece dincolo de chipul acela, aparent inexpresiv. Combinaţia dintre frumuseţea şi căldura exterioară, de suprafaţă, şi răceala de criptă, dinăuntru, din ceea ce ar fi trebuit să se cheme suflet. În prezenţa acestei femei, nu te puteai niciodată simţi în largul tău. Şi totuşi, îi cunoscuse familia, fusese coleg de şcoală cu tatăl ei, o botezase... Iar ea nu-l trădase niciodată. Niciodată.

Ascultase totul de undeva din spatele unei uşi, făcându-şi apariţia abia după plecarea celorlalţi doi, îmbrăcată într-un taior albastru şi cu părul blond revărsat pe umeri – ceea ce îi dădea un aer atât de feminin, de ispititor, îşi spuse el.

– Rămăsese să-ţi spun ce am de făcut în continuare, începu Drew.

Capitolul 41

Vorbeau în şoaptă, adunaţi în camera lui Blake. Oamenii de bază ai regimentului English, Brock şi alţi câţiva, care aveau să dea asaltul. Acum că ştiau că nu au de ales.

Blake se uită la ei. Erau parcă mai fericiţi ca oricând. Şi asta pentru că prima dată aveau un motiv şi o cauză. Şi ştiau că este o cauză dreaptă. Iar ceea ce aflaseră în după-amiaza aceea îi făcuseră să se grăbească. Patru membri ai Adunării Macedoniei fuseseră găsiţi într-o maşină, împuşcaţi în cap, chiar în faţa clădirii parlamentului. Şi culmea cinismului, pe nasul şoferului mort fusese lipită o hârtie unde erau trecute motivele pentru care cei patru trebuise să fie lichidaţi.

„N-au vrut să coopereze cu noi... n-au vrut să voteze în felul în care noile autorităţi ale oraşului le spuseseră să o facă... I-am avertizat că aşa o să se întâmple... Este voinţa poporului. Istoria ne va răzbuna, iar istoria va fi de partea noastră. "

Rahat! îşi spuse *Blake. Nenorociţii ăştia au călcat pe cadavre. La propriu.*

Cel mai tare îl uimise însă, faptul că ceilalţi comandanţi ONU aprobau, chiar dacă tacit, tot ceea ce se întâmpla.

„Este o societate în tranziţie. Niţel sânge vărsat acolo nu strică. Dacă nu doare cât de puţin, atunci n-am făcut nimic.

Invazie? Care invazie?"

Asta înseamnă că totul se„întâmplă" cu consimţământul...

Încă o săptămână şi sârbii or să ocupe întreg teritoriul Macedoniei. Fără tancuri, fără „lupte grele"...

Blake luă o hartă şi o desfăşură pe podea.

– Cum a fost? i se adresă el lui Brock, care tocmai se întorsese dintr-o misiune de recunoaştere. Pe unde aţi luat-o?

– Am trecut dealurile călare pe măgari. Mijlocul de transport tradiţional. Acelaşi, de sute de ani. Bun pentru contrabandă... benzină în primul rând.

– Cum te-ai împăcat cu măgarul?

– Foarte bine. Ne căsătorim săptămâna viitoare. Aşa se întâmplă când călăreşti prea mult pe spinarea unei fete.

Izbucniră cu toţii în râs.

– Cât de mult te-ai apropiat de tabăra lui Kiro?

– Până la vreo trei sute de metri de clădire. Am văzut foarte mult echipament solid. Mai ales antiaerian. Tancuri. Amplasamente de artilerie. Dar oamenii nu făceau aproape nimic. Ardeau gazul de pomană. Fumau. În orice caz nu este o unitate de elită.

– Câți sunt?

– Destul de mulți. Noi am văzut în jur de optzeci. Probabil că mai sunt încă o dată pe atât. Cine știe?

– Ți-au spus să te cari?

– Da de unde. Ghidul nostru a vorbit cu ei. Au glumit, au bătut câmpii. Ba unde mai pui că le-am vândut și un bax cu țigări și niște „târfe". O porcărie. Dal' lor le-a plăcut.

Dintr-o dată s-a făcut liniște. Le veniseră tuturor aceeași idee.

* *

Jimmy McIlvane stătea întins pe podeaua celulei și se gândea la tot ceea ce se întâmplase în ultimele douăzeci și patru de ore.

"N-a fost vina ta Jimmy.

N-a fost vina ta că ceilalți au murit și că un copil neînarmat, un copil cu ochi mari, negri, a primit un glonț în frunte și a murit în locul...

Și toate numai din cauza lui Kiro. Blestematul!"

Scoase cuțitul din buzunarul secret în care îl ascunsese. Nici măcar nu le trecuse prin cap să-l percheziționeze.

– Hei! Cine-i acolo? Jimmy se ridică în picioare și începu să bată în ușa de lemn.

Nici un răspuns.

– De ce nu răspundeți, blestematilor?

Ușa se întredeschise. Văzu un ochi care îl privea.

– Vreau... la closet.

– Ai mai fost de două ori pe ziua de azi. Cât...?

Vocea era tânără, ascuțită.

În clipa următoare, Jimmy se îmbrânci în ușă, o deschise și se trezi în fața unui soldat pe care nu-l mai văzuse până atunci. Scund, slăbuț și cu cascheta trasă în jos, peste frunte. Jimmy n-avea timp de pierdut. Ridică mâna și înfipse cuțitul chiar sub cutia toracică, direct în inimă. În clipa aceea, uitându-se mai bine la ochii soldatului, văzu că era femeie. Dar pe Jimmy nu-l mai impresiona nimic. O lovi de câteva ori până când trupul firav i se prăbuși, inert, la picioare. Cu cuțitul în el.

Se duse la chiuvetă și se spălă pe mâini și pe față.
Acum era rândul lui Kiro. Și al celorlalți.

Capitolul 42

– Tom!

– Geralyn!

– Vreau să te văd.

– Vreun motiv anume?

– Tocmai am făcut o baie, am corpul ud şi nu vreau să mă şterg cu prosopul. E destul de clar?

Douăzeci de minute mai târziu, Blake găsea uşa descuiată. În cameră era întuneric, dar lămpile de pe stradă răspândeau o lumină albastru-deschis, suficientă pentru a-i permite lui Tom să desluşească forma care se mişca în pat.

Trupul femeii, pe jumătate dezvelit, se arcui spre el.

Îl trase spre ea. Îl obligă să se culce pe spate şi se urcă peste el. Îi simţea prin haine căldura trupului şi bătăile inimii. Femeia îi mângâie gâtul... încet... când... Nu, nu se poate. I se păruse. Cum să încerce să-l strângă de gât? Şi totuşi aproape că nu mai putea să respire. Undeva, într-un colţişor al creierului său, începu să sune un semnal de alarmă, în vreme ce degetele femeii îi apăsau acum artera, blocând circulaţia sângelui. Mişcări precise, calculate. O făcuse şi el. O făcuse. O făcuse. O...

– Isuse! Cu o mişcare bruscă, o prinse de mâini şi o trânti cu putere de pat. Femeia ţipă, surprinsă.

Nu cred... Voia să...

– Tom, ce s-a întâmplat?

– Nu ştiu. Mâinile tale. M-au strâns... M-au apăsat...

Se înşelase? Nu era decât o închipuire?

Femeia se apropie din nou de el şi începu să-l mângâie, cu gura foarte aproape de a lui.

– Linişteşte-te, Tom. Îmi pare rău. Mă jucam.

– Ştiu, ştiu. Dar în sinea lui nu credea. Mai bine zis, nu ştia ce să creadă. Fusese atât de intenţionat, atât de... precis, de ştiinţific.

Oh, Doamne. Ia-o încet, Tom.

– Tom, eşti prea agitat... Prea neliniştit.

– Da, aşa este.

Femeia îi mângâie buzele.

– Mă jucam cu tine. Ştii asta.

– Știu.

Dar își dădea seama că nu știa.

Nu știa deloc.

* *

Dimitri îl mângâie pe Andrei.

– Ce te frământă, dragul meu?

– Nu înțeleg de ce trebuie să așteptăm atât.

– Pentru ca așteptarea este și ea bună la ceva. Mai ales *așteptarea aproductivă*. Știi foarte bine ce s-a întâmplat în Macedonia. Și totul, absolut totul, conform planului.

– Ai vorbit la Moscova?

– Bineînțeles.

– Și ce-au spus? Englezii și americanii sunt de acord să mai așteptăm?

Dimitri îl sărută pe obraji.

– Planurile se schimbă și ele, dragul meu băiat.

– Și cu comandantul englez – Blake – cum rămâne? El a fost motivul – unul din motive –pentru care am venit aici.

Dimitri oftă satisfăcut.

– Pune-te în locul lui, Andrei. Tabăra lui a fost atacată și pușt iul ăla la care spunea că ținea destul de mult – știm și noi cum vine asta – a fost împușcat. Iar Blake nu vrea acum decât să se răzbune. Și ce-o să facă?

– O să-l atace pe Kiro.

– Exact.

– Și în felul ăsta o să încalce acordul încheiat la Geneva.

– Exact. Dimitri rânji. Se ridică și începu să se dezbrace. Tot planul o să fie dat peste cap. Blake o să se descotorosească de Kiro, numai că, la rândul lor, și șefii lui or să se descotorosească de el.

– Eu ce trebuie să fac?

– Să aștepți, prietene. Și între timp...

Dimitri își scoase cămașa și începu să-l sărute cu patimă.

Capitolul 43

Urcuşul era destul de anevoios. Coasta dealului era povârnită. Iar peste tot în jur era întuneric beznă. Semănau cu o mică armată medievală: Blake în frunte, călare pe un cal, ceilalţi – în jur de douăzeci – mai în urmă, pe măgari sau mergând pe jos. Toţi erau îmbrăcaţi sărăcăcios, ca nişte ţărani de prin partea locului.

În tabăra de la Dare Bombol, trei elicoptere Puma aşteptau, încălzite, înarmate şi gata de decolare. Însemnele ONU fuseseră scoase, iar elicopterele, iniţial albe, fuseseră vopsite în negru.

Şi totuşi, comunitatea internaţională considera conflictul aproape încheiat, vorbind despre invazia sârbă ca despre o „aşa-numită invazie". La urma urmelor, forţele sârbe nu intraseră decât pe o distanţă de trei kilometri în interiorul Macedoniei. Cu alte cuvinte, mult zgomot pentru nimic.

Şi toate astea în timp ce el, Blake, colonelul Tom Blake, trecea dealurile, îmbrăcat în ţăran şi însoţiţi de o mână de oameni călărind măgari.

Blake, cel mai bun dintre cei mai buni, Blake ofiţerul incoruptibil, omul zilei – va deveni Blake trădătorul. Blake păcătosul, Blake care făcuse ceva abominabil, o nelegiuire, o ticăloşie de neconceput.

Se întoarse şi îi făcu un semn lui English, acum de nerecunoscut, îmbrăcat cum era cu haina aceea lungă, ponosită şi cu şapca de lână.

Pe sub haină însă, avea ascuns Browning-ul de 9 mm cu amortizor şi puşca mitralieră, tot cu amortizor, pentru că totul trebuia făcut în linişte.

Încă doi kilometri şi ceva şi aveau să se apropie de tabără. Aveau să treacă pe lângă sacii cu nisip şi prin spatele tancurilor T55 şi al putorilor ălora leneşe, care încercau să se încălzească în jurul unui foc de tabără. Aveau să se dea drept nişte contrabandişti. Oameni ai nopţii, oameni ai munţilor. Oameni pe care să nu-i întrebi nimic şi care, la rândul lor, nu te întreabă nimic.

Bani şi băutură.

Băutură şi bani.

Asta era tot ce vor.

* *

În ciuda aparenţelor, Jimmy era încă foarte iute în mişcări. Mai avea o ultimă treabă de făcut, după care poate că o să tragă şi o să adune... Dar fără mustrări de conştiinţă, fără rugăciuni pe jumătate crezute, adresate unui bătrân cu barbă albă, care te va lăsa sau nu te va lăsa să intri atunci când vei ajunge *acolo* şi o să baţi la uşă.

Jimmy urcă scările de la subsol, cu trupul lipit de pereţii de cărămidă. Luase şi pistolul femeii soldat, şi stiletul acesteia, pe care îl ţinea în mână.

Deschise încet uşa sălii principale, în încăpere nu era nimeni, iar lumina era foarte slabă. Oamenii erau probabil afară, probabil de pază sau în cealaltă aripă a clădirii. Sau la bucătărie. Peste tot în jur domnea o linişte neobişnuită.

* *

Când ajunseră la o depărtare de numai vreo opt sute de metri de tabără, începură să mişte lanternele. Totul era deja aranjat, aşa că nimeni n-avea să fie surprins. Contrabandiştii soseau doar la ora stabilită – ceva mai mulţi decât fusese convenit, dar şi marfa era mai multă – lăzi pline cu whisky, cartuşe de ţigări, chiar şi nişte şampanie – pe care însă, dacă lucrurile ieşeau cum trebuie, nenorociţii ăia n-aveau să mai apuce s-o bea.

Totul depindea de ceea ce avea să le spună Nico, ghidul lor, un tânăr de douăzeci şi doi de ani, care ştia foarte bine ce avea de făcut. Rolul său era acela de a glumi cu ei, de a le câştiga încrederea, de a le adormi toate bănuielile, până când...

Nico nu uita, nu putea să uite că o mână de bandiţi intraseră în casa lui, îl legaseră şi îl obligaseră să vadă cum îi violau mama şi surorile, o dată... de două ori... Nico păstra această amintire ca pe o notă de plată pe care aştepta numai ocazia de a o putea achita. Şi ocazia se ivise. În persoana lui Blake.

Noaptea asta era noaptea lui – şi noaptea mamei şi surorilor lui: o noapte în care fetele aveau în sfârşit să-şi şteargă lacrimile, iar mama avea să zâmbească din nou. Luase cu el un Browning şi câteva pistoale

Blake îl văzuse şi nu spusese nimic. Era sigur că Nico avea să le fie de mare ajutor. Nico, cu farmecul său, cu dezinvoltura sa. Cu ura sa...

Băiatul le făcu cu mâna sârbilor care îi aşteptau afară. Erau adormiţi, nespălaţi, nebărbieriţi şi înfrigurati. Dar văzându-i pe englezi, ochii începură să le strălucească.

Nico le aruncă vreo două cartuşe de Marlboro, iar sârbii se năpustiră asupra lor, le desfăcură şi înşfăcară pachetele, rânjind unul la altul.

Blake începu să-i numere... *douăzeci... treizeci...* Veniseră aproape cu toţii să dea jos cutiile de pe spinările măgarilor. Iar Nico stătea în mijlocul lor, luând banii, tocmindu-se râzând, bătându-i pe spate.

Blake se uită la English. Nu puteau să aştepte prea mult. Trebuiau să acţioneze.

La un moment dat, ceva îi atrase atenţia lui Blake. În depărtare, pe deasupra capetelor celorlalţi, la o fereastră slab luminată, se contura o siluetă mătăhăloasă, care parcă îi ţintuia cu privirea.

Chiar şi în întuneric, era o siluetă greu de confundat. Capul, cât o minge de fotbal, aşezat pe nişte umeri uriaşi, pătraţi. Nici urmă de gât. Namila îi arunca lui Blake o privire ameninţătoare, încărcată de ură.

Iar Blake ştia că acela nu putea fi decât Kiro. Cei doi nu aveau să fie prezentaţi unul celuilalt.

Al meu eşti, părea să-i spună Blake. Am să te prind, amice. Viu.

În clipa aceea, Nico dădu semnalul.

* *

Jimmy îl pândea pe cel care păzea camera lui Kiro.

Individul stătea cu mâinile în buzunarul scurtei de piele, în care îşi ţinea arsenalul un pistol cu calibru de 32 mm, boxul din alamă, cuţitul. Echipament de mardeiaşi. De cuţitar amator, nu de profesionist.

Jimmy rânji. Avea un pistol şi avea şi un cuţit, numai că de data asta avea să savureze plăcerea de a-şi folosi mâinile.

Jimmy se apropie de el, parcă mai agil ca niciodată, anii lungi de antrenament început în urmă cu patruzeci de ani pe străzile murdare ale Glasgowului şi se aruncă asupra lui. Instructorul său de carate ar fi fost foarte mândru să-l vadă. Jimmy ridică piciorul drept şi îl lovi pe individ la gât, chiar în mărul lui Adam. O lovitură năprasnică, brutală, orbitoare.

Omul se prăbuşise la pământ.

Iar Jimmy îl calcă în picioare, îl zgârie, şi îl loveşte cu cizmele, îl striveşte ca pe o gânganie, până când chipul omului devine de nerecunoscut. După care se apleacă tacticos şi, găsind nervul şi artera, începe să apese cu putere.

Capitolul 44

În clipa în care Nico dădu semnalul, unul dintre sârbi se repezi la el, înfigându-i mâinile în pieptul tânărului. Acesta însă împlântă stiletul până în prăsele în trupul atacatorului său. Acesta se clătină, făcu ochii mari şi icni de câteva ori, după care se prăbuşi fără viaţă la pământ.

Acum Tom... Nu mai aştepta. Acum.

Făcu un semn aproape imperceptibil, suficient însă pentru ca oamenii lui să înţeleagă că era momentul să atace. De sub hainele ponosite apărură dintr-o dată o mulţime de puşti şi pistoale, ce începură să pocnească, revărsând o ploaie de gloanţe asupra soldaţilor sârbi, care încă nu înţelegeau ce se întâmplă.

Nico căzu la pământ.

Trei lângă el.

Blake mai doborî unul.

Majoritatea sârbilor erau neînarmaţi. Liniştiţi... destinşi, murind acolo, cu câte o sticlă în mână sau cu câte un pachet de ţigări. Murind cu zâmbetul pe buze. Murind în timp ce îşi întâmpinau binefăcătorii...

Blake şi English descălecară şi se îndreptară în fugă spre clădirea din faţa lor, continuând să tragă.

* *

Când auzi împuşcăturile, Jimmy nu mai ezită nici o clipă. Pentru că el – el şi nu altcineva – trebuia să-l ucidă pe Kiro.

Fără să mai stea pe gânduri, ţintind broasca uşii masive de lemn. Uşa se dădu imediat de perete, iar Jimmy se ghemui în prag, gata să tragă din nou.

În clipa următoare însă, auzi râsul ce venea spre el din colţul cel mai îndepărtat al camerei, râsul acela deşănţat şi răguşit, se lovea de tavan şi ieşea pe coridor. Iar în semiîntunericul din cameră îl văzu căzut lângă pat, cu sticla în mână.

Era beat nenorocitul. Fusese întotdeauna un laş, care nu omorâse decât oameni lipsiţi de apărare, oameni care nu-i putuseră riposta. Iar acum că se afla în faţa unei armate, a unei armate adevărate, făcea pe el de frică.

Numai că lui Jimmy nu-i era milă de el. Deloc. Oameni ca Kiro

trebuie împuşcaţi. Din datorie, nu din plăcere. Pentru binele omenirii, al rasei umane, al planetei, al mediului înconjurător...

– Bea şi tu Jimmy. Pune pistolul jos şi hai să bem. Whisky.

Jimmy se apropie de el şi ridică pistolul până în dreptul frunţii lui Kiro.

– E timpul, Kiro. Auzi clopotul? şi-am promis-o de mult. Iar acum e momentul.

Kiro se holbă la el, fără să înţeleagă.

– Ce dracu', Jimmy?

Făcu ochii mari. *Ce se întâmpla?*

– A sosit momentul să-ţi achiţi nota de plată. Petrecerea s-a terminat. Toată lumea pleacă acasă. În afară de tine.

Kiro se uita la el din ce în ce mai îngrozit.

– Stai, stai, Jimmy. Vrei bani? Zece mii de dolari. şi-i dau acum... pe loc. Bani gheaţă. Douăzeci. Stai Jimmy. Îţi dau tot ce am.

Dar Jimmy vorbise destul. Făcu doi paşi înapoi şi îndreptă ţeava pistolului spre tâmpla lui Kiro.

– Vreau să spun o rugăciune. Mă laşi?

– O rugăciune. Una singură. Şi repede că mă grăbesc.

* *

O parte dintre sârbi fuseseră împuşcaţi, iar alţii scăpaseră cu fuga din bătaia gloanţelor „contrabandiştilor".

Blake intră în clădirea cufundată în beznă. Ajunse în sala principală, călcă peste cadavrele prăbuşite pe podea – English tocmai trecuse pe-acolo – şi rămase o clipă nemişcat, ascultând.

Afară, în curte, aterizaseră şi cele trei elicoptere Puma, aducând întăriri. Acum se trăgea şi pe pământ şi în aer. Blake se uită la ceas şi văzu că nu trecuseră decât trei minute de când Nico dăduse semnalul. Dar trebui să-l găsească pe Kiro.

O porni în sus, pe scări, apoi de-a lungul unui coridor. Era foarte întuneric, singura lumină venind de afară, printre ferestre. Blake nu se grăbeşte. Înaintează foarte încet, cu paşi de pisică. La un moment dat i se pare că vede pe jos o formă. Rigidă şi nemişcată cum numai un cadavru poate fi.

* *

Kiro bolborosea ceva ce voia să fie o rugăciune, un amestec de cuvinte care pentru Jimmy nu însemnau nimic.

Mai erau zece secunde şi totul avea să se termine. Lighioana din faţa lui, jumătate om, jumătate insectă, se târa pe podea, înotând, frecându-şi mâinile una de cealaltă, salivând.

Încă cinci.

Gata.

În clipa următoare simţi durerea. Vie, ascuţită. Până în creier.

Probabil ca închise ochii o secundă, pentru că privind în jos, zări un cuţit înfipt în piciorul său stâng şi pe Kiro încercând să se ridice în picioare.

Jimmy îl prinse cu putere de braţ şi îl trânti cu capul printre sticlele goale de pe jos.

Apoi se aplecă şi îşi smulse cuţitul din picior. Sângele ţâşni, pătând pantalonii de culoare kaki. Dar lui Jimmy nu-i păsa. Ridica pistolul şi savură momentul.

– Stai, Jimmy. O voce din pragul uşii. Stai, Jimmy. O voce din trecut. Pune pistolul jos.

Jimmy nu trebuie să se întoarcă, să vadă cine a vorbit. Ştie.

– Domnule Blake...

– Domnule colonel, Jimmy. N-ai cunoscut niciodată gradele militare.

– Îmi pare rău, domnule Blake.

– Lasă pistolul, Jimmy. Încet.

– Nu pot, domnule Blake. Pe ăsta...

– Trebuie, Jimmy. N-ai încotro. O să fie judecat. De-asta suntem noi aici.

– Ba n-o să fie judecat, domnule Blake. Ştiu eu cum se întâmplă. O să se descurce. O să iasă cu basma curată. Are prieteni sus-puşi. Cine ştie ce înţelegere este între ei. De-asta trebuie să termin cu el. Acum.

– Te omor, Jimmy.

– Iar eu îl omor mai întâi pe el.

În clipa în care Jimmy se întorcea cu faţa spre el, Blake îl împuşcă în umăr.

Capitolul 45

Pe Amesbury telefonul îl trezi din somn la ora 4 dimineaţa, iar după un sfert de oră, Peter Hensham suna la uşă.

– Ce dracu', Peter.

– Cu tot respectul, domnule secretar de stat.

Se duseră în bucătărie, iar Amesbury se aşeză, palid şi obosit, la masă.

Dar pe măsură ce asculta ceea ce îi spuse Hensham, Amesbury se simţea tot mai cuprins de furie. Nu, nu furia de zi cu zi. Nu ţâfna unui ministru înconjurat de idioţi. Nu. de data asta era o furie împletită cu teamă şi cu ură. De mult nu mai simţise aşa ceva.

Când Hensham termina ce avusese de spus, pe obrajii lui Amesbury apăruseră, în locul palorii, pete roşii.

Nu mai părea atât de amabil. Nu se mai simţea amabil.

– Du-te acolo Peter.

Hensham nu se mişcă.

– Să fac ce?

– Să termini... totul.

– Vă rog să fiţi mai explicit, domnule secretar de stat. Concret, ce am de făcut? Ani de zile am acţionat numai pe baza unor semne făcute cu capul sau a unor ordine monosilabice. De data asta, vă rog să-mi spuneţi clar ce să fac. Îmi pare rău.

– Vreau să-l scoţi pe Blake de acolo. Şi pe sârb o dată cu el. Fă-o înainte ca o lume întreagă să afle ce s-a întâmplat.

– Şi dacă nu renunţă?

– Atunci bravul nostru ofiţer va trebui să sufere un accident. Şi sârbul la fel.

– Vreţi să spuneţi că trebuie să-i omor?

– Ce dracu', Peter, mă interoghezi?

– Numai în mintea mea, domnule secretar de stat.

– Ascultă. Blake nu poate fi adus acasă în dizgraţie. Este prea costisitor. Şi apoi, închipuie-ţi ce situaţie. Dar nici nu poate fi lăsat să continue cu prostiile lui. Spui că insista ca sârbul să fie judecat. *N-o să fie judecat.* Nici el, nici nimeni altcineva. Reconciliere, ăsta e cuvântul nostru de ordine. Peste câţiva ani, regina se va duce la Belgrad, să treacă în revistă garda de onoare. Asta este politica, nimic mai mult. Blake a

nesocotit înţelegerea. Trebuie să plece. Du-te acolo, Peter. Fă ce ai de făcut. Dar fără zarvă, fără prea mare tapaj. Ne-am înţeles?

* *

În seara în care încercase de câteva ori să ia legătura cu Tom, prin telefon, şi nu reuşise, ştiură, instinctiv că se întâmplase ceva.

Apoi se uitară la televizor, la ştiri, în speranţa ca aveau să afle ce se întâmplase – dacă se întâmplase ceva. Dar nimic. Nici un cuvânt. Nici despre invazie, nici despre război. Cui îi păsa? În Anglia era o zi liniştită de luni, iar a doua zi, marţi, feroviarii aveau să intre în grevă.

Asta fusese tot.

* *

Putea să-l sune pe Peter, să afle dacă totul era în regulă. Dar nu, mai bine să stea unul departe de celălalt. Să se gândească. Peter era extraordinar. Dar Peter era periculos. Iar acum merseseră prea departe. Ea nu era pregătită. Trebuia să stea de vorbă cu el. Dar nu acum.

O sunase în schimb pe una din prietenele ei, soţia unui telegrafist militar, care îi promisese că avea să-l roage pe bărbatu-său să-i spună tot ce ştia.

Phyllis o sună după nici o jumătate de oră.

– Eddie mi-a spus că n-ar trebui să-ţi spun nimic din toate astea. Dar eu...

– Nimic din ce?

– Nici eu n-am înţeles prea bine. E ceva foarte ciudat. Se pare că toate comunicaţiile cu Skopje au fost întrerupte. Dar nu pentru mult timp. Cică ar fi nişte mişcări în zonă. Dar toate mesajele sunt codificate. Of, Sarah, n-ar trebui să-ţi spun toate astea.

– Ce s-a întâmplat, Phyllis?

– Nu ştiu. Asta şi încerc să-ţi spun. S-a primit ordin ca toate comunicaţiile prin satelit să fie întrerupte.

– Dar de ce?

– Nu ştiu. Nimeni nu ştie. Eddie ar fi trebuit să iasă demult din schimb, dar îi ţine pe toţi acolo, la bază. Nimeni nu are voie să se ducă acasă. Cel puţin telegrafiştii, nu.

– Poate reuşeşti să mai afli ceva, Phyllis.

– Am să fac tot posibilul.

Sarah puse telefonul în furcă şi se uită la Veronica.

– Ce este, mami?

– Nu putem lua legătura cu tata. Comunicaţiile au fost întrerupte.

– De ce?

– Nimeni nu ştie.

– Dar ceva s-a întâmplat, nu-i aşa?

Sarah se apropie de Veronica şi o sărută pe obraz.

– Da... cred că da.

* *

Câteva ore mai târziu, îl suna pe Peter de la telefonul din dormitor, deşi ştia că nu este acasă. Lăsă telefonul să sune de douăzeci de ori. Dar Hensham nu răspunse.

Capitolul 46

Jimmy zăcea pe salteaua goală, cu jumătate de glonț încă în el, puțin prea aproape de inimă. Dar este conștient. Știe că Blake este lângă el.

– Nu pot să spun că îmi pare rău, Jimmy.

Scoțianul zâmbea cu jumătate de gură.

– Dumneavoastră sunteți un om cinstit, domnule Blake, dar ar fi trebuit să mă lăsați să-l omor pe Kiro.

– Ai omorât destui oameni la viața ta.

– Dar asta conta foarte mult. Asta era foarte important.

– O să fie judecat, de-asta nu te-am lăsat să-l omori.

Jimmy zâmbi din nou.

– Nu mă faceți să râd, domnule Blake. N-o să fie nici un proces. Și nici dumneavoastră nu credeți că o să fie.

– Încearcă să dormi Jimmy. Vorbim mai târziu.

Blake se ridică și îl lăsă pe Jimmy singur.

Chiar dacă voia, nu avea ce să facă pentru el. Aveau acolo truse de prim ajutor, permanente, morfină. Puteau pansa o rană sau îngropa un cadavru. Dar ceva *între* nu puteau face.

Afară English mâna prizonierii spre un fel de hambar. Văzându-l pe Blake, se întoarse și îl ajunse din urmă.

– Ce-a zis Londra?

– Nu mare lucru. Eu am trimis mesajul direct la Whitehall. Le-am spus că am arestat un individ suspect de-a fi criminal de război. Doar câteva amănunte. Asta-i tot. Am cerut elicoptere care să vină să ia răniții. Și apoi, nimic.

– Ce vrei să spui?

– Nici o confirmare. Liniște. Am trimis din nou mesajul, a doua oară pe frecvența de urgență. Tot nimic. Brock spune că legăturile au fost întrerupte.

– Dumnezeule!

Blake încuviință.

– Da. Pentru moment. *El* este singurul care ne mai poate ajuta. Îi arătă lui English semnalul ultrasecret – singurul mesaj primit de la Londra. Au închis spațiul aerian din regiune și ne pun în vedere să nu încercăm să zburăm afară din zonă, pentru că sunt pregătiți să ne taie calea. Asta încearcă să facă. Înclin să cred că legăturile au fost

întrerupte în mod intenţionat. Iar în momentul de faţă, pentru lumea de afară, noi nici nu existăm.

* *

Prin ferestrele murdare îi vede pe răniţii care sunt pansaţi şi cadavrele puse în saci de plastic. Echipa care „face curat". Macabrii cu măştile şi cu mănuşile lor, sortând cadavre.

Moartea înspăimântă. Moartea îngrozeşte. Îşi aminti de Kiro şi de reacţia lui în faţa morţii. De privirea lacomă şi de bucuria răutăcioasă care îi luminase faţa ca un dovleac copt, în clipa în care Jimmy fusese împuşcat.

Blake îl ridică în picioare, îi înfipse pistolul în spate şi îl avertizase că i-ar fi făcut o deosebită plăcere să apese pe trăgaci.

– Bineînţeles, domnule Blake, dumneavoastră sunteţi şeful. Dacă spuneţi dumneavoastră, înseamnă că aşa este. Kiro a fost cuminte. O să vă convingeţi de asta. Kiro nu om aşa de rău. Aveţi încredere în mine, domnule...

Blake îl pocni peste gură.

– Foarte bine, domnule Blake. O să vorbim despre asta la proces. Kiro nu-şi face griji. Nici o problemă. O să vă pară rău, domnule Blake. Soldaţii englezi nu-i bat pe prizonieri. Nu e frumos. Nu e frumos, deloc...

De ce oare se supărase Londra pe ei? De ce îi puse în carantină? Le stinseră luminile şi îi lăsă să fiarbă în suc propriu. Pentru prima oară, Tom era împotriva alor săi. De ce? De ce n-au vrut să discute?

Luă una din sticlele care le aduseră în tabără în chip de marfă de contrabandă, o desfăcu şi îşi turnă într-un pahar câteva degete bune.

* *

Până la ora patru dimineaţa, Hensham îşi adunase echipa.

S-au întâlnit la *Ursul Brun*. Barmanul le dăduse de băut – Courvoisier, bătrâne. Ce, ai uitat? – şi le spuse că sunt o bandă de beţivi scârboşi, pe care nu i-ar pune nici măcar să bată mingea, darămite să-i ia la război.

Băieţii rânjiră, mai ales că Peter avusese grijă să respecte întru totul

ritualul obişnuit: plicurile cafenii, fiecare cu câteva sute în el – de cheltuială, băieţi – nişte băutură pe gratis, ceva bani în buzunar – aşa, ca să vă ridice moralul, să vă înveselească, nu-i aşa?

Nu că ar fi avut nevoie de prea multe încurajări.

Aici, la Londra, făceau treburi care nu le plăceau deloc. Lucrau pe şantiere, reparau motociclete. Aşa că atunci când îi convocase Peter, mai că săriseră în sus de bucurie. Da, da, erau pregătiţi.

Despre Peter ştiau că se ocupă de treburile murdare, „negre". Treburile pe care, odată îndeplinite, nu le mai pomeneşte nimeni. Niciodată.

Şi... vă puneţi lacăte la gură, băieţi. Da, ştiau asta.

Nu semnează hârtii... contracte... nimic. Astea sunt regulile. Şi apoi, cine-i nebun să lase urme?

Hensham îi salută sec.

– Mickei, Dinţosule, Bâldâbâc...

– Domnule...

– Mă bucur să vă văd. Ceva întrebări?

Hohote de râs. Domnul este atât de glumeţ.

Apoi le spune ce au de făcut.

* *

Apoi le dădu două ore, să-şi rezolve problemele personale. Să treacă pe acasă, să-şi sărute câinele, să-şi bată nevestele pe umăr sau să ude florile.

Ştia ca fiecare dintre ei avea ceva la care ţinea foarte mult. Mercenarii nu sunt chiar nişte dezrădăcinaţi, lipsiţi de sentimente sau de afecţiune, cu vieţile goale, searbede. Nu. Singura deosebire este aceea că mobila vieţii lor este aranjată diferit.

Ei înfruntă violenţa, nu se feresc de ea, nu o ocolesc.

Plăcerea pentru ei este o băutură sau un meci de fotbal sau o noapte de dragoste, de care se bucură cu o intensitate dublă.

Ce îi atrage pe ei este riscul. O văzuse de atâtea ori. Oameni care voiau să renunţe şi să se facă mecanici de locomotivă. Oameni în derivă, oameni care se lăsaseră duşi de valurile vieţii, oameni plictisiţi. Se întoarseră la puşcaşi, la camarazii lor, cu inima în continuă mişcare, zbătându-se undeva între gât şi sfincter.

Unii dintre ei dăduseră numai câteva telefoane şi petrecură un sfert

de oră într-o cafenea, în compania unor târfe.

Mâncare, sex, băutură – lucruri de primă necesitate, nu-i aşa? Înşfăcate şi înghiţite cu lăcomie, pentru că este întotdeauna mai târziu decât crezi.

Hensham se asigură că transportul era pregătit. Avionul care urma să plece de pe aeroportul Northolt, muniţia şi armele.

Vru să o sune pe Sarah, dar ceva îl opri.

Nu conştiinţa, ci sentimentul că, dacă îţi împingi soarta prea departe, ea o să te muşte de fund. Iar în momentul acela, nu de asta avea nevoie.

Capitolul 47

Harrison Drew avu o săptămână fără dureri. Ceea ce pentru el însemna o săptămână senină, aurie. Pentru Washington în schimb, fu o săptămână cu vreme oribilă, rafale de vânt şi temperaturi foarte joase, când capitala americană se refugie în camera de zi supraîncălzită, ghemuindu-se în faţa televizorului. Şcolile fuseseră închise. Copiii stăteau acasă. Amanţii şi amantele erau obligaţi să stea departe unii de ceilalţi. Bătrânii erau duşi la spital. Numai că lui nu-i păsa de toate astea.

Acum însă, acul se întoarse, străpungându-i abdomenul: nu era o simplă jenă sau un spasm, ci o durere sălbatică, interminabilă, cu rădăcini şi cauze refuzând să treacă până îşi încheia misiunea.

Înşfăcă pastilele şi înghiţi câte putu, cu faţa schimonosită, cu respiraţia sacadată şi hârşâită şi aşteptând ca medicamentele să-şi facă efectul. Numai că de fiecare dată dura mai mult. De fiecare dată se întorcea în lume ceva mai slăbit, deschizând ochii, ştergându-şi sudoarea rece de pe frunte, de parcă ar fi venit din cine ştie ce călătorie înspăimântătoare.

Poate că era din cauza mesajului primit de la Londra, urmat de vocea tâmpă a lui Anthoy Amesbury, jigodia aia de asistent al guvernului Maiestăţii Sale.

Amesbury promisese că avea să aranjeze lucrurile, să termine totul şi să pretindă că, de fapt, nu se întâmplase nimic. „Echipa de intervenţie" era pe drum.

De la fereastra casei sale din Georgetown, Drew vedea zăpada căzând de-a lungul străzii M, magazinele goale şi nămeţii viscoliţi de vânt.

Vremea fusese previzibilă cu mult timp înainte.

Numai orbii fuseseră surprinşi.

Şi totuşi, la Washington era greu să ai ochi şi la spate. În cele mai multe locuri, fie câştigai, fie pierdeai. Aici le făceai pe amândouă. Stâlpii erau atât de înalţi, riscurile atât de mari, încât era imposibil să câştigi mereu.

Chiar şi Reagan fusese nevoit să înveţe asta.

Ia, de exemplu, politica. Merge ce merge, dar când dă greş, este foarte greu să dovedeşti că, iniţial, a fost justificată. La fel ca toate schemele menite să vindece lumea de toate relele ei, tacticele şi

strategiile nu rezistau decât foarte puţin, înlocuite fiind apoi de altele noi. Prietenii de azi devin, în mod invariabil, opozanţii de mâine. Noriega, Marcos – toţi îmbrăţişaţi şi acceptaţi, pentru ca apoi să fie înlăturaţi de urgenţă de la putere, reduşi la tăcere sau pur şi simplu, lichidaţi... kaput.

Întrebarea care se punea cel mai frecvent la nivelul eşaloanelor superioare ale puterii este: „Cine dracu' a autorizat asta?"

La ora actuală, toate politicile trebuie să vină cu un ingredient nou-nouţ: negarea din capul locului, contestarea. Aceasta îţi permite să pretinzi că n-ai văzut şi n-ai auzit în viaţa ta de asta şi că pentru nimic în lume n-ai fi putut să fii de acord cu o asemenea idee prostească.

Instinctul lui, de om care cunoştea Washingtonul de peste cincizeci de ani îi spuse că acordul era pe cale de a lua sfârşit.

Dar îi mai spuse şi că nu trebuie să ia hotărâri pripite. Cu atât mai mult cu cât se părea că englezii îşi puseră în gând să strice totul.

Ridică telefonul şi o sună pe Geralyne Lang la Skopje.

– Draga mea doamnă.

Se trezi, ca întotdeauna, într-o clipă.

Dar oare chiar dormea?

Nu ştiai niciodată, îşi spuse Drew. *Geralyn era o pădure de nepătruns. Pătrundeai tot mai adânc în ea, fără însă a vedea mare lucru.*

El îi spuse ce zisese Amesbury – foarte pe scurt, cu cuvinte monosilabice, fără toate tâmpeniile acelea pe care le adaugă întotdeauna englezii, anume ca să te zăpăcească.

– Am să fiu gata pregătită, răspunse ea. Numai să-mi spuneţi când.

* *

Puse receptorul în furcă, dar îl ridică din nou, cu un gest automat şi îl sună pe Blake, în tabără. Voia să ştie exact unde se află aceasta la orice oră din zi sau din noapte.

Numai că de data asta nu ştia ce să creadă. Telefonul principal de la Dare Bombol sună în continuu, dar nu răspunse nimeni. Era aproape ca şi cum locul ar fi fost curăţat şi abandonat.

Dar firește, asta era imposibil.

Capitolul 48

De la balconul camerei lui Kiro, cei trei soldaţi englezi urmăreau ce se întâmpla în jurul casei. Noaptea era agitată, iar vântul rece bătea în rafale.

Blake se întoarse către English.

– Spune-mi ce pierderi avem?

– Douăzeci de răniţi grav – printre ei şi Jimmy. Unii dintre ei or să moară în câteva ore.

– Iar eu nu pot să fac nimic. Ai văzut şi tu mesajul. Au închis spaţiul aerian din jurul nostru. Eu unul cred că la noapte o să vină o echipă care o să încerce să ne scoată de-aici. Pentru că altfel, nu-mi explic întreruperea semnalelor. Clătină din cap. În orice caz, nu pot să aştepte prea mult. Dacă bineînţeles vor să treacă totul sub tăcere.

– Iar noi, ce-ar trebui să facem, domnule? Întrebarea lui Brock era neutră. Omul nu părea speriat. Pur şi simplu, voia să ştie.

– Să rămânem aici şi să ne luptăm – dacă este cazul. De altfel, este singurul lucru care îl putem face. Comunicaţiile sunt întrerupte. Am senzaţia că dacă elicopterele vor decola, vor fi doborâte pe loc. Suntem în mijlocul unor operaţiuni care n-a avut loc niciodată.

English se întoarse cu faţa spre el.

– Dacă lucrurile merg rău, ar trebui să încerci să ieşi de aici. Zău, Tom. Vorbesc serios. Indiferent cum. Chiar dacă trag în elicoptere. Sidewinder-urile[1] noastre or să lovească şi ele. Cineva trebuie să afle ce s-a întâmplat.

– Noi suntem o echipă, John. Şi o să rămânem o echipă. Blake puse o mână pe umărul prietenului său. Aşa a fost şi aşa o să rămână şi de acum încolo.

Îi lăsă pe cei doi şi coborî în pivniţă. Lui Jimmy McIlvane i se dăduse camera cea mai călduroasă şi cea mai uscată, ceea ce, însă, nu îl ajutase cu nimic. Starea lui Jimmy se înrăutăţise. Faţa îi părea îngheţată, cu aura aceea de om pe jumătate mort, iar trupul părea că renunţase la luptă, lăsându-se la voia întâmplării. Faţa îi semăna cu un barometru. Vremea rece şi aspră se instalase pentru totdeauna, iar verile aparţineau

---

[1] Sidewinder (av. Mil.): armă supersonică ce interceptează şi distruge avioanele inamice, utilizând radiaţii în infraroşu. (n. tr.)

pentru totdeauna, trecutului.

Jimmy zăcea acolo, în faţa lui, pe salteaua ruptă, neacoperită cu nimic. Jimmy, cel care lua hotărâri. Jimmy, cel care îi trimetea pe oameni pe drumul acela întunecat şi necunoscut, pe care el nu mersese niciodată. Până acum.

– O să mă operaţi, domnule Blake? Stătea nemişcat şi cu ochii închişi, dar vocea – era a lui, a lui Jimmy.

Blake se apropie de pat şi duse aproape deasupra lui Jimmy.

– Nu te putem opera. Îmi pare rău. Suntem în carantină, Jimmy. Ştii ce înseamnă asta. Ne-au închis pur şi simplu aici.

– Nu trebuie să aveţi încredere niciodată în nemernicii ăştia, domnule Blake. Întotdeauna am spus asta.

Blake zâmbi. Îşi trase un scaun lângă pat.

– Acolo, la Berlin, în barul acela, voiai să-mi spui ceva, Jimmy. Îţi aduci aminte?

– Îmi aduc aminte, domnule Blake.

– Vrei să vorbim despre asta?

Jimmy îşi umezi buzele uscate cu limba.

– Nu ştiu dacă vreau.

Urmară câteva clipe de tăcere, după care Blake spuse:

– Mă duc să-ţi aduc nişte apă.

– Scotch.

Blake încuviinţă şi ieşi din cameră.

– Adu-l pe maiorul English, îi şopti el repede caporalului care stătea afară. Să aducă şi camera de luat vederi... şi o sticlă cu whisky.

În cameră, Jimmy se întoarse pe spate, dar fără să deschidă ochii.

– Atunci... la Berlin... erai îngrijorat, Jimmy. Îţi aminteşti?

– Îhî.

– Vroiai să renunţi, nu-i aşa?

Jimmy înghiţi, dar nu spuse nimic. Afară, vântul bătea în rafale.

– Pot să vă întreb ceva, domnule Blake?

– Dă-i drumu' .

– Eu ce am la afacerea asta?

Blake ridică din umeri.

– Ce vrei tu, Jimmy. O croazieră în jurul lumii. Un abonament la Murrayfield. Kilograme de somon afumat... sau toate la un loc.

Jimmy râse, încerca să râdă, până când tusa îi sfâşie pieptul, iar trupul i se crispă de durere.

Blake îl văzu cu coada ochiului pe English care intră în cameră cu o sticlă şi un pahar, după care se strecură tăcut în colţul cel mai întunecat al încăperii, se aşeză pe podea şi scoase camera de luat vederi.

Blake umplu paharul, ridică uşor capul lui Jimmy şi îi turnă câteva picături în gura deschisă.

–Vreau nişte bani pentru băieţii mei de-acasă. Asta vreau, domnule Blake.

– Ce băieţi?

– Băieţii cu care stau. Foşti mercenari. Oameni de care am avut grijă. Eu. Şi de care toţi au uitat. Doar un rând de băutură şi de masă. Îmi promiteţi că o să faceţi asta pentru mine? O să fie modul meu de a-mi lua rămas-bun de la ei.

– Îţi promit, Jimmy.

Deschise ochii şi îl văzu pe English în colţ, cu camera de luat vederi în mână, dar nu se arătă surprins. După o vreme, mai luă o înghiţitură de whisky şi le povesti despre vizita care i-o făcuse într-o dimineaţă comandantului de brigadă Peter Hensham, despre asasinarea unui preşedinte şi despre un băieţel care n-ar fi trebuit să moară.

Vorbi timp de aproape o oră. Vorbi cum nu mai vorbise niciodată. Fără scuze. Fără să dea vina pe viaţă... fără să dea vina pe nimeni.

Când termină, English închise camera, iar Blake se ridică şi ieşi fără un cuvânt.

Noroc că Jimmy avea să moară. Altfel, l-ar fi strâns de gât cu mâinile lui, acolo, pe saltea.

* *

Nu trebuiau să mai aştepte nici o clipă. Blake ştia ce avea de făcut. Nu putea sta liniştit, fără să facă nimic. Cineva trebuia să ajungă la Skopje.

Fără întrebări, fără îndoieli.

Când trebuie, o faci şi gata.

Brock se oferi primul să plece – înainte chiar de a i-o cere ei. Făcu mai întâi câteva glume – probabil ca să-şi ridice moralul – după care spuse:

– Floare la ureche, domnule. Mă întorc cât ai zice peşte. O să vedeţi.

Blake îl cerceta din cap până în picioare şi îi verifica echipamentul.

– Când ajungi în oraş, du-te la hotelul Grand. Acolo sunt cei de la

presă. Adu aici cât poţi mai mulţi. Sugerează-le să facă rost de un elicopter. Eventual, să închirieze unul. După asta, vorbeşte şi cu Geralyn Lang, americanca... camera 218. Trebuie să ajungă aici, cu toţii, înainte de sosirea propriilor noştri prieteni.

– Nici o problemă, domnule. Chiar voiam să fac o plimbare pe ziua de azi. Brock zâmbi şi arătă spre puşca mitralieră. O iau cu mine pe Thompson, o busolă şi... am să iau şi o ladă cu whisky. De ce altceva are nevoie un bărbat?

Blake îi strânse mâna şi îi ură noroc – cu toate că în fundul sufletului era convins că Brock nu avea să ajungă la timp.

* *

Câteva ore mai târziu, îi dădu lui English banda pe care era înregistrată mărturisirea lui Jimmy.

– Dacă eu nu mai ies de-aici, fă tu cu ea ce crezi că e mai bine.

– Adică să o fac publică.

– Nu pot să-ţi spun să faci asta.

– Ce altceva aş mai putea face?

– Eu cred că ar trebui difuzată. Dar s-ar putea să ai nevoie de ea ca să-ţi cumperi propria siguranţă. Dacă ăsta este preţul, atunci nu ezita. Ai o soţie şi copii. Când o să se termine totul, o să te întorci la ei.

English se ridică, zâmbi şi îşi scoase pipa din buzunar.

– Dacă nu mă înşel, exista un principiu, o lege nescrisă a militarilor, şi anume că familia ştie asta şi sprijină ideea în sine. Ai cuvântul meu că banda va fi făcută publică. Iar familia mea nici nu va concepe să fie altfel.

Capitolul 49

În bar, zgomotul devenise supărător. Dar pe Geralyn nu o deranja. O încânta atenţia ce i se acorda.

Se adunară cu toţii în jurul ei – operatorii cu părul dat cu gel, fotografii ameţiţi şi obraznici şi chiar şi băieţii americani cu nimic altceva decât cu câte un blocnotes. Iar Geralyn era într-adevăr o femeie pe care să nu o poţi trece cu vederea – prietenoasă, senzuală, provocatoare. Doamna reporter era visul oricărui bărbat singur, aflat departe de nevastă şi copii, şi care îşi putea permite şi el să calce din când în când pe alături.

Dar oare o să vrea să... ? se întrebau cu toţii în sinea lor. *Sau, şi mai rău, o să se culce cu altul.*

Întrebări pentru gentlemanii presei, într-o noapte plictisitoare, într-un război care nu avea loc.

Când se lăsă întunericul, Geralyn comandă un alt rând de băuturi şi de cafele, hotărându-se să mai rămână o oră.

În timpul acesta se dusese de câteva ori la recepţie şi forma numărul de la Dare Bombol, după care puse receptorul în furcă. *Unde dracu' erau Blake şi ceilalţi?*

* *

Luna se ascunsese în nori în timp ce Brock îşi mâna măgarul de-a lungul cărării înguste bătută din toate părţile de vântul nemilos. Un animal atât de slab şi de fragil, pus să care atâta greutate şi care avea totuşi puterea de a rezista până la capăt. Fără să ezite. Fără să se împotrivească.

Înaintarea lui, drumul în pantă era mărginit de tufe şi de arbuşti. Direcţia era cea bună, terenul era însă prea deschis şi expus. În partea de vest, pădurea deasă oferea o protecţie mult mai mare, numai că acolo terenul era povârnit şi stâncos. Şi în întuneric era foarte periculos. Brock se cutremura o clipă, apoi tot el îşi spuse că nu trebuie să se teamă. *Alung-o cât mai repede* , spuneau ei întotdeauna. *Alung-o înainte ca ea să pună stăpânire pe tine şi să te doboare la pământ. Pentru că atunci nu mai eşti de folos nimănui, nici oamenilor, nici*

animalelor. Alungă-ţi frica şi n-o mai lăsa niciodată să te cuprindă.

Măgarul o luă pe ceva ce semăna cu o potecă stâncoasă, ce şerpuia în jos, ca într-un fel de slalom, spre poalele dealului.

Panta devenise din ce în ce mai abruptă, Brock descalecă şi o porni în urma animalului., admirând rezistenţa acestuia şi mângâindu-i blana groasă şi aspră.

La fiecare câteva minute, oprea măgarul şi asculta zgomotele pădurii.

Vreme de o clipă, i se păru că vede, jos în vale, o lumină, dar curând totul se scufundă în întuneric.

Probabil că era o casă, poate o fermă sau cabana vreunui tăietor de lemne. El nu cunoştea peisajul: putea să fie orice.

Dar când privi printre trunchiurile copacilor, nu văzu nimic. Lângă el, animalul fornăia şi trăgea de hăţuri, nerăbdător să o ia din loc.

Brock mai scrută o dată întunericul, privind printre copaci, încordat şi atent la fiecare mişcare. Dar nu văzu nimic nici de data asta.

După câteva clipe, o porni din nou. Dar acum, panta era atât de abruptă, încât trebuia să se concentreze la fiecare pas pe care îl făcea. Măgarul începu şi el să alunece.

După circa treizeci de metri dădu peste o ieşitură îngustă – un loc unde se puteau odihni câteva minute şi chibzui. Nu-i plăceau deloc luminile astea inexplicabile care se aprindeau şi se stingeau în mijlocul a nicăieri.

Simţea ca ceva nu era în regulă şi intuia mai mult pericolul ce îl pândea din întuneric decât era conştient de iminenţa lui. Iar umbra stâncilor semăna oarecum cu o peşteră.

Fii atent, băiete! Aproape involuntar pipăi puşca mitraliera ascunsă în haină şi prevăzută cu amortizor de zgomot.

Se simţea mai în siguranţă ştiind-o acolo.

În depărtare, în vale, auzea păsările chemându-se una pe alta. Vântul stătuse, iar crengile copacilor, până acum agitate şi nervoase, parcă încremeniseră dintr-o dată.

Lângă el, măgarul fornăia, lovind cu copita pământul tare. Brock îi dădu nişte zahăr şi îl mângâie pe spate, dar animalul tot nu stătea locului. Durere? Nervi?

– Hai băiete! Stai liniştit! Ia-o încet.

Lua termosul atârnat de şa şi îşi turnă ceai fierbinte într-o cană de plastic.

Dumnezeule. Îi înghețaseră mâinile. De-abia dacă putea ține termosul.

Nu, nu trebuia să mai piardă nici o clipă. Mulți oameni mor în munți, iarna. *Mișcă-te Brock. Mișcă-te și fă ce ai de făcut.*

Puse termosul și se simți mai bine.

* *

La ora nouă seara, Geralyn știa deja cine lipsea de la petrecerea presei.

Nu veniseră nici diplomații, nici oficialitățile ONU, nici administratorii, nici agenții de publicitate, nici personalul auxiliar, care altfel obișnuia să vină în fiecare seară la bar, să bea ceva și să se simtă bine. Geralyn se adresă decanului corpului de presă, un italian chel și expansiv, poreclit „Martini sec" care, în momentele lui de trezire, lucra pentru *Corriere della sera.*

– Hai să bem și noi ceva, Geri! Vreau să te cunosc mai bine.

– Cumpărați?

Bărbatul se linse pe buze.

– Vindeți?

– Întotdeauna.

O conduse prin mulțime până la bar și, zărind o masă ceva mai retrasă, le făcu un semn celor doi bărbați care stăteau acolo și care se ridicară imediat și plecară, lăsând masa goală.

– Ce pot să fac pentru tine, Geri?

– Informații.

Bărbatul rânji.

Nimeni nu are informații.

– Nici dumneavoastră?

– Oamenii îmi spun unele lucruri. Bineînțeles că îmi spun. Dar îi cred?

– V-a spus cineva, ceva în seara asta?

– Încă nu. Dar seara abia a început.

– Unde sunt toți clienții obișnuiți?

– Nu știu. Te referi la militarii ONU? Habar n-am. Fac tot felul de planuri strategice... tactice. Care în ultimă instanță, sunt toate inutile. Și neinteresante.

Îi zâmbi şi îşi mişcă încet paharul pe masă, ciocnindu-l de al ei.

– Cine ştie ce fac oamenii ăştia? Ultima oară când am fost acolo, erau cu toţii în bucătărie: repetau „hrănirea în caz de evacuare". Soţiile le ţineau lecţii de croitorie, ca să-i pregătească pentru situaţia de „urgenţă naţională", când fiecare dintre noi o să trebuiască să-şi croiască şi să-şi coasă singuri hainele. Râzi tu, râzi, dar ăsta este adevărul. Ascultă-mă pe mine. Sunt aici de doi ani de zile, da? Şi nu s-a întâmplat nimic. Nici un război nu sunt în stare să-l facă aşa cum trebuie. Şi de ce l-ar face? Sârbii au câştigat. Opoziţia este fie speriată, fie moartă... împuşcată. Ei, oricum controlează întregul ţinut. Şi atunci te întreb eu, cine are nevoie de un război?

– Au fost unii care credeau că ei au nevoie.

– Da, bineînţeles. Numai că acum s-au răzgândit.

* *

Odată ajuns la poala dealului, Brock văzu că măgarul şchiopăta. Pietrele ascuţite îi zgâriaseră adânc copitele, aşa ca bietul măgar abia îşi mai târa picioarele de durere. De aici încolo, trebuia să meargă pe jos.

În depărtare se auzea clipocitul unei ape. Brock duse măgarul până acolo, în ideea de al lăsa priponit, dar aproape de apă.

Apropiindu-se, îşi dădu seama că era vorba de râu cu ape iuţi, învolburate, grăbite. Prea iuţi pentru a îngheţa chiar şi pe un ger ca ăsta, îşi spuse Brock. Avea să lase animalul acolo, să se apere singur dacă era cazul.

Pe malul râului, câteva tufişuri. Putea să lege animalul acolo. Cel puţin, o vreme, nu avea să fie văzut.

Brock îi dădu şi ultimele bucăţele de zahăr, după care îi mângâie blana aspră şi rece.

Era tocmai pe punctul de a se întoarce, când simţi pistolul între omoplaţi.

* *

La ora zece fără un sfert, italianul fu chemat la telefon. Se scuză faţă de Geralyn Lang şi nu se întoarse decât după douăzeci de minute.

Când se aşeză pe scaun, exuberanţa îi dispăruse ca prin farmec; la fel şi gestul tineresc de a-şi linge buzele şi expresia deschisă de până

atunci. Ceva anume îl surprinsese şi îl şocase pe domnul *Martini sec.*

Ea îşi mai comandă o bere şi apoi ridică o sprânceană.

– Vrei să-mi spui sau să chem o ambulanţă?

El luă paharul şi îl duse la buze, iar Geralyn văzu că mâna îi tremura.

– De ce nu îmi spuneţi şi mie ce s-a întâmplat?

– La cincizeci de kilometri de aici, foarte aproape de frontiera sârbă, s-a întâmplat ceva. Cred că un accident militar. M-a sunat un prieten. Nu ştia exact ce s-a întâmplat. Cert este însă că trupele ONU au încercuit întreaga zonă.

– De ce? Trebuie să ne ducem până acolo.

– Stai, stai... Pentru numele lui Dumnezeu. Vocea îi deveni dintr-o dată supărată. Tu vrei să mă tragi de limbă – nu-ţi mai spun nimic. Nici un cuvânt...

– Bine, bine, îmi pare rău.

– Prietenul meu este ofiţer de legătură, ONU. Mi-a spus că nu putea vorbi prea mult. O să mă sune din nou peste o oră sau două. Se pare că în zonă se află forţe speciale. Asta nu este ceva nou. Le-au folosit şi în Bosnia, în secret, bineînţeles. Dar acum s-a întâmplat ceva... neprevăzut.

Geralyn se scuză pentru câteva minute, urcă în camera ei şi încercă să sune în SUA. Dar liniile erau defecte.

– Lua-te-ar dracu'! îi spuse ea receptorului.

* *

Brock se întoarse încet, cu grijă şi... foarte speriat.

– Şi îi văzu. Erau doi soldaţi foarte tineri. Asta era clar. Dar din cauza întunericului, nu le putea recunoaşte uniformele.

Combinezoanele negre... forţele speciale. Nu-i mai văzuse până atunci. Nu aveau nici insigne, nici trese... Nimic.

– Cine eşti? îl întrebă cel mai tânăr.

Vorbea englezeşte. Dar nu ca un englez sau ca un american.

Cine dracu' mai erau şi ăştia? Sârbi? Nu. Dacă ar fi sârbi n-ar patrula pe aici. În plină noapte. N-ar avea de ce să o facă.

Se hotărî să facă pe contrabandistul mut şi arătă spre lada de whisky înfăşurată într-o pătură şi pusă pe spinarea măgarului.

Numai să nu-l percheziţioneze pe el...

Cel mai în vârstă dintre cei doi desfăcu balotul şi scoase din ladă o sticlă de whisky, pe care i-o arătă şi lui.

– Afaceri, ai?

Omul râse şi îi spuse ceva celuilalt. Brock nu îşi putea da seama în ce limbă vorbeau spaniolă, italiană?

– OK. Tu vii cu noi la *jeep*.

În clipa aceea ştiu ce are de făcut. Cei doi aveau o maşină, iar el trebuia să le-o ia. Dar şansele lui erau destul de reduse. Unul dintre soldaţi trebuia eliminat.

Arătă spre măgar, ca şi cum ar fi avut de gând să încalece şi să-şi ia la revedere de la ei.

– Hei, unde te duci? Dacă pleci, te împuşcăm. Cel mai tânăr ridică pistolul.

Brock îi făcu semn să se oprească, arătă spre sticla de whisky şi le dădu să înţeleagă că... Bem câte un pahar şi apoi vin cu voi.

Cel puţin aşa înţeleseră ei. Pentru că rânjiră unul la celălalt şi, fără să mai stea pe gânduri, îşi îndreptară atenţia spre sticlă. Unul dintre ei scoase trei căni de tablă, în timp ce celălalt începu să toarne. Nici nu observară că Brock îşi descheiase haina. De fapt, tocmai voiau să-i întindă şi lui o cană, când Brock îl împuşcă pe cel mai tânăr cu puşca mitralieră cu amortizor. Nu ţintise prea bine – trei gloanţe străpungând gâtul victimei, chiar în clipa în care omul se întorcea, cu cana în mână, ca şi cum ar fi vrut să toasteze pentru plecarea lui din lumea celor vii.

În clipa următoare, cel de-al doilea puse şi el mâna pe pistol, dar Brock îşi îndreptase deja puşca spre el.

– N-ai timp... Acum o să te omor...

Soldatul se opri. Calculă din ochi. Clipa în care viaţa şi moartea stau în faţa ta, într-un echilibru perfect.

– Pune jos nenorocitul ăla de pistol.

Tânărul se execută.

Fără să-şi ia ochii de la el, Brock se aplecă să vadă dacă celălalt mai trăia. După toate aparenţele, omul era mort. Nu mai avea puls, iar pielea îi era rece, ca pământul, iarna.

– Ce vrei?

Brock văzu că tânărului îi tremurau mâinile. Îl împinse spre un copac, îl percheziţionă şi îi luă cuţitul de inox şi pistolul mic, cu calibru de 32 mm, pe care nu putu să-l identifice. Arătă spre cadavru.

– Scoate-i hainele! Repede! Omul nu făcu nici o mişcare.

Brock îi arse un pumn în faţă.

– Am spus repede.

Soldatul îngenunche imediat lângă cadavru, îi desfăcu cureaua şi nasturii, mişcări grăbite, spasmodice, clănţănind din dinţi.

Brock îşi puse uniforma soldatului şi caută prin buzunare. Erau goale. Nici o hârtie, nici un nume. Tipic pentru forţele speciale. Dacă i-ar fi lăsat pe amândoi în viaţă, mai mult ca sigur că ar fi apăsat pe butonul de alarmă.

Brock îl împinse pe soldat în faţa lui şi se îndreptă spre jeep.

Din când în când îl oprea, înfigându-i puşca în coaste, se întorcea cu 360^0, asculta, scruta cu privirea întunericul din jur.

Îşi dădu seama că nu mai simţea frigul. În schimb, se simţea foarte obosit. Obosit şi în acelaşi timp foarte speriat, la gândul că avea să îndese totul într-un colţ al minţii, sperând să uite.

Dar speriat şi de realitatea pericolului ce îl pândea câţiva metri mai încolo. *Jeep-ul exista oare cu adevărat? Câţi alţii mai erau în el? Poate trece de fiare?*

Dar nu de întrebări avea el nevoie, ci de certitudini.

Capitolul 50

Lumina unor faruri îl făcu să se oprească şi să înfigă ţeava puştii în rinichii soldatului. Uitându-se mai atent, văzu Toyota Landcruiser de culoare albă, care parcă se holba la el, cu farurile ei aprinse.

– Mai e cineva acolo?

Omul clătină din cap.

– Să nu dea dracu' să mă minţi. Brock îl împinse înainte. Ştia că nu avea prea mult timp la dispoziţie. Patrulele de doi oameni nu se depărtează decât foarte rar unele de altele. Aşa că mai erau, cu siguranţă, şi altele, care primiseră probabil ordin să încercuiască întreaga zonă.

Se opri la circa treizeci de metri de vehicul.

– Urcă-te în maşină şi porneşte-o.

– N-am cheile. Omul deveni parcă ceva mai încrezător. Credea ca poate are şi el o şansă.

– Atunci împinge-o.

Soldatul zâmbi.

Atunci, cu o mişcare bruscă, Brock îl lovi cu putere între picioare. Omul gemu şi se lăsă în genunchi. În clipa aceea, Brock ridică din nou piciorul şi îl lovi în stomac.

– N-ai de ales. Ridică-te şi porneşte dracului nenorocita asta de maşină. Hai, mişcă-te!

Omul se ridică în picioare, prudent şi fără să zâmbească.

Bineînţeles – avea el să-şi spună mai târziu – că nu se mai putea concentra. Poate că era mai obosit decât îşi închipuise. Auzi, venind de nicăieri, huruitul înspăimântător al unui elicopter. De atac, cu toate luminile aprinse, o lighioană uriaşă, pusă să-l caute, să-l găsească şi să-l absoarbă şi care a coborât încet, apropiindu-se de cei doi, care o priveau paralizaţi.

– Fă-le cu mâna, nenorocitule, ţipă la soldat şi le făcu şi el mâna.

Nu se gândea decât că găsiseră cadavrul şi ştiau cine este el, sergentul Brock. Şi că fiara asta, venită de nicăieri, avea să-l ucidă.

* *

De sus, din vârful muntelui, Blake zărise şi el acelaşi elicopter. După

câteva minute, mai apăru unul: amândouă luminau acum valea, ca două insecte uriașe.

Avea acum dovada de netăgăduit – dacă mai era nevoie de așa ceva – că zona era încercuită.

Ceea ce însemna că Brock era pierdut.

Capitolul 51

Geralyn Lang era din ce în ce mai nervoasă. Italianul era o adevărată pacoste, un om pe care ea ştia foarte bine că nu putea conta. Aşa că trebuia să se descurce singură.

Se întoarse în camera ei, ridică receptorul şi formă numărul de la Dare Bombol. Telefonul suna întruna. *Lua-te-ar naiba, Blake. Unde dracu' plecaseră toţi? Şi de ce Tom nu îi spusese şi ei că pleacă?*

Răsfoi grăbită notele pe care New York-ul i le dăduse înainte de plecare. Era o listă de legături din cadrul reţelei de televiziune – oameni de care se folosiseră ani de zile, pentru ca apoi să se descotorosească de ei. De altfel, însăşi politica televiziunii susţinea că nu poţi niciodată să contactezi de două ori aceeaşi persoană.

În josul paginii era trecut numele unei companii de închiriat elicoptere, care operase o dată şi în Balcani. Probabil că era vorba de foşti piloţi ai Forţelor Aeriene ale SUA., marcaţi sau compromişi sau stigmatizaţi ca indezirabili.

Compania avea birouri la Belgrad, la Atena, şi la Skopje.

Geralyn ridică fără prea mult entuziasm receptorul şi formă numărul de la Skopje.

* *

Elicopterul de atac dispăruse repede în întuneric, îndreptându-se spre vale, cercetând şi căutând. Brock nu stătuse mult pe gânduri. Îl împinse pe soldat în maşină, pe locul şoferului, se uită în fugă la hartă şi îi ordonă tânărului să pornească. Odată ajunşi la câmpie, văzură o mulţime de drumuri care duceau în capitală. Dar mai mult ca sigur că erau închise, îşi spuse Brock.

La un moment dat, maşina derapă, dar soldatul reuşi să o redreseze, băgând în viteza a doua.

Brock îi înfipse pistolul în braţ.

– Mergi dracului mai repede. Asta nu-i o plimbare de duminică..

– Şoseaua e lunecoasă. Să nu ne răsturnăm.

Brock apăsă şi mai mult pistolul.

– Dacă o să trebuiască să o conduc eu, te omor pe tine mai întâi. Hai,

dă-i drumul!

Merseră timp de aproximativ douăzeci de minute.

Uitându-se pe hartă, Brock văzu că până la Skopje mai aveau în jur de patruzeci de kilometri, dar mai erau şi filtrele.

– Unde s-au instalat? Vreau amănunte şi localizări.

– Nu stau tot timpul în acelaşi loc. Noi nu ştim. Nimeni nu ne spune.

Brock nu spuse nimic. Poate că omul avea dreptate.

La un moment dat, văzu că drumul începe să urce. Nu era decât un povârniş, dar dincolo de acesta cerul căpăta o culoare roşiatică, ceea ce însemna, foarte probabil, un sat sau un cătun, neînsemnate pe hartă.

Nu se nelinişti, deşi ar fi trebuit să o facă, pentru că dincolo de marginea povârnişului se afla într-adevăr un sat. Numai că locul fusese împresurat de maşini blindate şi trupe în combinezoane negre, care îl transformaseră într-un filtru extrem de fortificat. Uitându-se prin parbriz, Brock văzu şi un post de emisie-recepţie, în jurul căruia se aflau pe puţin zece oameni... şi câini. Nu îşi putea da seama dacă mai erau şi alţi oameni şi câţi.

Se întoarse şi înjură în sinea lui. Ar fi trebuit să ştie, ar fi trebuit măcar să bănuiască şi să fi plecat dracului pe jos. Acum era prea târziu ca să mai dea înapoi.

Brock ridică puşca şi o înfipse în stomacul soldatului.

– Zâmbeşte, fă frumos, dar nu te opri. Şi fără şmecherii.

Încă treizeci de metri.

Douăzeci.

Cincisprezece.

Şi maică-sa care îi spusese că numai armata putea face om din el, ferindu-l în acelaşi timp şi de necazuri.

Brock zâmbi amar. *Ferindu-l de necazuri, ai?*

Unde era maică-sa acum să-l vadă?

În faţa Toyotei apărură doi soldaţi. Unul dintre ei, un căpitan, ridică mâna.

Şoferul coborî geamul.

– Aţi terminat în sectorul ăsta?

Soldatul încuviinţă.

Brock îngheţă.

– Atunci luaţi-l şi pe băiatul ăsta, spuse căpitanul, arătând spre o silueta subţire şi întunecată. E bolnav. Medicii cred că este apendicită. Îl lăsaţi în oraş, bine?

Deschiseră portiera şi îl ajutară să urce înăuntru.

– Gata, dă-i drumul!

Ridicară bariera şi îl lăsară să treacă.

Dar în loc să se mai liniştească, Brock era de-a dreptul disperat. Ei erau doi, iar el unul.

„Ce situaţie tâmpită", îşi spuse el. Critică.

Trebuia să încerce. Să riște. Trebuia. *N-ai de ales Brock. N-ai de ales. Altă soluţie nu există. Omoară-l! La urma urmelor, ce mare lucru? Ai făcut-o o dată, ai făcut-o de o sută de ori. Apeşi pur şi simplu pe trăgaci. Restul îl face pistolul, nu tu.*

Brusc, se întoarse spre soldatul slăbuţ, al cărui chip nu-l putea distinge din cauza întunericului şi îl împuşca în frunte. În clipa aceea, şoferul coti brusc la stânga şi opri maşina, într-un scrâşnet înfiorător de frână. Vehiculul se răsuci şi ajunse cu faţa spre filtru. Brock se lovi cu capul de parbriz. Închise ochii de durere şi în clipa aceea simţi o mână care încearcă să-i smulgă pistolul. Dumnezeule, omul era nebun. Începu să-i care pumni în faţă şi în gât, după care îşi înfipse unghiile în ochii lui. Nebun, nebun... Curând însă, Brock reuşi din nou să pună mâna pe pistol şi trase cu sete în faţa contorsionată de care nu îl despărţeau decât câţiva centimetri. Nu văzuse niciodată moartea atât de aproape – glonţul trecu prin ochiul stâng al omului, ochiul drept rămânând deschis, a teamă şi a mirare în acelaşi timp.

Vru să mai tragă o data, dar o voce lăuntrică îi spuse că trebuie să fugă. Să fugă înainte ca ei să vina şi să-l prindă. *Fugi, Brock, fugi.*

Îl trase pe mort pe locul pasagerului, trecu peste el, se aşeză la volan şi porni maşina.

Prin oglinda retrovizoare văzu bariera, tot coborâtă, şi pe soldaţii care întoarseră capul spre elicopterul ce tocmai ateriză în apropiere.

Dumnezeule, Brock! Dumnezeule Atotputernic! Sânge peste tot. Carnaj.

Termină cu prostiile astea.

Termină o dată. Tu nu urmezi decât nişte ordine. Oricare ar fi ele.

O dată ce intri în joc, nu-ţi mai poţi permite niciodată. NICIODATĂ, luxul de a privi înapoi... de a da înapoi. Du-te la Skopje, tinere Brock, şi fă ce dracu' ţi s-a spus să faci.

Capitolul 52

„Forţele speciale" nu erau în realitate decât oamenii lui Hensham, care preluaseră controlul aspra zonei respective de la un detaşament de trupe speciale, format din soldaţi americani şi italieni. De acum încolo era interzisă pătrunderea în sector a oricăror altor trupe, iar tot ce se întâmpla acolo trebuia să rămână secret.

Hensham le puse în vedere că trebuiau să respecte cu stricteţe anumite reguli. Cei care tăceau aveau să primească bani. Mulţi bani. Cei care vorbeau primeau un glonţ. Oriunde s-ar duce, oricât de departe, în orice ţară, el sau altcineva tot i-ar găsi până la urmă. Era o promisiune pe care ei trebuiau s-o bage bine la cap. Pentru ca mai târziu să nu spună că nu au înţeles.

La ora zece, Peter le dădu ultimele instrucţiuni.

Bineînţeles că erau surprinşi. Le citea în ochi dispreţul şi dezamăgirea. Veniseră aici să lupte, să se strecoare printr-o pădure de gloanţe, să ucidă sau să fie ucişi, să distrugă... Iar Hensham le ceruse să facă „frumos".

– Ce s-a întâmplat, Peter?

Pete „Dinţosul" se autodesemnase comandantul trupei.

– Credeam că am venit aici ca să-i terminăm...

– Şi?

– Şi văd că în schimb trebuie să le vorbim frumos şi să le mai şi zâmbim.

– Asta pentru început, Pete. Să vedem dacă vor să coopereze şi dacă acceptă oferta noastră.

– Şi dacă nu acceptă?

– Asta e cu totul altceva.

– Adică cum, domnule?

Hensham se gândi câteva clipe, apoi răspunse:

– Adică poţi să-i ucizi pe toţi pe care îi găseşti. Unul câte unul. Asta îţi convine?

Pete rânji şi se uita la ceilalţi, de parcă ar fi vrut să ceară şi părerea lor. Oamenii ridicară degetul mare şi începură să râdă. La urma urmelor, aveau o mulţime de datorii de plătit celor din armată. Desconsiderarea, dispreţul. Insultele trebuiau răzbunate, nu-i aşa?

Oamenii erau fericiţi.

* *

Compania de închiriat elicoptere nu părea să fie prea operaţională. Prima voce zbierase într-o limbă de neînţeles, după care închisese. Cea de-a doua voce, vorbise englezeşte, dar cu un accent american şi aproape că adormise la telefon. Cea de a treia voce era trează şi mai mult decât categorică. Nu închiriau elicoptere. Nu aveau permisiunea să o facă. Spaţiul aerian era închis, iar vremea era mizerabilă.

Dacă nu îi convenea, putea să se adreseze Congresului american.

Se gândi să coboare la bar şi să se dea bine pe lângă domnul Martini sec. Dar se răzgândi. Omul nu deţinea nici o informaţie precisă. Prietenul unui prieten îl lăsase cu buza umflată şi nu revenise cu un telefon, aşa cum îi promisese. Se întâmplase ceva, undeva în nord. Dar de ce?

Auzi o bătaie în uşă şi ştiu că era italianul, care cam bănuia ea cam ce voia... porcul. Dar las' ca o să-i spună ea vreo două...

Numai că nu era italianul, ci un bărbat mai mult mort, decât viu. Îngheţat, înspăimântat, epuizat. De fapt, umbra a ceea ce, cândva, fusese un om.

Uitându-se mai atentă la el, îl recunoscu. Îl văzuse în tabăra de la Dare Bombol. Îl ajută să intre în cameră şi se aşeză lângă el, până când, începând să-şi revină, omul putu în sfârşit să vorbească.

* *

În întunericul de nepătruns din jur, nimeni nu-l văzu pe Hensham îndreptându-se spre elicopter. Nimeni nu-l văzu că avea în mână o cutiuţă, pe care o puse cu grijă într-un container încuiat, chiar sub scaunul pilotului.

Cutia conţinea un receptor cu antenă încastrată. Capabil să capteze semnale emise pe o raza de până la aproape trei kilometri. Mai mult în zilele senine şi în zonele de câmpie, mai puţin în munţi.

Pe lângă asta, în cutie se aflau şi nişte substanţe foarte volatile, care aflate în imediata apropiere a „ţintei" lor, deveneau în mod invariabil fatale.

Purta numele mărcii – Semtex – iar singurul lor scop era acela de a distruge.

Capitolul 53

Înainte de miezul nopții, Blake trecu să-i vadă pe răniți, care fuseseră transportați în sala mare – unde însă nu era mai cald decât afară pentru că, ferestrele fiind sparte, tot frigul pătrundea înăuntru. Oamenii săi făcuseră tot posibilul pentru a-i ajuta – cu pansamente, cu morfină – dar era clar că aveau să moară.

Preotul regimentului trecea printre răniți, le vorbea, se ruga – ba chiar, o dată, se aplecă și închise ochii unui sârb mort.

Sala mare devenise pentru ei, pentru muribunzi, poartă de trecere dinspre aici spre dincolo. Locul de plecare. Și, unul câte unul, aveau să plece cu toții.

În schimb afară, priveliștea era cu totul alta. Oamenii săi puseseră stăpânire pe mașinile blindate ale sârbilor, pe amplasamentele de artilerie, ca și pe lansatoarele de rachete antiaeriene.

Stătuse de vorbă cu oamenii și le spuse că se puteau aștepta oricând să fie atacați de alți soldați britanici care au primit ordinul de a-i dezarma, de a asana întregul complex și de a îngropa toate urmele a ceea ce s-a întâmplat. Ordine.

– Nu putem să-i lăsăm să facă asta. Am văzut cu toții, aici în Balcani, prea mulți oameni uciși cu sânge rece. Este timpul ca criminalii de război sa fie deferiți justiției. Să fie judecați. Asta era tot. Și orice se va întâmpla de aici încolo, eu țin să vă mulțumesc pentru tot ceea ce ați făcut până acum.

Făcu o pauză, apoi continuă.

– Îmi pare rău că s-a ajuns până aici. Ridică din umeri. Dar oameni nebuni și răi sunt peste tot. Nenorocirea este că și printre ai noștri sunt asemenea oameni. Dar, bineînțeles că nu trebuie să generalizăm. Cei care ne vor ataca în noaptea asta nu sunt ceea ce se cheamă Armata Marii Britanii. Aceia n-ar veni să ne atace. Nu. Ei vor fi o mână de ucigași, plătiți și autorizați de înșiși stăpânii noștri. Îmi închipui eu cam despre ce fel de oameni este vorba. Și apoi clișeul. Mult noroc tuturor.

Bineînțeles că trebuia să se oprească, să pună punct, dacă voia. Să predea armele. Și rănițiii. Să plece cu toții acasă și să-și petreacă week-end-ul în brațele soțiilor și ale prietenelor sau la cârciumă. Dar nu – el, Tom Blake, voia să se facă dreptate. Chiar și cu prețul vieții – lor și al lui.

Sergentul care îi ținea locul lui Brock – nu părea să aibă mai mult

de douăzeci de ani – se apropie de el.

– Permiteţi, domnule colonel?

– Ce s-a întâmplat?

– Eu şi... noi vrem să vă spunem ceva, domnule.

– Dă-i drumul.

– Noi mergem cu dumneavoastră, domnule colonel. Oriunde. Şi vă vom îndeplini toate ordinele. Avem încredere în dumneavoastră şi ştim că faceţi numai ceea ce trebuie. Omul salută şi se răsuci pe călcâie. Îşi spusese rolul.

Blake şi English se uitară unul la celălalt.

– Armata britanică. Maiorul clătina din cap. Nişte javre ordinare, asta sunt.

– La un moment dat am fost pe punctul de a mă răzgândi. Le spuneam să plece, luam toata vina asupra mea şi cu asta basta.

– Cred că este deja prea târziu să mai faci asta.

– De ce?

– Din cauza a ceea ce ne-a spus Jimmy. Ştim acum de la cine a pornit totul. Ştim cine a pus la cale asasinarea preşedintelui. Ştim prea multe. E simplu ca bună-ziua. Indiferent cine sunt cei care o să vină la noapte, ei nu vor în nici un caz ca noi să ne întoarcem acasă. Nici unul dintre noi.

Capitolul 54

Geralyn Lang este calmă acum. Stă în fotoliu, cu picioarele pe pat şi se joacă cu o brăţară. Şi totuşi, inima îi bate cu putere, iar pulsul este ferm şi rapid.

Împrumutase de la colegii ei, fără nici o explicaţie, haine curate pentru Brock. Plecă, da, dar de data asta nu poate să-i ia cu ea. Nu, de data asta, nu. Pentru nimic în lume Îşi scoase din valiză reportofonul, îl roagă pe Brock să o aştepte în holul hotelului şi îl sună pe italian în camera lui.

– Am o poveste...

– Cum adică, Geri, draga mea? Eu sunt cel care are poveşti. Nu?

– Aş merge cu tine oriunde, chicoti domnul Martini sec.

– Atunci luaţi-vă haina...

– Unde mergem?

– O să vedeţi.

– Am zburat, Geri.

– Ştiam.

Apoi o ultimă convorbire cu Washingtonul. Număr neinformabil.

– Unde este?

– Tocmai a plecat.

– Trebuie să vorbesc neapărat cu dânsul. Este ceva urgent.

– O să-i las un mesaj.

– Am spus *acum*.

– Mă tem că este absolut imposibil.

– De ce?

– Îmi pare rău. Nu pot să vă ajut.

Nu răspunde nici acasă. *Unde eşti Harrison Drew?* Plecat de la birou, plecat din Washington, în misiune cine ştie pe unde...

Va trebui să te descurci singură, domnişoara Geralyn Lang.

Cele trei elicoptere cenuşii se îndreptaseră spre vale, cu luminile de poziţie stinse, după care o porniră în sus, spre vârful muntelui.

Hensham văzu ţinta chiar deasupra lor şi îşi spuse că nu avea timp să aterizeze cu graţie sau să aleagă o poziţie cât mai convenabilă. Nu. Or să aterizeze cum o fi şi or să facă ce au de făcut.

Trei elicoptere Puma, trei rotoare uriaşe urcă spre vârful muntelui, făcând un zgomot asurzitor, de parcă şi-ar fi propus să trezească jumătate din omenire. Nici nu aterizează bine, că echipa de ucigaşi coboară şi se culcă la pământ, în cerc, ca pentru a proteja cele trei elicoptere. Cincisprezece secunde, douăzeci – nu mai mult – şi sunt cu toţii pregătiţi, aşteptând un ordin. Atât. Un ordin.

Hensham se mai uita o dată să vadă dacă totul este în regulă.

Dă-i drumul, Peter. Doar ştii ce ai de făcut.

Da, ştie ce are de făcut. De data asta, Blake va trebui să se declare învins. Învins de el, de comandantul de brigadă Peter Hensham.

Spectacolul poate să înceapă.

Aeroportul, deşi era închis pe timpul nopţii, dispunea totuşi, zi şi noapte, de un minim de personal, pentru cazurile neprevăzute sau de extremă urgenţă. În seara asta însă, drumul de acces spre aeroport fusese închis. Geralyn văzuse o trupă de soldaţi ce se încălzeau la un foc, bătând din picioare şi frecându-şi mâinile. Când văzură maşina în care se aflau cei trei, le dădură de înţeles că aeroportul era închis.

Dar Brock deschise portiera şi le arătă documentele ONU pe care le avea asupra lui şi care, printre altele, îi permiteau şi intrarea în aeroport.

Primul pas fusese făcut. Mai rămânea să găsească şi un elicopter. Brock îşi aminti că ultima oară când fusese aici, văzuse câteva elicoptere vechi parcate în spatele clădirii principale.

– Elicoptere vechi? Italianul ridică sprâncenele. Dar noi nu există?

În cele din urmă însă, trebuiră să se mulţumească cu ceva ce fusese cândva un elicopter. Un Huey de culoare bej, cu opt locuri – care mai mult ca sigur că făcuse şi războiul din Vietnam.

– Ce zici? îl întrebă Geralyn pe Brock.

– Nu ştiu nimic despre aparatele astea.

– Şi dumneavoastră? se uita ea la italian.

Omul ridică din umeri şi întoarse capul, aranjându-şi cravata de mătase şi haina de piele.

Geralyn oftă din rărunchi.

– Asta înseamnă că nu-mi rămâne decât să mă lupt cu rabla asta, spuse ea şi se urcă în elicopter.

Brock şi italianul o urmară tăcuţi.

– Henshman.

Auzi vocea strigându-l înainte de a vedea silueta apărută de undeva, din întuneric, şi care se oprise chiar în faţa clădirii principale.

Blake arătă impecabil în uniformă şi cu casca albastră pe cap.

– Trebuia să-mi închipui că eşti tu.

– Salutare, colonele.

– Ce veşti îmi aduci de la Londra?

– Venisem să văd de ce ai nevoie. Nu ştiam peste ce aveam să dau aici.

– Nu te-ai prea grăbit.

– Trebuia să trecem totul sub tăcere. Iar tu ne-ai uşurat sarcina.

– Rahat! La răniţi nu te-ai gândit? Ştii câţi au murit de când ţi-am trimis mesajul?

– Am făcut şi noi ce-am putut. Dacă ai fi respectat întocmai ordinele, n-am fi ajuns aici. Aşa, n-o să transportăm răniţii decât mâine dimineaţă. Deocamdată numai până la Skopje. După aceea o să mai vedem. şi-am spus că am venit aici ca să stabilim împreună de ce anume ai nevoie. Aveţi prizonieri, nu-i aşa?

– Sigur că avem.

– Hai să mergem înăuntru, Blake! Aici nu ne auzim din cauza vântului.

– Nu. Să vorbim aici, domnule comandant de brigadă. Mie unul îmi place aerul proaspăt.

– Cum vrei.

– De ce aţi întrerupt comunicaţiile? întrebă Blake după câteva clipe de tăcere.

– Cum de ce, omule? Vrei să afle toată lumea ce se întâmplă aici.

– Şi atunci, ce aveţi de gând să spuneţi lumii? Ai? Care o să fie de data asta versiunea aprobată de guvernul britanic? Mor să aflu.

– Nu împinge lucrurile prea departe, Blake. Nu văd de ce ar trebui să facem publice chiar toate... amănuntele.

– Astea nu-s amănunte, Hensham. Sunt pierderi... şi de partea noastră. Familiile vor trebui să afle adevărul...

– Ascultă, Blake, situaţia este următoarea. Tu n-ai făcut decât să treci pe la comandantul sârb. Din păcate însă, unii dintre oamenii lui apasă cu prea multă uşurinţă pe trăgaci. Au început să tragă, voi aţi ripostat şi totul s-a soldat cu pierderea unor vieţi omeneşti. Atât tu cât şi comandantul sârb veţi fi supuşi unei anchete internaţionale.

Îi văzu pe oameni lui Hensham, culcaţi pe burtă, în zăpadă, lângă elicoptere, şi cu puştile îndreptate spre el. Dacă ar trage în el, oamenii lui ar riposta şi...

– Mă tem că nu pot fi de acord cu asta, Hensham.

Peter nu făcu nici o mişcare.

– Îmi pare rău că spui asta, colonele...

Hensham vru să mai spună ceva, dar un huruit înfrozitor, un huruit imposibil de confundat, îi făcu pe toţi să tresară şi să privească în sus. Un elicopter Huey, de culoare bej, se îndrepta spre ei, cu toate luminile aprinse învârtejind fulgii de zăpadă cu palele elicei, ca o fiară turbată.

Capitolul 55

Secretarul de stat Harrison Drew dormea într-o rezervă specială a spitalului Georgetown, păzit de Serviciul Secret, dar fără ca nimănui să-i pese cu adevărat de el.

Se afla acolo de două zile, de când durerile deveniseră cu adevărat

insuportabile, iar cancerul părea să se joace cu el.

Şi totuşi, puţin după ora şase după-amiaza, spitalul sunase la biroul domnului secretar de stat, Drew, anunţând că, cel puţin pentru moment, ce fusese mai rău trecuse, iar pacientul se simţea ceva mai bine. Nu ştiau cât timp avea să dureze.

– Are voie să primească vizite? întrebă secretara lui, domnişoara Blanchet.

– Nici nu se pune problema, i se răspunse. Nu este într-o dispoziţie prea... favorabilă, să zicem. Poate peste câteva zile.

Domnişoara Blanchet ştia foarte bine, din proprie experienţă, ce însemna acea „dispoziţie nefavorabilă" a domnului Drew. Şi mai ştia că în momentele acelea, era mai bine să fie lăsat în plata Domnului.

Domnişoara Blanchet ridică receptorul şi formă numărul hotelului Willard, cerând camera 618.

Bineînţeles că îl cunoştea pe ministrul rus al Apărării îl întâlnise în mai multe rânduri la Washington, când Dimitri Kallin îl vizitase pe domnul secretar de stat.

Cu toate acestea însă, o surprinse faptul că domnul ministru venise la Washington neanunţat, cu o zi în urmă şi o sunase, spunându-i că trebuie *neapărat* să vorbească cu Drew Harrison, viu sau mort sau amândouă la un loc.

– Scumpă doamnă, îi spuse acesta, vă rog din suflet... insist... trebuie să-l văd pe domnul secretar de stat. Mâine. Este o chestiune de importanţă vitală. La scară internaţională. O amânare ar fi periculoasă şi inacceptabilă.

– Cine dracu' mai sunteţi şi voi? tună Hensham, dar din cauza zgomotului elicei nu îl auzi nimeni; oamenii lui luaseră deja poziţie de atac, ghemuindu-se în zăpadă, în jurul elicopterului antedeluvian.

– Bună seara, bună seara, spuse italianul coborând din carlingă şi scoţând dintr-unul din buzunarele hainei o carte de vizită. Doamna este de la televiziunea americană. Domnul acesta este englez şi am dori să ştim cine dracu' sunteţi voi.

Se întoarse şi le zâmbi tuturor, mândru de termenul de argou pe care îl folosise.

Blake făcu prezentările şi îi invită înăuntru, uitându-se la Brock de parcă atunci l-ar fi văzut pentru prima oară. O privi în treacăt şi pe Geralyn, dar nu îi spuse nimic. În schimb, italianul începu cu

întrebările.

– Cine e şeful aici, vă rog?

– O să vă explicăm totul la timpul cuvenit, îi spuse Hensham. Deabia am sosit şi noi. În primul rând, trebuie să avem grijă de răniţi. Sunt sigur că înţelegeţi.

– Ceilalţi colegi ai noştri or să vină mâine. Noi suntem, ca să zic aşa, avangarda. Vorbim mai târziu, da?

– Da, da, cu multă plăcere, zâmbi Blake, după care se întoarse spre Hensham. Hai să vedem ce facem cu răniţii. Ai adus materiale sanitare, nu? N-o să fie o noapte prea uşoară.

Nici nu ştia câtă dreptate avea.

Sus, la etaj, Blake şi English ţinură în grabă o conferinţă şoptită.

– Fii cu ochii pe oamenii lui. Toata noaptea. Iar eu o sa mă ocup de Hensham.

– Ascultă, Tom. N-o să fie o luptă de la egal la egal. Oamenii lui sunt odihniţi. Ai noştri sunt rupţi de oboseală. Poate că o să le ţinem piept în timp dar n-o să rezistăm prea mult.

– Poate că n-o să ajungem până acolo.

– Ce-ai de gând să faci?

– Să stau liniştit până la venirea reporterilor, şi apoi să ţin o altă conferinţă de presă să dau totul în vileag... Ce altceva aş putea să fac?

– N-o să lase el ca lucrurile să meargă atât de departe, doar ştii asta.

Blake îi puse o mână pe umăr.

– Trebuie doar să avem grijă să rămânem în viaţă până mâine dimineaţă.

Deodată, tresăriră amândoi. Cineva se furişa în spatele lor.

– Tom.

– Doamne, Geralyn, ce dracu'...?

Venise să-l caute... urcase scările şi... *Cât oare auzise?*

English spuse ceva, după care ieşi din cameră, lăsându-i singuri.

– Nu spui nimic?

– Îmi pare rău. Blake se frecă la ochi. S-au întâmplat atâtea de când nu ne-am văzut.

– Tu eşti bine?

– Nu. Tu?

– Eu sunt bine, în ciuda faptului că a trebuit pilotez un elicopter pe viscol – pentru prima oară după şase ani de zile. Spune-mi dacă pot să te ajut cu ceva. Făcu o pauză, apoi continuă. Când ai mâncat ultima

oară, Tom?

– E atât de mult de atunci, că bietul meu stomac a şi uitat când a fost asta.

Geralyn zâmbi.

– O să caut ceva pe jos. Daca tot nu spune nimeni nici o poveste, eu o să mă duc în bucătărie să fac ceva de mâncare.

Hensham prinse momentul şi se strecura afară din sală. Pe el nu-l interesau răniţii.

Kiro fusese încuiat într-o cameră de la capătul coridorului. Santinela de din faţa uşii îl lăsă să arunce o privire înăuntru, după care îl pofteşte să iasă afară, trântind uşa în urma lui. Apoi altă cameră, fără santinelă la uşă. Hensham intră şi zări, întinsă pe pat, o siluetă. Se apleca deasupra patului şi, în ciuda luminii slabe din jur, îl vede, îi cunoaşte profilul, ştie tot ce poate ştii despre el. Profilul dur, ca de granit, trăsăturile aspre, scrijelite în piatră...

– Pe aici, domnule comandant... English este acolo – când a intrat? – calm, stăpânit, dar cu mâna foarte aproape de pistolul Heckler & Koch...

– Cred că m-am rătăcit... Dar Hensham ştie foarte bine peste cine a dat şi nu îşi poate stăpâni un zâmbet de satisfacţie.

Jimmy McIlvane. Te-am găsit, în sfârşit, bătrâne. Îmi pare rău că nu te simţi bine, bătrâne. Vino la mine. O să am grijă de tine.

Jimmy se putea considera deja un om mort.

Capitolul 56

Puţin după ora trei, Hensham trecu în practică planul său. Îşi luase cu el doi mardeiaşi, ieşi afară, în curte, se urcă în elicopter şi trânti uşa

Tom Blake îi urmării cu privirea, întrebându-se dacă Peter avea ceva de comunicat sau urma, pur şi simplu, să primească instrucţiunile finale.

Oricum, era clar că asta era noaptea ultimei confruntări, noaptea marelui spectacol... După aceea, relaş... Fără bisuri, fără rechemări la scena deschisă...

Cinci minute mai târziu, Hensham se îndreptă spre el. Singur, Blake puse mâna pe pistol, gata să... Nu avusese niciodată încredere în omul ăsta.

– Trebuie să vorbim

– Te ascult.

– Londra s-a răzgândit.

– Şi asta ce înseamnă?

– Nu întrece măsura, Blake. Te previn...

– Voiai să vorbim, nu? Hai, dă-i drumul.

Hensham clătină din cap.

– Nu ştiu ce dracu' înseamnă, dar ăştia ne cam taie craca de sub picior.

– Fii mai explicit.

– Vor să-l duci pe Kiro în Anglia.

– Pentru o vreme. Vor să facă unele... cercetări. Mi-au spus ca dacă găsesc destule dovezi, departamentul Scotland Yard-ului pentru crime de război, o să dispună judecarea lui.

– Dumnezeule. Nu cred.

– Ba să crezi. Şi trebuie să plecaţi cât mai repede de-aici. Cu toţi reporterii ăştia care roiesc în jurul vostru. Aşa. Cred ca ai înţeles ce ai de făcut. De fapt, nu asta voiai?

– De ce aş avea încredere în tine?

– Ştii ceva, Blake? Daca ar fi după mine, ţi-aş zbura creierii. Acum. Aici, pe munte.

Blake se întoarse şi plecă.

– Douăzeci de minute. Atât. Tu şi sârbul. Să fiţi aici.

Imediat după plecarea lui, Hensham se îndrepta din nou spre camera lui Kiro.

– Ai un foc, se adresă el soldatului pe jumătate adormit, din faţa uşii. Omul se căută prin buzunare. În clipa aceea, Hensham îi dădu un genunchi în gură, după care îl lovi cu capul de uşă. Tânărul muri repede.Dar de fapt, nu la Kiro voia să ajungă ci... Trei uşi înapoi. Pe mâna stângă. Intră. Jimmy zăcea colo, pe patul îngust de metal, în semiîntuneric. Hensham îşi luă pistolul, îi înşurubă amortizorul şi il lipi de tâmpla lui Jimmy.

– Ştiam ca ai să vii, Hensham.

– Bună, Jimmy. Se aplecă şi îi şopti la ureche. N-ai respectat înţelegerea noastră, nu-i aşa, Jimmy? Nu aşa ne-a fost înţelegerea Jimmy. Tu trebuia să-ţi faci treaba şi să taci. Numai că tu n-ai tăcut, Jimmy, nu-i aşa?

– Nu mi-a plăcut treaba.

– Aşa i-ai spus şi lui, nu-i aşa? I-ai mărturisit totul lui Blake, nu-i aşa

Jimmy?

– Nu.

– Minţi, nenorocitule.

Jimmy rânji.

– Da, domnule Hensham. Sunt un mincinos nenorocit. Ca şi dumneata de altfel.

Hensham ridică mâna şi îl împuşcă în frunte. Dar chiar şi mort, Jimmy continuă să râmjească în lumina slabă din cameră.

Capitolul 57

Cearta a izbucnit la o distanţă de circa treizeci de metri de cele trei elicoptere Puma. Şase dintre oamenii lui Blake se strecuraseră afară, să împartă marfa de contrabanda adusă cu ei. Dar nu se înţeleseră, începuseră să se certe, să se înjure, să se ameninţe... Într-un cuvânt, ieşise cu scandal.

După un minut, oamenii lui Hensham se îndepărtară de elicoptere ca să vadă mai bine spectacolul – ceea ce şi *trebuiau* să facă.

Ideea şi coregrafia îi aparţinea maiorului John English, căruia această diversiune i dădea posibilitatea de a arunca o privire în interiorul elicopterelor. *Ce arme avea Hensham? Ce mijloace de comunicaţie? Era bine de ştiut, nu-i aşa?*

Pe English îl deranja faptul că aici, în Balcani, nimic nu era ce părea a fi. Invazia sârbă nu era, de fapt, o invazie în adevăratul sens al cuvântului. Aracul comandoului Hensham se transformase într-o aşteptare încordată. Ăsta nu era război, ci o serie de dansuri ale armelor, periculos de confuze, menite nu atât să sperie, cât să zăpăcească, să nemulţumească, să dezorienteze...

English se urcă în primul elicopter. Nu ştia nici el prea bine ce căuta. Scoase din buzunar o lanternă şi... Nimic. Echipament de radiocomunicaţii, hârtii, cartuşiere... Lucruri obişnuite.

În al doilea elicopter, la fel.

Afară se încinse o bătaie în toata regula. Băieţii lui se loveau cu picioarele, cu pumnii, se sfâşiau între ei ca lupii. Iar oamenii lui Hensham se uitau la ei, bătând din palme şi incurajându-i.

Nici în cel de-al treilea elicopter nu găsi nimic. Aceleaşi hârtii, acelaşi echipament. Doar că sub scaunul pilotului zări o cutie. Încerca să o deschidă, dar era închisa cu un lacăt. Nu forţa lacătul ca să nu lase

urme.

În clipa următoare îngheță. Auzi niște voci și, privind pe geam, îi văzu pe trei dintre oamenii lui Hensham apropiindu-se.

English coborî repede din elicopter și se culcă la pământ.

– Trebuie să pornim jucăria asta... Așa-i ordinul. Să fie gata de decolare la cinci fără zece.

– De ce numai unul?

– Pentru că nu pleacă decât doi dintre *ei*.

– Și cine o să fie pilotul?

– Stripe.

– La dracu'. Ăsta nu e în stare să zboare nici până la o sută de metri de-aici.

– Nici n-o să fie nevoie, nu-i așa?

Râseră amândoi. English se furișă spre casă. Repede, foarte repede. Pentru că daca ce bănuia el era adevărat...

Blake îl aduse el însăși pe Kiro. Omul stătea supărat, cu mâinile la spate, cu fața umflată.

– Unde mergem?

– Într-o tabără de vacanță.

– Ești un rahat, Blake. Cum ies de-aici, cum o să le spun la toți ce faci.

– Ești invitatul meu.

Hensham îl luă pe Blake deoparte.

– Fii atent, ocoliți Scopje și o luați spre sud, spre granița cu Grecia. Când o să ajungeți la Salonic, o să primiți instrucțiuni prin radio. Pilotul știe ce are de făcut. Asta-i tot pentru moment.

Blake îl trase pe Kiro după el.

– Hai să mergem umflatule. Ne așteaptă o zi mare.

Se uită după English, dar omul parcă intrase în pământ *Unde dracu' e? Trebuie să vorbească cu el, să-l prevină... Tot ce avea de făcut era să reziste până la venirea reporterilor. Numai câteva ore. Unde naiba era?*

English știa acum care era rostul cutiei aceleia de sub scaunul pilotului. Știa ce puseseră la cale. *Ticăloșii!*

Se duse în fuga în camera unde dormea Geralyn și o trezi repede, dar în liniște.

– Trebuie să pleci de-aici. Ia rabla aia de Huey și pleacă. Ești în mare pericol. Și Blake, la fel.

– Ce? Nu înțeleg.

N-ai decât cinci minute la dispoziţie, crede-mă. Chestia asta o să sară în aer...

Nu a fost nevoie să-i spună de două ori. În câteva secunde era îmbrăcată.

Huey-ul ateriză ceva mai departe de clădire şi de cele trei Puma, aşa că nu-i văzu nimeni apropiindu-se de el. English o împinse înăuntru.

– Pentru numele lui Dumnezeu, porneşte o dată drăcia asta. Şi aşteaptă. Îl aduc şi pe Blake. Şi orice s-ar întâmpla, orice ai să vezi, nu te mai întorci aici. Pentru nimic în lume.

Apoi se îndreptă spre Puma. Da, ăsta avea să decoleze. Al treilea, cel în care se afla cutia încuiată.

Îl văzu pe Blake împingându-l pe Kiro de la spate, privind în jurul său şi spunând ceva unor soldaţi. Hensham era şi el acolo. English se apropie de Blake.

– Tom, ascultă-mă. Nu te urca în elicopterul ăla.

– Eşti nebun. Trebuie. Îl escortez pe Kiro... O să fie o anchetă... eu...

– Aiurea! N-o să fie nimic. Elicopterul o să sară în aer. Au pus exploziv. O cutie încuiată... chiar sub scaunul pilotului. O să muriţi şi tu şi Kiro. Stai, ascultă-mă, Huey-ul e pregătit de decolare. Du-te acolo şi pleacă... Fugi... Eu o să încerc să-i ţin pe loc. N-ai de ales. Pentru numele lui Dumnezeu. Scose un plic din buzunar şi i-l dădu lui Blake. Ia banda cu înregistrarea lui Jimmy şi fugi.

– Nu pot să fac asta.

– Trebuie. Trebuie să pleci de aici şi să le spui tuturor adevărul... Te rog, Tom. Nu ţi-am cerut niciodată nimic.

– Nu pot să plec şi să vă las aici. pur şi simplu nu pot.

– Atunci o să sărim în aer cu toţii... sau or sa ne împuşte până la unul. Şi cu asta ce rezolvi?

Blake nu mai aşteptă. Se întoarse şi începu să alerge prin zăpadă, spre Huey-ul care îl aştepta.

Oamenii începură să strige în urma lui, dar English, cu un calm desăvârşit, le zâmbi şi le spuse:

– OK. OK. Se întoarce imediat. S-a dus să-şi ia rămas bun de la fată. Asta-i tot...

Dar probabil ca cineva auzise Huey-ul. Pentru că în clipa următoare, oamenii lui Hensham intrară în alertă. Alergau încoace şi încolo, schimbau în fugă câteva cuvinte. La un moment dat, se auzi vocea lui Hensham dând un ordin. În clipa următoare, câţiva oameni se

năpustiră pe urmele lui Blake.

Maiorul ezită. Scoase pistolul şi trase... doi soldaţi căzură secerați în zăpadă. Mai trase un glonţ, un al treilea soldat se prăbuşi în zăpadă... Apoi însă simţii o lovitură... şi o durere îngrozitoare în umăr. Ştiu că îl nimeriseră. Încă o lovitură, dar de data asta, fără nici o durere. În schimb, se simţi căzând, alunecând cu braţele întinse, surprins că pământul era atât de departe, ca dura atât de mult până să-l poată atinge, până să simtă zăpada... frigul... sau...

În clipa în care se prăbuşi, auzi zgomotul infernal al bătrânului Huey şi fu sigur că Blake plecase. Bine că apucase să-i dea banda.

Capitolul 58

Geralyn pilota foarte bine. Cu mişcări sigure şi precise. Fără să bâjbâie, fără să intre în panică.

După douăzeci de minute de zbor, aterizară la marginea unei păduri, la circa doi kilometri în interiorul Greciei. Apoi o porniră pe jos.

Nu fugise niciodată până atunci. Nici în armată, nici în afara ei. Şi nu ştia cum e să fugi. Mai ales când fugi de ai tăi. Crezuse întotdeauna în ei. Ei aveau întotdeauna dreptate. Ei luptau întotdeauna pentru o cauză dreaptă. Ei, corectitudinea, moralitatea întruchipată. Şi acum, *ei* îl trimiseseră pe Hensham să-l omoare.

Nu ştii până unde or să meargă. Nu ştii decât că sunt disperaţi Şi azi sau mâine vorveni din nou după tine. Pentru că trebuie să vină. Pentru că tu ştii ce au făcut. Pentru că tu ai mărturia înregistrată a omului care a făcut-o.

Făcură autostopul până la Salonic şi de acolo luară un avion până la Atena. Acolo. Geralyn îi cumpără haine ieftine de la „solduri", aşa ca acum nu mai arata nici a soldat, nici a refugiat, nici ca cineva care putea fi ucis.

Intrară în aeroport, iar Geralyn cumpăra doua bilete pentru cursa de Washington.

Cu jumătate de oră înainte de decolarea avionului, se scuză şi se duse să dea un telefon. O convorbire cu taxă inversă la Washington. Aproape că îşi pierdu speranţa de a da de Harrison Drew, dar spre surprinderea ei, acesta răspunse imediat.

– Îl am pe Blake cu mine. Suntem la Atena şi plecăm peste câteva

minute spre Washington. Aterizăm la New York.

– Înţeleg. Te-ai mişcat foarte repede. Du-l în apartamentul de pe strada 54.

– Doar atât?

– Doar atât. Nu vreau să te mai implici. Ai riscat destul. De el or să aibă grijă ai lui.

– Foarte bine, spuse ea. Şi începând din clipa aceea, Blake ii deveni *absolut indiferent.*

Drew ridica receptorul şi îl sună pe Anthony Amesbury, la Londra, spunându-i unde îl putea găsi pe colonelul Tom Blake... Asta în caz că îl căuta.

Probabil ca că adormise la birou. Pentru că în clipa în care se trezi, afară era deja întuneric. Iar într-un colţ al camerei, pe scaunul de lângă fereastră, stătea Dimitri Kallin, ministrul rus al apărării.

– Dragul meu prieten, vreau să cred că nu te-am speriat. Menajera m-a lăsat să intru...

Drew tuşi de câteva ori, apoi spuse:

– Roag-o să ne aducă nişte cafea... sau ceva de băut... cum vrei.

– A plecat. I-am spus ca dacă o să vreţi să beţi o cafea, am să o fac eu.

Drew înghiţi şi se uită în jur, după un pahar cu apă. I se uscase gâtul şi ştia că are febră. Îi era sete, era nervos.

– La urma urmelor, de ce ai venit, Dimitri?

– Să discutăm despre ultimele evenimente.

– În ceea ce mă priveşte, nu ştiu să se fi întâmplat nimic deosebit. Ah, ce-a fost a fost Dar pentru noi s-a terminat, sârbii oricum au invadat Macedonia. Pe noi, povestea asta nu ne mai interesează. Absolut deloc. Îşi trecu mâna peste frunte. Doamne, ce cald e... Dimitri, adu-mi te rog nişte apa din bucătărie.

– Imediat, prietene.

– Ce dracu' faci? Ţi-am spus să-mi aduci nişte apă.

– Da... bineînţeles. Unde este Bucătăria? Acolo?

– Da..., da... hai, repede. Doamne ce cald îi era. Şi durerea. Asta îi mai lipsea. Cuţitele... cuţitele care i se răsuceau în stomac...

– Dimitri, hai mai repede, omule.

Luă paharul cu mâini tremurânde şi bău cu lăcomie.

– Vezi că acolo, pe bufet, este o sticluţă cu pastile. Dă-mi o pastilă.

Dimitri se duse la bufet, luă sticluța și o puse în buzunar.

– Nu le văd, prietene.

– Sunt acolo. Nu fi tâmpit. Întotdeauna le țin acolo. Pentru numele lui Dumnezeu, Dimitri, dă-mi-le odată...Începu să-l doară din ce în ce mai rău. Pastilele, nenorocitule, adu0mi pastilele. Găsește-le. Te rog...

Dimitri pe podea, în genunchi, căutând...

Durerea...cuțitele... nu, nu se poate... nu fusese niciodată așa

– Ajută-mă, omule...

Dar înțelese că era prea târziu... prea târziu...și Harrison Drew, cel care cincizeci de ani se bălăcise în găleata cu lături americane, muri acolo unde își petrecuse cea mai mare parte a vieții: la biroul său.

– Îmi pare rău, prietene.

Dar Harrison Drew nu mai avea cum să-i răspundă.

Capitolul 59

Peter Hensham sosi la Londra seara, cu un avion de la Zurich anonim, purtându-și supărarea ca pe o rana deschisa.

Îl chinuia ideea ca Blake reușise să scape.

Dar i-o plătise nenorocitului. Doamne ce i-o mai plătise!

Îi omorâse unul câte unul, toți oamenii, într-o luptă care durase mai bine de o oră. De ambele parți, pierderile fuseseră imense. Numai el și încă patru oameni reușiseră să scape cu viața. Adunaseră toate cadavrele – sârbi, englezi și ce dracu' or mai fi fost – le făcuseră grămadă în sala mare a clădirii și aruncaseră totul în aer.

Așa suna ordinul.

Hensham se instala la un hotel de mâna a doua, se trecu în registru sub numele de Jett și se duse la un telefon public.

Amesbury era în baie, se pregătea sa se duca la un coktail. Tonul jovial îl șoca pe Hensham, care însă nu coborî garda.

N-a prea ieșit așa cum trebuie, nu-i așa, Peter?

– A ieșit un rahat.

– Păcat că Blake a reușit să o șteargă.

Hensham oftă.

– Vă promit că în cel mult douăzeci și patru de ore îl găsesc. Știu că a luat-o spre sud cu ziarista aia americană. Dar am și eu antenele mele... oamenii mei.

– Perfect. Atunci du-te și pune mâna pe el.

– Ce-ați spus?

– Pune mâna pe ei. Amesbury râse, amuzat. Ai la îndemână un creion și o hârtie?

– Ce dr ...?

– 254 East Strada 54, New York. Apartament 612. și-ai notat?

– Ce este asta?

– Acolo îl găsești pe Blake, Peter. Sfatul meu este să mănânci ceva, să te odihnești, iar mâine dimineață să iei primul avion spre New York. Da? O să te aștepte un tip la Consulat. Vorbim când te întorci. La revedere.

Dar Amesbury nu mai apucă să vorbească niciodată cu Hensham. Nici să ajungă la cocktail. Pentru că primi o vizită. Uitându-se prin vizor, nu-l recunoscu din prima clipă pe bărbatul care sunase la ușă. Dar după câteva clipe își dădu seama că era tânărul cu coadă de cal, prietenul lui Dimitri. Cum dracu îl chema?

Deschise ușa și îi spuse:

– Îmi pare rău, nu așteptam pe nimeni. De altfel... trebuie să plec.

Andrei se linse pe buze și spuse, căutându-și cu grijă cuvintele:

– Mie îmi pare rău, domnule ministru. Dar am u mesaj urgent din partea domnului Dimitri Kallin, ministrul apărării...

– Bine. Intră. Doar n-o să stai în ușă.

Și Andrei intră. Dar Amesbury nu văzu în mâna lui sârma de oțel cu două mânere de lemn la fiecare capăt, o armă ce se confecționa la comandă, într-un depozit de materiale din Moscova. Nu simți decât sârma tăindu-i gâtul, pielea, rupându-i coardele vocale, sufocându-l... până când ochii îi țâșniră din orbite, pregătiți parcă să scruteze întunericul lumii de dincolo.

De când aștepta ziua asta! Tipul de la consulat era acolo, într-adevăr... Stephens... sau Simmons... n-avea importanță.

Important era să-i arate unde îl putea găsi pe Blake. Trebuia să-l găsească. Încă un pas și ajunge în fața ușii. Până aici ți-a fost, Blake. N-are cum să dea greș. Dar ce-i cu pașii ăștia în spatele lui? Se întoarce, dar nu apucă să mai vadă nimic. Pentru că două mâini, două chingi de oțel, îi cuprind gâtul. Și strâng... strâng. Nu...

Blake îl târăște în cameră, bagă cadavrul într-un sac de plastic și îl lasă undeva pe palier.

Și cu asta, ritualul violenței luă sfârșit, într-un apartament de pe strada 54, etajul 6, New York.

EDITURA Z

Atunci când președintele unei mici republici din EUROPA CENTRALĂ este asasinat iar Balcanii amenință să erupă din nou colonelul Tom Blake este trimis să ajute la menținerea păcii. Dar la White Hall, la Washington și la Moscova cărțile au fost deja făcute iar hărțile redesenate. Și unui om cu principii nu i se poate permite să stea în calea intereselor politice.

Ca soldat britanic în Bosnia, colonelul le-a aplicat ucigașilor din jurul lui propria sa justiție, neoficială. În ochii oamenilor săi el este un erou, în ochii superiorilor el reprezintă un rebel.

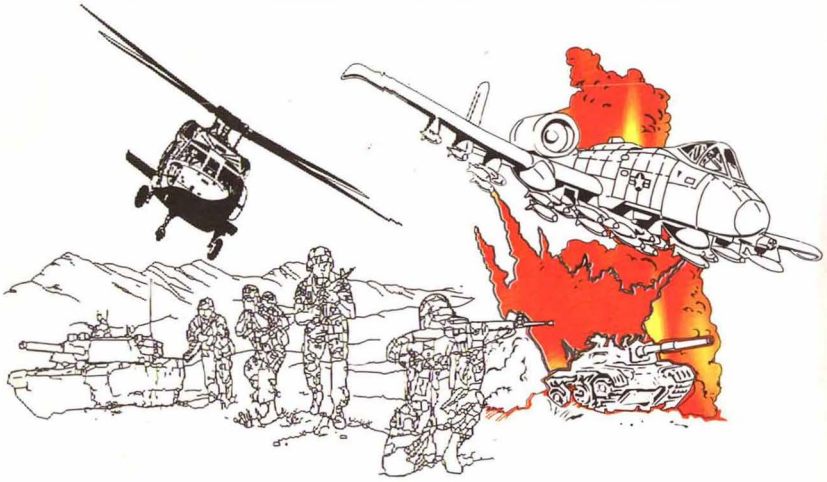

ISBN 973-9127-98-3

Lei 7500